NGENÆ

FLYGTNINGENÆVNET

Formandskabet

15. beretning 2006

06

FLYGTNINGENÆVNET

Formandskabet

15. beretning 2006

Flygtningenævnet
Formandskabet 15. beretning 2006
Udgivet af Flygtningenævnet juli 2007

Omslag og design:
Schultz Grafisk

Repro og tryk:
Schultz Grafisk

Trykt udgave: ISBN 87-91763-08-8
Elektronisk udgave: ISBN 87-91763-09-6

Pris: 150 kr.
Oplag: 1.300

Publikationen kan bestilles hos
Schultz Distribution
Telefon 43 63 23 00
www.schultz.dk
E-mail schultz@schultz.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig på
internettet på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fln.dk)

København 2007

Forord

Ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 15. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2006 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis. Herudover er der, som i de foregående beretninger, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 491 sager vedrørende statsborgere fra 46 forskellige lande. For 80 % af de spontane asylsager var nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid 78 dage. Samlet for alle spontane asylsager var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 127 dage.

Den offentlige debat har givet anledning til drøftelse af rækkevidden af nævnets kompetence til at give opholdstilladelse efter udlændingeloven. Der kan derfor være grund til at præcisere, at nævnet efter udlændingeloven alene kan give opholdstilladelse til personer, der er individuelt og personligt forfulgt eller i en reel risiko for at blive udsat for asylbegrundende overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 7 (asyl). Det falder således uden for Flygtningenævnets kompetence at give asylansøgere, der ikke opfylder betingelserne for asyl, opholdstilladelse på andet grundlag – f.eks. under henvisning til borgerkrigslignende tilstande, dårlige sociale forhold eller humanitære grunde.

Som det vil kunne ses af forsiden til årets beretning, har Flygtningenævnet fået et nyt og mere tidssvarende logo. Flygtningenævnet har ligeledes taget initiativ til at etablere en ny hjemmeside, der vil gøre nævnets baggrundsmateriale og praksisresumeer lettere tilgængeligt og samtidig sikre en mere smidig kommunikation med nævnets samarbejdspartnere. Hjemmesiden forventes at kunne tages i brug i løbet af 2007. På Flygtningenævnets nye hjemmeside vil man som hidtil have adgang til nævnets praksis, idet nævnet løbende gengiver anonymiserede resumeer af en række af de seneste afgørelser. I 2006 er omkring 30 % af nævnets afgørelser offentliggjort på hjemmesiden.

København, juli 2007

Bent Ove Jespersen

Indholdsfortegnelse for 15. beretning 2006

Forord 3

Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold 10

1.1 Flygtningenævnets kompetence 10
1.2 Flygtningenævnets uafhængighed 10
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8 12
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden 14
1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden 17
1.6 Formandskabet 18
1.7 Koordinationsudvalget 19
1.8 Flygtningenævnets sekretariat 19
1.9 Flygtningenævnets hjemmeside 20
1.10 Flygtningenævnets resultatkontrakt for 2007 21
1.11 Udlændingestyrelsen skifter navn til Udlændingeservice 21

Kapitel 2 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde 22

2.1 Indledning 22
2.2 EU-asylgruppen 23
2.2.1 Kontaktkomitéen vedrørende Flygtningedefinitionsdirektivet 23
2.2.2 Kontaktkomitéen vedrørende Flygtningeproceduredirektivet 24
2.3 EURASIL 24
2.4 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM) 26
2.5 International Association of Refugee Law Judges (IARLJ) 27
2.6 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat 27

Kapitel 3 Grundlaget for og behandlingen af asylsager 28

3.1 Udlændingelovens § 7 28
3.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus) 28
3.1.1.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1 29
3.1.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) 31
3.1.2.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2 33
3.1.2.2 Betydningen af generelt vanskelige forhold 35
3.1.2.3 Betydningen af helbredsmæssige forhold 37

3.1.2.4	Betydningen af tortur	40
3.2	Sager, der af Udlændingeservice er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	43
3.3	Sagens behandling	49
3.3.1	Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter	50
3.3.2	Mundtlig behandling	51
3.3.3	Skriftlig behandling	52
3.3.4	Bevisvurderingen	53
3.3.5	Praksis	59
3.4	Beslutning	59
3.5	Udsendelse	60
3.6	Udeblivelse	63
3.7	Sager afsluttet uden en afgørelse	63
3.7.1	Udeblevne	63
3.7.2	Frafald	64
3.7.3	Udsættelse	64
3.8	Tolkning	65
3.8.1	Sag vedrørende tolkeydelser	66
3.9	Hastesager	66
3.10	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	67
3.10.1	Genoptagelse	67
3.10.2	Domstolsprøvelse	71
3.10.3	Folketingets Ombudsmand	71
3.11	Generelle baggrundsoplysninger	71
3.11.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	71
3.11.2	Udsendelse af baggrundsmateriale	73
3.12	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	74
3.12.1	Høringer	74
3.12.2	Ægthedsvurderinger	75
3.12.3	Kriminaltekniske erklæringer	76
Kapitel 4	Sager indbragt for internationale organisationer	77
4.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	77
4.2	FN's Torturkomité	78
4.3	FN's Menneskerettighedskomité	79
4.3.1	Sag mod Danmark afgjort af FN's Menneskerettighedskomité	80

Kapitel 5 Udvalgte asylretlige problemstillinger 81

5.1 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse 81
5.2 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig) 85
5.3 Bortfald af opholdstilladelse 86
5.4 Sur Place 90
5.4.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland 91
5.4.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl 92
5.4.3 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis 93
5.4.3.1 Politiske eller religiøse aktiviteter 93
5.4.3.2 Andre aktiviteter 94
5.5 Konsekvensstatus 95
5.6 Dobbeltstraf 99
5.7 Kønsrelateret forfølgelse 102
5.7.1 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis 103
5.7.1.1 Overgreb fra private 103
5.7.1.2 Ægteskab 104
5.7.1.3 Skilsmisse 106
5.7.1.4 Utroskab og førægteskabelige forhold 108
5.7.1.5 Omskæring 109
5.7.1.6 Overgreb fra myndighedernes side 110
5.8 Agents of Persecution 110

Kapitel 6 Betydningen af kriminelle forhold 114

6.1 Betydningen af kriminelle forhold 114
6.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 114
6.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3 115
6.3.1 Eksempel fra Flygtningenævnets praksis vedrørende Flygtningekonventionens artikel 1 F, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3 116
6.3.2 Efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager 117
6.3.2.1 Anmeldelse af sager til Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager 117
6.3.2.2 Resultatet af SAIS's efterforskning 118
6.4 Udlændingelovens § 10, stk. 2 og 3 125

6.4.1 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 10, stk. 2 og 3 126
6.4.2 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2 127
6.5 Udlændingelovens § 49 a 129
6.5.1 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33 129
6.5.2 Udlændingelovens § 49 a, jf. § 31 130
6.5.3 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 49 a 131
6.6. Udlændingelovens § 32 b og § 49 b 136

Kapitel 7 Praksis i spontansager opdelt efter ansøgerens nationalitet 138

7.1 Afghanistan 138
7.1.1 PDPA (Peoples Democratic Party of Afghanistan) 139
7.1.2 Politiske forhold 141
7.1.3 Taleban 142
7.1.4 Privatretlige forhold 143
7.2 Aserbajdsjan 144
7.3 Bangladesh/Burma 146
7.4 Bosnien-Hercegovina 148
7.5 Burundi 149
7.6 Cameroun 150
7.7 Cuba 150
7.8 Den Demokratiske Republik Congo 150
7.9 Eritrea 152
7.10 Etiopien 153
7.11 Filippinerne 153
7.12 Folkerepublikken Kina 153
7.13 Georgien 155
7.14 Ghana 155
7.15 Indien 155
7.16 Irak/statsløse bedoons fra Irak 156
7.16.1 Politiske forhold 156
7.16.2 Religiøse forhold 158
7.16.3 Etniske forhold/klanforhold 160
7.16.4 Privatretlige forhold 161
7.16.5 Statsløse bedoons 163
7.17 Iran 163
7.17.1 Politiske forhold 163
7.17.2 Religiøse forhold 165

7.18	Libyen	166
7.19	Marokko	167
7.20	Nepal	167
7.21	Nigeria	167
7. 22	Pakistan	168
7.23	Rusland	168
7.24	Serbien	170
7.24.1	Kosovo-provinsen i Serbien	170
7.24.2	Det øvrige Serbien	176
7.25	Somalia	178
7.25.1	Somaliland/Nordvestsomalia	178
7.25.2	Kønsrelateret forfølgelse	180
7.25.3	Religiøse forhold	181
7.26	Sri Lanka	182
7.27	Statsløse palæstinensere	184
7.27.1	Statsløse palæstinensere fra Libanon	184
7.28	Sudan	187
7.29	Syrien	188
7.30	Tjekkiet	189
7.31	Turkmenistan	189
7.32	Uganda	189
Kapitel 8	Statistik	190
8.1	Nævnets afgørelser i 2006	190
8.2	Sagernes behandlingsform	190
8.3	Sager afsluttet uden en afgørelse	191
8.4	Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.	192
8.5	Afgørelsernes udfald i spontansager	194
8.6	Genoptagelsessager	196
8.7	Afgørelsernes udfald i bortfaldsager, inddragelses- og forlængelsessager og udsendelsessager	197
8.8	Sagsbehandlingstider	198
8.8.1	Sagsbehandlingstider i spontansager afgjort ved skriftlig votering	199
8.8.2	Sagsbehandlingstider i sager med anmodning om genoptagelse	199
Bilag 1	Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	201

Bilag 2 Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling 205

Bilag 3 Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 945 af 1. september 2006 207

Bilag 4 Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 192 af 15. marts 2006 om forretningsorden for Flygtningenævnet 261

Når der i beretningen henvises til tidligere beretninger, anvendes følgende betegnelser: 1. beretning (1. oktober 1983 – 31. marts 1987), 2. beretning (1. april 1987 – 31. marts 1989), 3. beretning (1. april 1989 – 31. december 1991), 4. beretning (1. januar 1992 – 30. juni 1995), 5. beretning (1. juli 1995 – 31. december 1996), 6. beretning (1. januar 1997 – 31. december 1997), 7. beretning (1. januar 1998 – 31. december 1998), 8. beretning (1. januar 1999 – 31. december 1999), 9. beretning (1. januar 2000 – 31. januar 2000), 10. beretning (1. januar 2001 – 31. december 2001), 11. beretning (1. januar 2002 – 31. december 2002), 12. beretning (1. januar 2003 – 31. december 2003), 13. beretning (1. januar 2004 – 31. december 2004) og 14. beretning (1. januar 2005 – 31. december 2005).

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingeservice i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser, hvor Udlændingeservice har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser, hvor Udlændingeservice har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 17 eller § 17 a.

Afgørelser, hvor Udlændingeservice har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Beslutninger om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Afgørelser, hvor Udlændingeservice har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingeservice har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

1.2 Flygtningenævnets uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver af regering eller folketing.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets sekretariat, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6. Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Udlændingelovens regler om nævnsmedlemmers beskikkelse og fastsættelse af forretningsorden for Flygtningenævnet blev ændret i 2005, således at nævnets uafhængighed blev yderligere understreget. Ændringerne blev gennemført ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets uafhængighed.

Lovændringen indebar, at kompetencen til at beskikke formænd, næstformænd og andre nævnsmedlemmer med virkning fra den 1. juni 2005 blev overflyttet til Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets sekretariat. Integrationsministeren fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet eller integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Beskikkelsesperioden er højst fire år. Medlemmerne har ret til genbeskikkelse. Hvis et medlem anmoder om genbeskikkelse, vil medlemmet således blive genbeskikket. Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Som et resultat af lovændringen fastsætter Flygtningenævnet nu selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnet har med hjemmel i denne bestemmelse i beretningsåret fastsat bekendtgørelse nr. 192 af 15. marts 2006 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 4 til beretningen.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene. Der henvises bl.a. til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405) og 2. december 2003 (UfR 2004.727).

Senest har Højesteret i to afgørelser taget stilling til rækkevidden af § 56, stk. 8. Det fremgår af disse domme, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Den 31. oktober 2006 (UfR 2007.626) afsagde Højesteret dom vedrørende en jugoslavisk statsborger, der i juni 1999 søgte asyl i Danmark efter, at han var blevet idømt 2 års fængsel i sit hjemland for at være udeblevet fra militærtjeneste. Efter Flygtningenævnets stadfæstelse af Udlændingeservices afslag på asyl, blev spørgsmålet forelagt for domstolene. Højesteret hjemviste ved UfR 2004.727 sagen til fornyet realitetsbehandling ved landsretten. Flygtningenævnet valgte på baggrund heraf at genoptage sagen af egen drift, men udtalte i en afgørelse af maj 2004, at nævnet fortsat var af den opfattelse, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at han havde været i en konkret risiko for at skulle udføre eller medvirke til krigsforbrydelser. Der kan endvidere henvises til Formandskabets 13. beretning 2004, side 72ff.

Ansøgeren indbragte derefter på ny Flygtningenævnets afslag for domstolene. Ved dom af 31. oktober 2006 stemte Højesterets flertal for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Flygtningenævnet. Flertallet lagde herved vægt på, at hæren forud for indkaldelsen havde begået alvorlige overgreb på civilbefolkningen, hvorfor det ikke havde været berettiget at stille krav om, at ansøgeren skulle sandsynliggøre den konkrete risiko for, at han skulle udføre eller medvirke til krigsforbrydelser. Flertallet henviste til, at spørgsmålet om, hvorvidt det var berettiget at stille den pågældende betingelse for at opnå

asyl, var et retsspørgsmål, som Højesteret på trods af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, kunne prøve.

Højesterets mindretal stemte for at stadfæste landsrettens dom under henvisning til forarbejderne til udlændingelovens § 40, stk. 1, og med den begrundelse, at spørgsmålet om, hvorvidt det er rimeligt at lægge risikoen for manglende oplysninger eller for bevisusikkerhed på ansøgeren, er et spørgsmål, der henhører under Flygtningenævnets bevisbedømmelse eller er så nært og nødvendigt forbundet med denne, at det ikke er muligt at udskille det som et retsspørgsmål, der uanset endelighedsbestemmelsen kan prøves af domstolene.

Den 5. januar 2007 besluttede Flygtningenævnet på baggrund af oplysningerne om ansøgerens ophold i hjemlandet efter nævnets beslutning af 14. maj 2004 og Højesterets dom af 31. oktober 2006 at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingeservice.

Den 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2) afsagde Højesteret dom i en sag vedrørende en iransk statsborger, der havde anlagt sag mod Flygtningenævnet med påstand om erstatning, idet vedkommende gjorde gældende, at Flygtningenævnet havde pådraget sig et erstatningsansvar som følge af de overgreb, vedkommende havde været udsat for i sit hjemland efter udsendelsen af Danmark. Ved en enstemmig afgørelse tog Højesteret Flygtningenævnets afvisningspåstand til følge. Højesteret fandt, at de rejste indsigelser i realiteten blot måtte anses for at være udtryk for uenighed i nævnets bevisvurdering, hvorfor domstolsprøvelse var afskåret i medfør af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

I 2004 og 2005 blev der ved landsretterne anlagt et større antal sager mod Flygtningenævnet af sagsøgere, der alle var repræsenteret ved den samme advokat.

En række af sagerne er blevet afvist af landsretterne med henvisning til udlændingelovens § 56, stk. 8. Landsretternes afgørelser er indbragt for Højesteret, der den 24. marts 2006 (UfR 2006.1831) afsagde dom i den første sag. Sagen vedrørte blandt andet spørgsmålet om, hvorvidt det forhold, at appellanternes asylsager efter reglerne i udlændingelovens § 53, stk. 4 (nu stk. 8), og § 56, stk. 3, var behandlet af en næstformand alene og på skriftligt grundlag, kunne føre til, at endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, skulle fraviges, og adgangen til domstolsprøvelse udvides. Ifølge udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles sager, som af Udlændingeservice er forsøgt behandlet i åbenbart grundløsprocedure, af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingeservices afgørelse, jf. iøvrigt afsnit 1.6.

Landsretten henviste som begrundelse for afvisning af sagen til, at endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, var bibeholdt uændret ved ændringerne af udlændingeloven gennemført ved lov nr. 382 af 14. juni 1995 og lov nr. 365 af 6. juni 2002.

Af præmisserne i Højesterets dom fremgår det, at Udlændingelovens § 53, stk. 4 (nu stk. 8), må forstås således, at formandens eller næstformandens afgørelse om, hvorvidt sagen bør henvises til behandling i det samlede nævn, beror på en skønsmæssig vurdering af, om sagen frembyder tvivl. En sådan vurdering kan som udgangspunkt ikke efterprøves af domstolene, jf. lovens § 56, stk. 8. Der var i sagen ikke oplyst omstændigheder, der gav grundlag for at fravige dette udgangspunkt. Herefter og iøvrigt af de grunde, der var anført af landsretten, stadfæstede Højesteret dommen.

Højesteret fandt dog i modsætning til Østre Landsret, at et delspørgsmål om en næstformands habilitet var et retsspørgsmål, som landsretten uanset endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, burde have taget stilling til i realiteten. Højesteret fandt sig ikke afskåret fra at træffe en realitetsafgørelse herom, men kunne ikke tage appellanternes anbringende om inhabilitet til følge, hvorfor Flygtningenævnet blev frifundet for påstanden om hjemvisning som følge af anbringendet om inhabilitet.

Endelig har Højesteret den 15. februar 2007 (UfR 2007.1277, UfR 2007.1286, U. 2007.1291/1 samt U.2007.1291/2) stadfæstet landsrettens afgørelser om afvisning i en række sager anlagt af den samme advokat vedrørende spørgsmålet om mangelfuld sagsoplysning samt fortolkning af Flygtningekonventionens art. 1.C (5), 2. punktum og udlændingelovens § 26.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode. Flygtningenævnets formandskab har med virkning fra den 1. oktober 2005 foretaget genbeskikkelse af de medlemmer, der ønskede det, for en ny fireårig periode. Der er på grundlag af prognoserne for tilgangen af spontane asylsager til nævnet ikke på nuværende tidspunkt sket nybeskikkelser for indeværende beskikkelsesperiode.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2006 af en formand, 17 næstformænd og 38 øvrige medlemmer.

Formand:
Landsdommer B. O. Jespersen

Næstformænd:
Retspræsident Henrik Agersnap
Landsdommer Henrik Bloch Andersen
Dommer Ingrid Drengsgaard
Dommer Hans Esdahl
Dommer Torkel Hagemann
Retspræsident Ida Heide-Jørgensen
Administrerende dommer Henrik Lind Jensen
Landsdommer Eivind Linde Jensen
Dommer Stig Kaas
Landsdommer Ulla Langholz (orlov)
Landsdommer Elisabeth Mejnertz
Dommer Inger Birgitte Mikkelsen
Dommer Carsten Rasmussen
Landsdommer Kurt Rasmussen
Landsdommer Lis Sejr
Landsdommer Ina Steincke
Landsdommer Bent Østerborg

Fratrådt:
Dommer Ulf Østergaard-Nielsen

Medlemmer**:**
Tjenstgørende i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration:
Chefkonsulent Hanne Stig Andersen
Fuldmægtig Jonas Gramkow Barlyng (Tjenestefri)
Fuldmægtig Helle Klostergaard Christensen
Fuldmægtig Jacob Peter Christensen
Fuldmægtig Stine G. Hagen Christiansen
Fuldmægtig Søren Schou Frandsen
Kontorchef Vibeke Hauberg
Fuldmægtig Helle Stigaard Jensen
Fuldmægtig Dorte Lohmann Kjærgaard
Kontorchef Michael Kjærgaard
Specialkonsulent Lisbeth A. Kunnerup
Kontorchef Henrik Larsen
Chefkonsulent Merete Milo

Fuldmægtig Birgitte Maare
Fuldmægtig Helene T. Olesen
Chefkonsulent Hans Peitersen
Specialkonsulent Susanne Topgaard
Fuldmægtig Sara Viskum (Tjenestefri)

Fratrådte:
Fuldmægtig Bolette Bisp Andersen
Specialkonsulent Jacob Hess
Chefkonsulent Ulrich Stigaard Jensen

Advokater:
Advokat Michael Abel
Advokat Erik Balle
Advokat Klavs Brammer
Advokat Charlotte Cantor
Advokat Ulla Degnegaard
Advokat Lars Dinesen
Advokat Dorthe Horstmann
Advokat Birte Krag Jespersen
Advokat Elin Tjærby Kesting
Advokat Hans Kjellund
Advokat Hans Kjærgaard
Advokat Chr. Krag
Advokat Mette Lauritzen
Advokat Helle Lokdam
Advokat O. Nepper-Christensen
Advokat Helle Vibeke Paulsen
Advokat Bettina Normann Petersen
Advokat Elsebeth Rasmussen
Advokat Jørgen Schouby
Advokat Torben Winnerskjold

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets sekretariat har i 2006 haft ca. 27 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2006 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Specialkonsulent Anne von der Recke
Specialkonsulent Anne-Lise Ulf Schilling

Fuldmægtige:
Janus Andersen
Amed Barzinji
Veselina Albrechtsen
Anne Marie Wegersleff Hansen
Christina Husum (orlov)
Rikke Karlsson
Birgitte Lind
Ditte Juhl Nielsen
Michael Nørgaard
Camilla Richmann Olsen
Rasmus Rasch
Peter Heiberg Sørensen

Fratrådte:
Lene Nielsen
Bettina Spang
Majbritt Fyhn Wilken
Susanne Honoré Aamann

Studenter:
Stud.jur. Carlo V. Andersen
Stud. jur. Anne-Marie Thygesen

Fratrådte:
Stud. jur. Birgitte Richter

Kontorfunktionærer:
Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe
Overassistent Hanne Desler
Overassistent/betjent Benny Grelsby
Overassistent Pia Grelsby

Assistent Christian Aage Klinke
Assistent Mette Larsen
Assistent Liselotte Nielsen
Assistent/betjent Mogens Pihl Nielsen
Assistent Susanne Pedersen
Assistent Anne Landgren Petersen
Assistent Jane Petersen
Kontorfuldmægtig Stine Lund Thirsgaard (orlov)

Fratrådte:
Assistent Sarah Stenberg Dam
Overassistent Merete Koch Klarskov

1.6 Formandskabet

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden (bekendtgørelse nr. 192 af 15. marts 2006), at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet. Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2006 afholdt formandskabet seks møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingeservice har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b,

med mindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingeservices afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt samt i de tilfælde, hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-10.

1.7 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Udover Flygtningenævnets formand, landsdommer Bent Ove Jespersen, består udvalget af kontorchef Michael Kjærgaard (Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration) og advokat Elsebeth Rasmussen (Advokatrådet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingeservices indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2006 afholdt seks møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Der blev yderligere afholdt enkelte telefoniske møder.

1.8 Flygtningenævnets sekretariat

Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Afledt af Flygtningenævnets opgaver er nævnssekretariatets hovedopgave at yde en kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. For-

beredelsen af sagerne indebærer – udover en kontrol af sagens bilag – bl.a. stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et resumé af sagens faktiske oplysninger. Dette resumé danner sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet det skriftlige grundlag for den endelige beslutning i sagen.

Sekretariatet foretager desuden beskikkelse af advokater, berammelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingeservice og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingsspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingeservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside og udarbejdelse af resuméerne.

1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

I 2006 er Flygtningenævnets hjemmeside løbende blevet opdateret med resumé af en række af de senest trufne afgørelser. I 2006 er omkring 30 % af nævnets afgørelser offentliggjort på hjemmesiden.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er løbende blevet opdateret i 2006. Der er for hvert land en oversigt med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det tilgængelige baggrundsmateriale omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er således forskel på, hvor mange år tilbage i tid, der er

medtaget for det enkelte land. Baggrundsmaterialet opdateres ca. hver anden måned. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale. Tre dage før et nævnsmøde udsender sekretariatet eventuelt nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er tilgængeligt på hjemmesiden til nævnets medlemmer og den mødende advokat.

På nævnets hjemmeside er der endvidere direkte links til Flygtningenævnets og Udlændingeservices tre notater om henholdsvis FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's Flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager.

I november 2006 påbegyndte Flygtningenævnet det omfattende arbejde med at etablere en ny hjemmeside. Et hovedformål med den nye hjemmeside er at styrke nævnets eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden skal endvidere bidrage i kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, herunder særligt advokater og tolke. Dette skal ske ved at gøre information om nævnets arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element i den nye hjemmeside er at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

1.10 Flygtningenævnets resultatkontrakt for 2007

Som noget nyt har Flygtningenævnet indgået en resultatkontrakt med Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. Kontrakten gælder for 2007, og i kontrakten er der blandt andet fastsat målsætninger vedrørende sagsbehandlingstider. Det fremgår videre af resultatkontrakten, at der i løbet af 2007 iværksættes et projekt til fastlæggelse af målemetoder til vurdering af, i hvilket omfang Flygtningenævnet lever op til sin mission og vision, med henblik på at der fremover vil kunne gennemføres faktiske kvalitetsmålinger heraf.

Kontrakten kan i sin helhed læses på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk

1.11 Udlændingestyrelsen skifter navn til Udlændingeservice

Pr. 1. juli 2006 skiftede Udlændingestyrelsen navn til Udlændingeservice. I dette års beretning har nævnet valgt konsekvent at bruge navnet Udlændingeservice også i de sager, hvor der er truffet en afgørelse i første instans inden 1. juli 2006.

Kapitel 2

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

2.1 Indledning

Danmark deltager som følge af det danske forbehold på området for retlige og indre anliggender ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke deltager i beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog fortsat i møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale arbejdsgrupper og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i 2006. Endvidere er der en beskrivelse af de væsentligste emner, der har været drøftet i den forbindelse.

Flygtningenævnet er ved internationale møder m.v. normalt repræsenteret ved sekretariatet på formandens vegne. Sekretariatets eventuelle bidrag i forbindelse med forberedelse af skriftlige eller mundtlige bidrag er således altid baseret på et tæt samarbejde med formanden.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i mere politisk prægede drøftelser.

I 2006 har Flygtningenævnet deltaget i følgende faste fora i det internationale samarbejde på flygtningeområdet: EU-arbejdsgruppen vedrørende asyl (asylgruppen), jf. pkt. 2.2, EURASIL-arbejdsgruppen under EU, herunder EURASIL's årlige møde for ankeinstanser, jf. pkt. 2.3, samt det årlige møde i UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM), jf. pkt. 2.4.

Flygtningenævnet deltager ligeledes, såfremt der er punkter på dagsordenen, der vurderes at være relevant for Flygtningenævnets arbejde, i Kontaktkomitéen vedrørende EU's Flygtningedefinitionsdirektiv samt Kontaktkomitéen vedrørende EU's Flygtningeproceduredirektiv. Begge kontaktkomitéer ledes af EU Kommissionen, jf. pkt. 2.2.1 og 2.2.2.

I løbet af 2006 har Flygtningenævnet deltaget i en konference arrangeret af International Association of Refugee Law Judges (IARLJ), jf. pkt. 2.5.

Endelig har Flygtningenævnet i 2006 haft besøg af repræsentanter fra Europarådets menneskerettighedskommissærs sekretariat og fra udenlandske delegationer, der har besøgt Danmark for at få nærmere kendskab til de danske asylprocedurer og asylregler, jf. nærmere herom under pkt. 2.6.

2.2 EU-asylgruppen

I EU-asylgruppen kortlægges regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, og der udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Endvidere foretages en indledende gennemgang af forslag til retsakter. Asylgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter på området med kendskab til såvel national lovgivning som praksis på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnet deltager løbende i EU- asylgruppens møder som en del af den danske delegation, der ledes af en repræsentant for Integrationsministeriets internationale kontor, og herudover består af en repræsentant for Flygtningenævnet samt en repræsentant for Udlændingeservice.

I 2006 har der kun været afholdt ét møde i EU-asylgruppen. Mødet blev afholdt den 28. februar 2006. På mødet drøftedes mulighederne for at udvide det praktiske samarbejde mellem medlemsstaternes asylmyndigheder. Der var ligeledes fokus på, hvorledes man kan optimere udvekslingen af information om oprindelseslande gennem etablering af en fælles portal, hvor medlemslandene kan indlægge baggrundsoplysninger, factfinding rapporter m.v.

2.2.1 Kontaktkomitéen vedrørende Flygtningedefinitionsdirektivet

Flygtningedefinitionsdirektivet blev vedtaget på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 29. - 30. april 2004.

Direktivets første del indeholder definitioner af vigtige begreber inden for asyl- og flygtningeretten, herunder en definition af begrebet "flygtning" og begrebet "person, der har brug for subsidiær beskyttelse". Anden del af direktivet omhandler de rettigheder

og pligter, der følger af, at en person meddeles flygtningestatus eller subsidiær beskyttelse i henhold til bestemmelserne i direktivets første del.

Kommissionen nedsatte i 2005 en kontaktkomité vedrørende Flygtningedefinitionsdirektivet med det formål at få klarlagt eventuelle fortolkningsspørgsmål i forbindelse med direktivets implementering i medlemsstaterne.

Repræsentanter for Flygtningenævnet deltager løbende i møder i kontaktkomitéen som en del af den danske delegation, der som udgangspunkt svarer til delegationen ved deltagelse i møder i EU-asylgruppen.

Der har i 2006 været afholdt ét møde i kontaktkomitéen vedrørende Flygtningedefinitionsdirektivet. Der var dog ikke deltagelse fra Flygtningenævnets side.

2.2.2 Kontaktkomitéen vedrørende Flygtningeproceduredirektivet

Flygtningeproceduredirektivet blev vedtaget af Det Europæiske Råd den 1. december 2005. Direktivet fastlægger minimumsgarantier for asylproceduren i EU-lande, herunder at ansøgeren har adgang til tolkning og juridisk bistand, og at en negativ afgørelse skal begrundes og indeholde en klagevejledning. Der fastlægges endvidere fælles standarder for anvendelse af en række begreber, herunder begreberne ”åbenbart grundløse ansøgninger”, ”første asylland”, ”sikkert oprindelsesland” og ”sikkert tredjeland”. Endelig indeholder direktivet regler for inddragelse af flygtningestatus samt klageadgang.

Repræsentanter for Flygtningenævnet deltager løbende i møder i kontaktkomitéen som en del af den danske delegation, der som udgangspunkt svarer til delegationen ved deltagelse i møder i EU-asylgruppen.

Der har i 2006 været afholdt ét møde i kontaktkomitéen. Der var dog ikke deltagelse fra Flygtningenævnets side.

2.3 EURASIL

EURASIL (European Union Network for Asylum Practitioners) er en uformel arbejdsgruppe under EU-Kommissionen, hvor der indsamles og udveksles baggrundsoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere i Europa. Der udveksles endvidere oplysninger om de enkelte EU-landes asylpraksis, statistiske oplysninger og andre relevante oplysninger på asylområdet. EURASIL er udelukkende et forum for informationsudveksling og er således uden beslutningsmyndighed i spørgsmål om asyl. Arbejdet i gruppen er præget af ”co-ownership”, således at de enkelte medlemslande arbejder tæt sammen med Kommissionen i forhold til forberedelse af møderne, valg af emner til drøftelse på møderne m.v.

Repræsentanter for Flygtningenævnets sekretariat deltager i EURASIL-møderne som en del af den danske delegation, der ledes af Udlændingeservice. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage til informationen om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i nævnets løbende opdatering af baggrundsmaterialet. USA, Canada, Norge og Schweiz bliver inviteret til nogle af møderne med henblik på deltagelse i informationsudvekslingen.

Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

UNHCR deltager i møderne som et led i informationsudvekslingen.

Som faste punkter på dagsordenen er udveksling af oplysninger på asylområdet og information om planlagte og afviklede fact-finding missioner. Så vidt muligt oversættes Danmarks og andre landes fact-finding rapporter løbende til engelsk til brug for landenes baggrundsmaterialesamlinger.

I 2006 deltog Flygtningenævnets sekretariat i seks møder i EURASIL-arbejdsgruppen, herunder i fire workshops.

Emnet for EURASIL´s møde i april 2006 var kommunikation og det fremtidige arbejde i EURASIL. På mødet blev der redegjort for videreudviklingen af EURASIL's hjemmeside indeholdende informationer til brug for de medlemslandes udlændingemyndigheder, der deltager i EURASIL-møderne. Dernæst præsenterede Nederlandenes delegation et projekt finansieret af midler fra EU's ARGO program, der har til formål at støtte de slovakiske asylmyndigheder, der har vanskeligheder med at identificere kyndige oversættere og tolke til brug for asylinterview. Endvidere blev det kommende års arbejde i EURASIL regi diskuteret, herunder fastsættelse af plenarmøder og workshops.

I maj 2006 blev der afholdt en workshop vedrørende det daværende Serbien-Montengro arrangeret af Tyskland i samarbejde med EURASIL. På workshoppen blev landespecifikke spørgsmål vedrørende Serbien-Montenegro diskuteret, herunder blandt andet situationen i Kosovo, forholdene for minoritetsgrupper samt kønsrelateret forfølgelse.

I juni 2006 blev der afholdt en workshop vedrørende Kina arrangeret af Canada i samarbejde med EURASIL. På workshoppen blev landespecifikke spørgsmål vedrørende Kina diskuteret, herunder blandt andet Kinas familieplanlægningspolitik, tilhængere af

Falun Gong, politiske aktiviteter samt forholdene for etniske minoritetsgrupper, herunder tibetanere og uighurs.

I oktober 2006 blev der afholdt en workshop vedrørende Syrien arrangeret af Finland i samarbejde med EURASIL. Landespecifikke spørgsmål vedrørende Syrien blev diskuteret, herunder blev de mest påberåbte asylmotiver fra syriske asylansøgere gennemgået.

Ligeledes i oktober 2006 blev der afholdt en workshop vedrørende Eritrea og Etiopien arrangeret af Norge og England. På workshoppen blev landespecifikke spørgsmål vedrørende de pågældende lande diskuteret, herunder blandt andet nationalitetsfastlæggelse og politiske aktiviteter.

På det årlige møde for ankeinstanser i december 2006 blev der orienteret om status for udviklingen af en fælles EU-database (fælles portal), der bl.a. skal indeholde baggrundsinformationer om asylansøgeres oprindelseslande. Endvidere redegjorde den svenske og østrigske delegation for de strukturreformer af ankeinstanssystemet, som har fundet sted i henholdsvis Sverige og Østrig.

2.4 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

Ved den årlige EXCOM-samling i oktober er Flygtningenævnet repræsenteret ved en medarbejder fra sekretariatet. Ud over Flygtningenævnets repræsentant består den danske delegation af repræsentanter for Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Udenrigsministeriet og Dansk Flygtningehjælp.

I perioden fra den 2. til den 6. oktober 2006 afholdt EXCOM sin 57. samling i Genève.

På mødet blev følgende to konklusioner vedrørende international beskyttelse vedtaget:

Konklusion nr. 105: "Conclusion on Women and Girls at Risk". Denne konklusion omhandler kvinder og piger, der har et særligt beskyttelsesbehov som følge af deres køn, herunder kvinder og piger, som er blevet internt fordrevet som følge af væbnede konflikter samt kvinder og piger, der er i særlig risiko for at blive ofre for menneskehandel. Konklusionen indeholder retningslinier for, hvorledes man identificerer kvinder og piger, der har et særligt beskyttelsesbehov, samt for hvilke former for beskyttelse, de

enkelte stater bør yde de pågældende kvinder og piger, herunder retten til at søge asyl og opholdstilladelse på humanitært grundlag.

Konklusion nr. 106: ”Conclusion on Identification, Prevention and Reduction of Statelessness and Protection of Stateless Persons”. Denne konklusion omhandler identificering af statsløse personer, herunder registrering, og hvilke skridt de enkelte stater og UNHCR kan tage for at forebygge og reducere antallet af statsløse. Konklusionen indeholder endvidere en række anbefalinger vedrørende beskyttelse af statsløse personer.

2.5 International Association of Refugee Law Judges (IARLJ)

IARLJ blev etableret i 1997. Formålet med organisationen er at fremme det internationale samarbejde inden for det asylretlige område. IARLJ afholder årlige konferencer, hvor dommere fra hele verden inviteres for at deltage i seminarier med oplæg, debat og udveksling af oplysninger.

Den 6. - 9. november 2006 afholdt IARLJ en konference i Mexico City, Mexico, med titlen ”Tvungen migration og fremme af international beskyttelse”. På konferencen var der bl.a. fokus på konsekvenserne af menneskehandel, beskyttelse af migranters og asylansøgeres rettigheder samt international lov og regionale standarder på asyl- og migrationsområdet. Flygtningenævnets formand deltog i mødet.

2.6 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat

Flygtningenævnet havde den 6. december 2006 besøg af repræsentanter for Europarådets Menneskerettighedskommissærs sekretariat som led i en opfølgning på menneskerettighedskommissærens rapport af 8. juli 2004. Under besøget drøftedes blandt andet behandlingen af sager efter åbenbar grundløs-proceduren, genoptagelsessager, udsendelsesforhold, tålt ophold samt nævnets sammensætning.

Den 13. december 2006 havde Flygtningenævnet besøg af tre embedsmænd fra de kenyanske udlændingemyndigheder. Kenya står over for at skulle opbygge deres asyladministration, og embedsmændene var i Danmark på studiebesøg for at få indsigt i, hvordan det danske asyl- og indvandringssystem fungerer. Studiebesøget var også et led i den forestående implementering af et dansk støttet kapacitetsopbygningsprojekt i Kenya. Den kenyanske delegation samt to medarbejdere fra Udlændingeservice blev modtaget af medarbejdere fra sekretariatet, der fortalte om Flygtningenævnets og sekretariatets arbejde, herunder om nævnets opbygning og uafhængighed, forberedelsen af en sag til nævnsmøde, selve nævnsmødet og sagens afgørelse. I den forbindelse blev der kort redegjort for Flygtningenævnets forretningsorden, som trådte i kraft den 1. april 2006. De kenyanske embedsmænd besøgte endvidere Udlændingeservice og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration i løbet af deres tre dages besøg i Danmark.

Kapitel 3

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

3.1 Udlændingelovens § 7

Flygtningenævnet har i alt i beretningsperioden truffet afgørelse i 451 spontansager, herunder 62 genoptagede sager.

Nævnet har stadfæstet Udlændingeservices afgørelse i 365 spontansager, meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i 55 spontansager og meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), i 24 spontansager. Der er endvidere meddelt opholdstilladelse efter den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto-status) i 7 spontansager.

Den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto), finder anvendelse for asylansøgninger indgivet før den 1. juli 2002, hvor lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven trådte i kraft. For en nærmere beskrivelse af lovændringen og praksis efter den tidligere gældende bestemmelse i § 7, stk. 2, henvises til formandskabets 11., 12. og 13. beretninger for 2002, 2003 og 2004.

3.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

> "… som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig uden for det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil."

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer Flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrundet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrundet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl.

Ved vurderingen af, hvorvidt der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighedernes side, men beskyttelsen er ikke begrænset hertil. Der vil således kunne meddeles asyl i situationer, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkret og individuel forfølgelse. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Det generelle kriterium for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland må frygtes at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke eller risiko herfor.

Ved bedømmelsen af, om dette kriterium er opfyldt, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det afgørende er imidlertid, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet. Dette gælder, uanset om der ved ansøgerens udrejse foreligger et asylgrundlag eller ej.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor ansøgeren er blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I kapitel 7 er der i øvrigt medtaget resuméer af en række af nævnets afgørelser opdelt efter ansøgerens nationalitet.

3.1.1.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Nævnet meddelte i **januar 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar fra Afghanistan, født i 1934 (M) og 1940 (K). Indrejst i september 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at den mandlige ansøger under hele sagen havde afgivet enslydende forklaringer om sit asylmotiv. Den kvindelige ansøgers forklaring havde i det væsentlige været i overensstemmelse hermed. Flygtningenævnet lagde til grund, at den mandlige ansøger

fra 1975 havde været medlem af PDPA, og at han under sin militære tjeneste blandt andet havde beskæftiget sig med at hverve mujahediner, således at de støttede regeringen. Nævnet lagde endvidere til grund, at mujahedinerne i 1992 anholdt den mandlige ansøgers søn og i forbindelse hermed dræbte den mandlige ansøgers daværende ægtefælle. Den mandlige ansøger blev samme år anholdt og var herefter fængslet, indtil Taleban erobrede magten i Kabul i 1996. Den mandlige ansøger samarbejdede herefter en kort periode med Taleban og oplyste, hvor en navngiven kommandants våbenlager lå. Efter at ansøgerne i foråret 2004 var vendt tilbage til Afghanistan fra Pakistan, blev de opsøgt af nogle af kommandantens folk, der ønskede at tale med den mandlige ansøger, og som, da de ikke blev lukket ind, kastede en håndgranat ind over muren, hvorved den mandlige ansøgers datter blev dræbt. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden ville være i risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Den kvindelige ansøger havde ikke noget selvstændigt asylgrundlag, men da nævnet fandt, at hendes ægtefælle var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, meddeltes hun som en konsekvens heraf ligeledes opholdstilladelse efter samme bestemmelse. Afg/2006/1

Nævnet meddelte i **maj 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født 1956. Indrejst i februar 2005. Ansøgeren havde forklaret, at han havde fungeret som øverste politiske PDPA-chef i de militære enheder, som han fra 1979 til 1992 havde gjort tjeneste ved. Ansøgeren havde herunder deltaget i ransagninger og våbenbeslaglæggelser, ligesom han havde været med til at anholde personer, der var imod Najibullahs regime. Ansøgeren flygtede til Iran i 1999, men blev i 2004 udvist til Afghanistan, hvor han herefter var tilbageholdt i omkring en måned. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren siden 1979 havde været ansat ved militæret, senest med rang af major, samt at han fra 1976 havde været medlem af PDPA, og at han var partiets mand i militæret. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgeren har udført de aktiviteter, som han har forklaret, at han i sin egenskab af officer har deltaget i, frem til magtskiftet i 1992. Efter Mujahedins magtovertagelse tog ansøgeren til Mazar-I-Sharif, hvor han opholdt sig, indtil han udrejste til Iran i 1999. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han efter sin tilbagevenden til Afghanistan i 2004 blev anholdt af en person med tilknytning til en mullah, der har en fremtrædende position i Afghanistan i dag som tilhørende Jamiat-e-Islami. Han har forklaret, at han i forbindelse med tilbageholdelsen blev genkendt som leder af en tidligere aktion, hvorunder den pågældende mullahs bopæl blev ransaget, og ni personer blev anholdt, ligesom der skete beslaglæggelse af våben. Ansøgeren genkendte den person, som tilbageholdt ham i 2004, som én af de dengang ni anholdte. Ansøgeren flygtede senere ved bestikkelse af en vagtmand. Om end Flygtningenævnet fandt, at denne del af ansøgerens forklaring, herunder omstændighederne ved genkendelsen og den efterfølgende flugt, måtte give anledning til nogen tvivl, fandt nævnet dog ikke – også henset til, at ansøgerens forklaring i øvrigt fremstod

som sammenhængende og konsistent – at der var fuldt tilstrækkeligt grundlag for at forkaste forklaringen. Da det herefter måtte lægges til grund, at ansøgerens tidligere aktiviteter var forbundet med konkrete konflikter med magtfulde grupperinger i Afghanistan i dag, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan på nuværende tidspunkt ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Afg/2006/12

Nævnet meddelte i **november 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Irak, født 1978 samt et barn. Indrejst i november 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet lagde til grund, at ansøgeren havde deltaget i det spirende politiske liv, og at hun havde modtaget trusler, såvel skriftligt som telefonisk. Ansøgerens første ægtefælle blev dræbt, formentlig af personer eller grupper, der ønsker at destabilisere landet. Endvidere var ansøgerens svoger blevet dræbt. Flygtningenævnet bemærkede, at der i et vist omfang var afgivet divergerende forklaring omkring den tidsmæssige udstrækning af truslerne. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde vægt på, at ansøgeren i asylansøgningsskemaet havde givet udtryk for, at truslerne fortsatte indtil udrejsen. Flertallet fandt herefter, at der ikke kunne lægges afgørende vægt på, at der ikke var sket ansøgeren noget i perioden fra den første ægtefælles død og indtil udrejsen. Flertallet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren måtte anses for profileret gennem sin høje uddannelse og aktiviteter omkring foreningsarbejde og humanitært arbejde. Flertallet fandt herefter, at ansøgeren havde været udsat for sådanne konkrete trusler, at det med den nuværende meget usikre sikkerhedssituation i Irak måtte antages, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, på grund af hendes politiske aktiviteter og ønske om deltagelse i genopbygningen af landet. Irak/2006/23

3.1.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som nævnt ovenfor blev bestemmelsen ændret ved lov nr. 365 af 6. juni 2002. Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2002 og gælder for ansøgninger om asyl indgivet efter denne dato. Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver fortsat et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det fremgår af bemærkningerne til lovændringen, at hensigten med ændringen af udlændingelovens § 7, stk. 2, var, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge,

der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951 – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt. Den nye bestemmelse blev derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventionsbestemmelser nævnt nedenfor.

Ordlyden af udlændingelovens § 7, stk. 2, ligger tæt op ad Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, der er affattet således: ”Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf”.

Tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indeholder desuden et forbud mod idømmelse af dødsstraf og henrettelse i fredstid.

Endvidere indeholder FN’s konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) i artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur, mens artikel 16 forpligter de deltagende stater til at forhindre anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Efter artikel 7 i FN’s konvention om borgerlige og politiske rettigheder må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Endelig følger det af artikel 37, litra a, i FN’s konvention om barnets rettigheder, at deltagerstaterne skal sikre, at intet barn gøres til genstand for tortur eller anden grusom eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår ligeledes, at det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Flygtningenævnet har i samarbejde med Udlændingeservice udarbejdet et notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN’s flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, et notat om FN’s konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, og endelig et notat om FN’s konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt, kan generelt beskrives således, at der

skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I det følgende gengives resumé af nogle afgørelser, hvor ansøger er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I kapitel 7 er der i øvrigt medtaget resuméer af en række af nævnets afgørelser opdelt efter ansøgerens nationalitet.

3.1.2.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

Nævnet meddelte i **marts 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til et ægtepar fra Iran, født 1936 (M) og 1947 (K). Indrejst i april 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne havde forklaret, at de er iranske kurdere, og at familien tidligere havde været aktive i KDPI. Ansøgernes ene søn blev henrettet i 1983 som følge af sine politiske aktiviteter, en anden var livsvarigt fængslet af samme årsag, og en herboende søn var, inden han flygtede, udsat for grov og langvarig tortur, som medførte at han blev stærkt invalideret. Den mandlige ansøger havde tidligere været tilbageholdt og tortureret i længere perioder. Ansøgernes forklaring understøttedes af den af den herboende søn afgivne forklaring til UNHCR i 1997 og lagdes således til grund. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at de iranske myndigheder, da myndighederne blev klar over, at ansøgerne skulle til Danmark, tilbageholdt ansøgerne og pålagde dem at medbringe sønnen ved hjemkomsten fra Danmark, ligesom de blev tvunget til at deponere skødet på deres hus samt en større sum penge. Det var endvidere oplyst, at myndighederne havde tilsagt ansøgerne til møde og rettet henvendelse til svigerdatteren for at få oplyst, hvorfor ansøgerne ikke var vendt tilbage og herunder havde truet hende med fængsel. Efter ansøgernes forklaringer, der fremstod som troværdige, fandt Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Iran ville være i konkret, reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Iran/2006/4

Nævnet meddelte i **marts 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en kvindelig statsborger fra Somalia, født 1987. Indrejst i marts 2005. Ansøgeren havde forklaret, at hun tilhører Madhiban-klanen, og at en mand tilhørende Mooryan-militsen ønskede at gifte sig med hende, hvilket hun imidlertid ikke ønskede, hvorfor den pågældende mand flere gange havde opsøgt hende og truet hende. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at hun er opvokset i og omkring Mogadishu, og at hun ved en tilbagevenden dertil risikerer overgreb fra en magtfuld person, der ønskede at gifte sig med hende. Efter den foretagne sproganalyse, hvoraf det fremgår, at ansøgeren vel har sin sproglige baggrund i nord, men også anvender udtryk, der stammer fra syd, sammenholdt med ansøgerens forklaring om, at moderens familie kommer fra nord fandt Flygtningenævnet ikke, at sproganalysens resultat er i modstrid med ansøgerens forkla-

ring. Flygtningenævnet fandt endvidere, at ansøgeren konsistent og troværdigt har forklaret om sine forhold, og nævnet fandt derfor at kunne lægge forklaringen til grund. Flygtningenævnet lagde herefter vægt på ansøgerens klanforhold, *at* hun ikke har familie i Mogadishu, ud over en kusine, hvis ægtefælle blev såret af skud, da han forsøgte at beskytte ansøgeren mod overgreb, *at* ansøgeren flygtede ud af landet umiddelbart herefter, samt *at* personen, der stod bag truslerne tilhører en indflydelsesrig milits i området. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens klantilhørsforhold og den omstændighed, at hun er enlig kvinde, i sig selv er tilstrækkeligt til at meddele asyl. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun vil være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Somalia/2006/12

Nævnet meddelte i **august 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2005. I 2002 indledte ansøgeren et bekendtskab med en kvinde. Efter cirka et år indledte ansøgeren og kvinden et seksuelt forhold. Kvindens fader ønskede, at kvinden skulle giftes med en rig mand. I 2005 blev ansøgeren opsøgt på sin bopæl af en kommandant, der kom med to andre mænd. Kommandanten ønskede, at kvinden skulle giftes med hans søn. Kommandanten og de to andre mænd slog ansøgeren og truede med at dræbe ham, hvis han ikke holdt op med at se kvinden. Ansøgeren mistede bevidstheden. To dage efter overfaldet blev ansøgeren opsøgt af kvindens mor, som sagde til ham, at han skulle udrejse for at redde sit liv, idet kvindens far og kommandanten havde fundet fotografier af kvinden og ansøgeren, hvorefter kvinden havde erkendt at have haft et seksuelt forhold til ansøgeren, hvorfor kvindens far og kommandanten ville dræbe ansøgeren. Straks herefter flygtede ansøgeren. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han ved en tilbagevenden frygtede at blive dræbt af en kommandant og dennes folk. Ansøgeren havde anført, at han havde haft et forhold til en kvinde, som kommandanten havde udset sig som sin svigerdatter. Uanset at ansøgerens forklaringer til Udlændingeservice fremtrådte divergerende, fandt nævnet ikke, at der var grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaringer om de centrale elementer i asylmotivet. Ansøgeren havde således under nævnsmødet svaret uforbeholdent og sammenhængende. Nævnet lagde således til grund, at ansøgeren havde haft et seksuelt forhold til kvinden, at forholdet blev afsløret, at han blev overfaldet af kommandanten, og at kvinden efterfølgende over for sin familie havde erkendt at have haft et seksuelt forhold til ansøgeren, hvilket medførte, at faderen og kommandanten ville slå ansøgeren ihjel. Nævnet fandt det således sandsynliggjort, at ansøgeren ved sin udrejse som følge af forholdet til kvinden var i et personligt modsætningsforhold til kommandanten, og at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden risikerede at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og som

han således ikke kunne søge beskyttelse mod hos myndighederne i hjemlandet. Afg/2006/20

3.1.2.2 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår det, at den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigslignende tilstande ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus alene fordi, der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for at blive udsat for dårlig behandling, medmindre behandlingen antager form af tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet har i 2006 truffet afgørelse i en række sager, hvor de generelt vanskelige forhold i ansøgerens hjemland er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1982. Indrejst i marts 2005. Ansøgeren er muslim af trosretning. Ansøgeren er ugift og barnløs. Ansøgerens fader er afgået ved døden, mens ansøgerens moder og to søskende er bosat i Somalia. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren tilhører Reer Hamar-klanen, underklan Bandhabow. Uanset om Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde været udsat for plyndring og havde været tilbageholdt i cirka fem måneder af medlemmer af Mawiye-klanen, fandt Flygtningenævnet ikke, at disse forhold kunne begrunde meddelelse af asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at forholdene måtte anses som udtryk for den almindelige lovløshed i området og ikke for en konkret og individuel forfølgelse af ansøgeren. De generelle forhold for medlemmer af Reer Hamar-klanen i Somalia kunne ikke i sig selv begrunde meddelelse af asyl. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at ansøgeren ville være i en konkret og individuel risiko for at blive udsat for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Somalia/2006/13

Nævnet **stadfæstede** i **august 2006** på ny Udlændingeservices afgørelse i en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien, født 1982. Indrejst i oktober 2001. Flygtningenævnet genoptog i februar 2006 ansøgerens sag på baggrund af, at UNMIK i Kosovo-provinsen i Serbien i 2004 havde afvist at tilbagetage ansøgeren med henvisning til, at ansøgerens bedstefader angiveligt var blevet kidnappet som følge af, at han havde arbejdet sammen med de serbiske myndigheder. UNMIK kunne

på den baggrund ikke garantere for ansøgerens sikkerhed. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ikke efter behandlingen af sagen fandt tilstrækkelig anledning til at udsætte sagen som begæret af advokaten. Flygtningenævnet bemærkede herved, at nævnet lagde til grund, at ansøgerens farfar i juli 1999 blev kidnappet af albanerne og på tidspunktet for nævnsbehandlingen var død. Nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerens families hus var nedbrændt. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren var etnisk gorani, der var født og opvokset i Kosovo-provinsen. Ansøgeren havde aldrig været politisk aktiv, og han havde ikke haft egentlige konflikter med myndighederne. Ansøgeren havde under sagsforløbet forklaret meget divergerende også om væsentlige forhold for asylsagen. Først under et interview med de norske udlændingemyndigheder i 2003 og uddybet under samtalen med ansøgerens danske advokat i 2006 havde ansøgeren oplyst, at han havde været tvangshvervet af det serbiske militær og været i serbisk uniform i tre måneder, da han var 17 år. Her var han set af albanere, hvorfor han frygtede for sit liv. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hans farfar eller familien i øvrigt havde været fremtrædende samfundsborgere, idet ansøgeren under nævnsmødet havde oplyst, at farfaren var almindelig arbejder. Familien havde været velstillet og kendt som goraniere. Ansøgeren havde som sit asylmotiv under dette nævns behandling især henvist til perioden i serbisk militæruniform sammenholdt med kidnapningen af farfaren og farbroderens hverv som reserveofficer i den serbiske hær. Henset til, at ansøgeren havde henvist til, at han især frygtede forfølgelse ved en tilbagevenden til Kosovo, fordi albanerne havde set ham som serbisk soldat, fandt Flygtningenævnet at måtte lægge betydelig vægt på, at dette angiveligt fandt sted i sommeren 1999, og at ansøgeren først udrejste i oktober 2001. Farfaren forsvandt i sommeren 1999, men heller ikke dette fik ansøgeren til at flygte ud af landet før 2001. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han var konkret, individuelt forfulgt, da han udrejste, eller at han ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til Kosovo. De foreliggende baggrundsoplysninger gav ikke anledning til at fastslå, at den generelle sikkerhedssituation for tilbagevendte goranier skulle være blevet forværret, siden Flygtningenævnet i marts 2003 traf afgørelse i sagen. Tværtimod synes der at have været tale om en bedring af situationen i tidsrummet fra 2002 til 2006. Om den generelle situation i Kosovo kunne der blandt andet henvises til den seneste British Home Office rapport om Serbien og Montenegro (inklusive Kosovo) fra oktober 2005, punkt 3.16, der bekræftede denne antagelse. Der kunne endvidere henvises til UNHCR's position paper fra juni 2006, hvori etniske goranier, i modsætning til UNHCR's tidligere position papers, ikke længere var iblandt de minoritetsgrupper, der generelt blev anset for at have behov for international beskyttelse. De generelt vanskelige forhold - herunder vedrørende fast ejendom - for etniske minoriteter i Kosovo gav ikke i sig selv grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at UNMIK i 2004 ikke for tiden kunne acceptere ansøgerens tvangsmæssige udsendelse til Kosovo-provinsen, gav heller ikke grundlag

for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkedes herved, at det er Flygtningenævnet, der efter en konkret og individuel behandling af en sag, træffer afgørelse om, hvorvidt asylansøgeren opfyldte betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt fortsat ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, jf. bekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001 for at få asyl. Ser-mon/2006/10

Nævnet **stadfæstede** i **august 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født 1968. Indrejst i marts 1999. I januar 2000 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingeservices afgørelse fra oktober 1999, hvorved Udlændingeservice meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Under den tidligere behandling af sagen var ansøgerens risiko for forfølgelse alene foretaget i forhold til den daværende sikkerhedszone i Irak som internt flugtalternativ. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvis, at ansøgerens forklaring fremstod usammenhængende og upræcis. Ansøgeren havde aldrig været medlem af politiske partier eller i øvrigt været politisk aktiv. Flygtningenævnet fandt ikke, at de af ansøgeren påberåbte problemer med det tidligere styre på nuværende tidspunkt kunne tillægges asylretlig betydning. Flygtningenævnet fandt heller ikke grundlag for at antage, at ansøgeren skulle stå i et asylbegrundende modsætningsforhold til de nuværende myndigheder. Uanset det oplyste om, at nogle af ansøgerens familiemedlemmer havde været genstand for drab begået forud for ansøgerens udrejse i 1999, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han selv var efterstræbt af grupperinger i Irak på en sådan måde, at han kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet kunne således ikke lægge afgørende vægt på, at ansøgeren i nævnet havde forklaret, at han fra anden side havde fået oplyst, at der spurgtes efter ham i Irak. Flygtningenævnet fandt ikke, at de seneste baggrundsoplysninger vedrørende Irak, herunder UNHCR´s rapporter fra oktober 2005 med titlerne ”Background Information on the Situation of Non-Muslims Religious Minorities in Iraq” og ”Guidelines Relating to the Eligibility of Iraqi Asylum-Seekers” samt Human Right Watch ”Country Report 2006” og U.S. Department of State ”Country Report on Human Pratices 2005”, gav grundlag for at anse forholdene for kristne i Irak som så forværrede, at de generelt kunne anses for forfulgte. Det forhold, at ansøgeren inden for kirken fungerede som ”observatør” to trin under en egentlig præst, indebar ikke, at ansøgeren kunne anses for at være profileret på en sådan måde, at han ville være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 stk. 1 eller stk. 2. Irak/2006/13

3.1.2.3 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til § 7, stk. 2, fremgår, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, som tidligere ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde medføre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det er ikke hensigten med udlændingelovens § 7, stk. 2, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født 1979, samt to børn. Indrejst i januar 2001. Ansøgeren er etnisk kosovoalbaner. I marts 2002 meddelte Udlændingeservice ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet sagen blev behandlet i proceduren for åbenbart grundløse sager. I september 2005 besluttede Udlændingeservice efter anmodning fra ansøgerens advokat at genoptage sagen. Udlændingeservice meddelte på ny i oktober 2005 ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren til politirapport af marts 2001, til samtale hos Udlændingeservice i januar 2002 og til samtale hos Dansk Flygtningehjælp i februar 2002 intet havde oplyst om, at hun skulle have været udsat for voldtægt i 1999. Oplysningerne herom fremkom først i marts 2004. Uanset dette kunne Flygtningenævnet dog på baggrund af de nu foreliggende lægelige oplysninger ikke afvise, at ansøgeren har været udsat for de af hende omtalte krænkelser i 1999. Flygtningenævnet lagde også til grund, at ansøgeren som følge af disse krænkelser og krigsoplevelser er belastet af meget betydelige psykiske lidelser, herunder PTSD. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at ansøgerens helbredsmæssige tilstand kunne begrunde, at der meddeles hende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens subjektive frygt for en tilbagevenden, efter de ændrede forhold i hendes hjemland, ikke er begrundet i sådanne objektive omstændigheder, at der er tale om asylbegrundende forhold. Det bemærkedes, at krænkelserne fandt sted i 1999, og at ansøgeren efter to til fire måneders ophold i Albanien i 1999 som flygtning vendte tilbage til Kosovo, hvor hun opholdt sig i cirka et år uden at have haft asylrelevante problemer, hvorefter hun udrejste til Danmark for at bo sammen med sin forlovede, med hvem hun ventede barn. Den for ansøgeren beskikkede advokat havde gjort gældende, at instrukser fra FN til Danmark er bindende for Danmark, jf. FN Charterets art. 25, jf. kapitel 7, jf. FN Resolution 1244, og at UNHCR´s Position Paper af marts 2001 skal læses i dette lys. Advokaten havde ligeledes gjort gældende, at der foreligger et dansk løfte fra 1951 om asyl af ”tvingende grunde”. Flygtningekonventionen art. 1, C, 5, 2, er ikke hjemlen. Den indeholder blot

samme tekst som hjemlen og forpligtelsen gør. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at nævnet træffer afgørelse i asylsager på baggrund af sagernes konkrete omstændigheder, sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger fra det land, som ansøgeren kommer fra, på tidspunktet for nævnets afgørelse. Spørgsmålet om, hvorvidt ansøgerens helbredstilstand af humanitære grunde vil være til hinder for en hjemsendelse, måtte afgøres på andet grundlag. Advokaten havde endvidere henvist til EMRK art. 8 om familiens enhed. Flygtningenævnet bemærkede, at hensynet til familiens enhed ikke kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men må vurderes efter reglerne om familiesammenføring eller reglerne om ophold på andet grundlag. Advokaten havde endelig anført, at der ved vurderingen af, om ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, skal tages hensyn til, at ansøgeren ved en § 7-opholdstilladelse frem for en § 9-opholdstilladelse vil blive stillet bedre i forhold til den danske sociallovgivning. Flygtningenævnet fandt ikke, at dette er et forhold, som kan føre til en ændret asylretlig vurdering af sagen. Ser-mon/2006/2.

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født 1984. Indrejst i oktober 2005. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk albaner og muslim fra Kosovo-provinsen i Serbien-Montenegro. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske partier eller foreninger og har ikke haft konflikter med sit hjemlands myndigheder. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han risikerer at blive udsat for blodhævn fra familien til en mand, som ansøgerens fader i 2001 i lovligt nødværge skød og dræbte. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han er traumatiseret, idet serbiske soldater under krigen tog ansøgerens familie til fange, da familien forsøgte at flygte til Albanien. Under tilbageholdelsen blev ansøgerens bedsteforældre og kusine dræbt af de serbiske soldater. Det forhold, at ansøgeren er blevet truet med blodhævn, kunne ikke begrunde, at der meddeltes ansøgeren opholdstilladelse. Der er tale om en privatretlig konflikt, som ikke er asylbegrundende. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgerens fader har anmeldt truslerne til politiet, som ikke har gjort noget for at beskytte ansøgeren og hans familie, idet de efter det oplyste betragter konflikten som et privat anliggende mellem to familier, kunne dette ikke føre til et andet resultat. Ansøgeren måtte i givet fald henvises til at klage over politiet til de overordnende nationale eller internationale myndigheder. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ikke vil kunne opnå den fornødne beskyttelse fra myndighedernes side. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens oplevelser under krigen i 1999, herunder at han blev tilbageholdt af de serbiske soldater, og hvor han var vidne til, at serbiske soldater dræbte ansøgerens bedsteforældre og kusine, i dag kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Flygtningenævnet lagde vægt på, at episoden ligger til-

bage i tid, og at forholdene i Kosovo siden er afgørende ændret. Endelig tillagde nævnet det vægt, at ansøgeren efter det oplyste ikke personligt blev udsat for overgreb i forbindelse med tilbageholdelsen. Oplysningerne om ansøgerens psykiske problemer som følge af oplevelserne under krigen kunne heller ikke føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkedes, at Flygtningenævnet ikke har kompetence til at vurdere, om ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Nævnet fandt ikke på ovennævnte baggrund anledning til nærmere at kommentere de af den beskikkede advokat mere generelt prægede påstande og anbringender, herunder vedrørende internationale afgørelser og generelle betragtninger om internationale aftalers bindende virkning med videre. Det bemærkedes, at nævnet ikke fandt grundlag for, som anført af den beskikkede advokat, at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingeservice, ligesom nævnet ikke fandt grundlag for at undergive sagen mundtlig behandling. Nævnet fandt endvidere ikke, at det i den beskikkede advokats skriftlige indlæg i øvrigt anførte, kunne føre til en ændret vurdering af sagen. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ser-mon/2006/6

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.7.1.1 nævnte afgørelse Ser-mon/2006/3.

3.1.2.4 Betydningen af tortur

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1, litra A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af f. eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) samt FN´s konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt eksterritorial virkning og indebærer

således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbudet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettighedskomité blevet tillagt eksterritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur, og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Endvidere kan der efter nævnets praksis meddeles asyl i tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur inden flugten til Danmark, og hvor den pågældendes betydelige subjektive frygt som følge af overgrebene derfor anses for velbegrundet, selvom der efter en objektiv vurdering ikke anses at være risiko for yderligere forfølgelse ved en tilbagevenden.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

Det forhold, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan endvidere have betydning for den bevisbedømmelse, nævnet foretager, idet nævnet er opmærksomt på, at det i visse situationer ikke kan forventes, at personer, der tidligere har været udsat for tortur, på

samme måde som personer, der ikke har været udsat for tortur, kan redegøre fuldstændig præcist og sammenhængende for alle sagens forhold.

Som eksempler på nævnets praksis fra 2006 kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1952. Indrejst i december 1996. I januar 1997 søgte ansøgeren om asyl, men frafaldt senere denne anmodning, da han ikke hverken fysisk eller psykisk så sig i stand til at gennemføre sagen. I 2005 søgte ansøgeren atter om asyl. Udlændingeservice havde i et brev til ansøgeren fra 1997 oplyst, at et frafald af en asylansøgning senere kunne frafaldes, hvorfor den beskikkede advokat fandt, at sagen måtte betragtes om en begæring om genoptagelse, og at asylgrundlaget derfor skulle bedømmes efter den tidligere lovgivning. **Flygtningenævnet** fandt ikke grundlag for at betvivle de oplysninger, ansøgeren havde givet om baggrunden for sin oprindelige flugt fra Iran og om det efterfølgende fængselsophold efter udsendelse fra Tyrkiet, hvorunder ansøgeren blev udsat for tortur. Bedømmelsen af, om ansøgeren i dag opfyldte betingelserne for asyl måtte uanset formuleringen af Udlændingeservices brev fra 1997 skulle ske ud fra de i dag gældende asylregler, idet frafaldet af frafaldserklæringen i 2005 måtte betragtes som indgivelse af en ny ansøgning om asyl. Ved bedømmelsen af, om ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran måtte være i risiko for asylrelevant forfølgelse eller overgreb, måtte nævnet tillige tage hensyn til de faktiske forhold, der forelå nu. Nævnet lagde således vægt på, at ansøgeren i 2004 var på besøg i hjemlandet, at han havde opholdt sig problemfrit hos moderen i 20 dage og indrejste og udrejste gennem Teheran lufthavn på eget pas. Det fremgår af baggrundsmaterialet (British Home Office rapport fra april 2005 pkt. 6.107), at sikkerhedskontrollen i Teheran lufthavn fortsat er meget streng, og at det er tvivlsomt, om en person med en "security record" eller domme for politiske forbrydelser kan forlade landet lovligt. På denne baggrund fandt nævnet ikke, at det var sandsynliggjort, at ansøgeren fortsat var i de iranske myndigheders søgelys, således at han ved en hjemvenden ville være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Iran/2006/2

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1956. Indrejst i februar 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde været fængslet fra 1995 til 2001, og herunder undergivet tortur. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgerens familie havde været aktive indenfor Al-Dahwa partiet. Flygtningenævnet lagde endelig til grund, at ansøgeren, således som han havde først forklaret, havde overværet, at familien til en højtstående officer slog officeren ihjel. Flygtningenævnet fandt ikke, at det forhold, at ansøgeren havde været fængslet og undergivet tortur under det tidligere styre, og at dette forhold havde medført psykiske skader, under de nuvæ-

rende magtforhold kunne føre til, at ansøgeren opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt ligeledes på grund af de ændrede magtforhold, at der ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede overgreb som følge af familiens aktivitet for Al-Dahwa partiet. Flygtningenævnet fandt endelig ikke, at ansøgeren risikerede overgreb fra officerens familie som følge af, at han havde overværet familiens drab på officeren. Efter ansøgerens forklaring om baggrunden for drabet var der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ville blive beskyldt herfor, og at der skulle være en konflikt af en sådan alvor, at ansøgeren havde behov for beskyttelse. Betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 var således ikke opfyldt. Irak/2006/6

Nævnet meddelte i **november 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien, født i 1982. Indrejst i 2004. Det fremgår af sagen, at ansøgerens fader udrejste af Syrien i 1999, da han var mistænkt for at være spion. Efter faderens udrejse fik ansøgeren problemer med de syriske myndigheder. Flygtningenævnet meddelte i august 2005 ansøgeren afslag på opholdstilladelse, da det ikke fandtes sandsynliggjort, at ansøgeren i 1999 som følge af faderens forhold havde været udsat for en tortur, der i sig selv kunne begrunde asyl. I december 2005 anmodede ansøgerens beskikkede advokat om genoptagelse af ansøgerens sag. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgår af den nu udarbejdede lægeerklæring, at ansøgeren lider af PTSD i svær grad. Videre, at såvel de fysiske som psykiske symptomer samt objektive fund er fuldt forenelige med at være følger af den angivne tortur. Flygtningenævnet fandt, at dette forhold måtte indgå i vurderingen af troværdigheden af ansøgerens forklaring. Ansøgerens far, der af Flygtningenævnet i april 2001 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, har til sin sag oplyst, at han havde været medlem af PLFP-General Command, og at han efter et besøg i Israel af PFLP var blevet beskyldt for at være israelsk spion og i den forbindelse tilbageholdt og udsat for tortur. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren som følge af faderens forhold havde været udsat for gentagen tortur. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien ville være i reel risiko for på ny at blive udsat for tortur. Stat.pal/2006/10

For en nærmere gennemgang af de særlige spørgsmål, der rejser sig i sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur, henvises til Formandskabets 14. beretning 2005, afsnit 6.4.

3.2 Sager, der af Udlændingeservice er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles sager, der af Udlændingeservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, men hvor Dansk Flygtningehjælp ikke har kunnet tilslutte sig Udlændingeservices vurdering af sagen som åbenbart

grundløs, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingeservices afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingeservice er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til kapitel 1.3.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

Det fremgår videre af lovbemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten

opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 3.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingeservice skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingeservice har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt, at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingeservice kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

I 2006 aftalte Udlændingeservice og Flygtningenævnet en ny indberetningsform, således at Udlændingeservice i sine indberetninger inddeler sager afgjort i åbenbart grundløs-proceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

I 2006 har nævnet stadfæstet 19 sager på formandskompetencen, mens fire sager blev henvist til mundlig behandling på nævnsmøde. I samtlige fire sager har Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingeservices afgørelse.

Som eksempler på Flygtningenævnets praksis i sager, der er afgjort på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født 1971 (M) og 1972 (K), samt tre børn. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne er etniske kosovo-albanere fra Kosovo-provinsen i Serbien-Montenegro. Nævnet bemærkede, at ansøgerne efter egne oplysninger ikke har haft nogen konflikter med myndighederne, ligesom ansøgerne ikke har været medlem af nogen politiske eller religiøse organisationer. Uanset om

det lagdes til grund, at den mandlige ansøger som følge af sit arbejde som valgobservatør for OSCE har modtaget skriftlige trusler, fandt nævnet ikke, at dette kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet fandt, at forholdet måtte betegnes som en privatretlig konflikt, der ikke var myndighedsunderstøttet. Ansøgerne måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse herimod. Oplysningerne om, at den mandlige ansøger har givet efterretninger til det amerikanske militær, kunne endvidere ikke begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede i denne forbindelse, at ansøgeren ifølge sine egne oplysninger ikke har modtaget nogen konkrete trusler i den anledning. Uanset om det lagdes til grund, at den mandlige ansøgers broder er blevet dræbt af personer med tilknytning til ZKZ/SHIK, idet han var under mistanke for at spionere for serberne før krigen og det amerikanske militær efter krigen, fandt nævnet ikke, at dette kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgerne måtte ligeledes her henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Nævnet bemærkede, at politiet efter ansøgernes egne oplysninger fortsat efterforsker drabet på broderen. Såfremt ansøgerne ikke er tilfreds med efterforskningen, måtte de henvises til at klage til de relevante overordnede myndigheder. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke anledning til at udsætte behandlingen af sagen og indhente nærmere oplysninger om efterforskningen af drabet på den mandlige ansøgers broder fra de lokale myndigheder i Kosovo. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de var konkret og individuelt forfulgt ved udrejsen, eller at de ved en tilbagevenden vil være i risiko herfor, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Ser-mon/2006/4

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født 1971. Indrejst i maj 2005. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ikke fandt grundlag for at undergive sagen mundlig behandling på nævnsmøde, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 8, in fine. Flygtningenævnet bemærkede, at den beskikkede advokats påstand om meddelelse af opholdstilladelse efter Flygtningekonventionens artikel 1 A måtte fortolkes som en påstand om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet Flygtningenævnets kompetence er begrænset hertil. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren er etnisk ashkali, medens hans samleverske er etnisk albaner. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren har stemt på det lovlige parti LDK, og at han ikke herudover har været politisk aktiv. Nævnet lagde ligeledes til grund, at ansøgeren ikke har haft konflikter med myndigheder eller politiske grupperinger i hjemlandet. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren i 1999 er blevet tvunget til at læsse albanske lig på lastvogne i Ferizaj og Recak. Nævnet be-

mærkede herved, at ansøgeren først har forklaret herom under samtalen med Udlændingeservice i november 2005 – mere end seks måneder efter han første gang havde lejlighed til at redegøre for sit asylmotiv. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren er fremkommet med en rimelig forklaring herpå. Uanset om ansøgerens forklaring herom lagdes til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at disse forhold kunne begrunde meddelelse af asyl. Nævnet lagde herved vægt på, at episoderne ligger tilbage i tid, at ansøgeren ifølge sin forklaring blev tvunget til at medvirke, idet han ellers ville blive dræbt, og at situationen i området har ændret sig væsentligt herefter, herunder i kraft af internationale myndigheders tilstedeværelse. Nævnet lagde ligeledes vægt på, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring ikke efterfølgende har mødt de to personer, som angiveligt tvang ham til at deltage i læsningen af lig. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han to gange kort efter krigen med to til tre ugers mellemrum er blevet overfaldet af to for ham ukendte personer, samt at såvel han selv som hans samleverske og det ældste barn er blevet chikaneret som følge af ansøgerens etnicitet. Flygtningenævnet fandt ikke, at disse forhold har haft en sådan karakter og intensitet, at de kunne begrunde meddelelse af asyl. Endvidere fandt nævnet ikke, at episoderne kan antages at have været myndighedsunderstøttede. Hertil kommer, at ansøgeren har kunnet opholde sig i hjemlandet frem til udrejsen i maj 2005 uden at have været udsat for yderligere overgreb, og at ansøgeren ifølge sine egne oplysninger ikke har anmeldt overfaldene til de stedlige myndigheder. Ansøgerens eventuelle konflikt med samleverskens familie har karakter af en privatretlig konflikt, som ansøgeren måtte henvises til at søge de stedlige myndigheders beskyttelse imod. De generelle forhold for etniske ashkalier i Kosovo fandtes ikke at være asylbegrundende. De generelt vanskelige forhold for samlevere af forskellig etnicitet i Kosovo kunne heller ikke i sig selv begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgerens helbredsmæssige forhold kunne ikke begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærkede, at spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger sådanne humanitære grunde, at ansøgeren ikke bør vende tilbage til hjemlandet, henhører under Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations kompetence. Det forhold, at UNMIK ikke måtte acceptere en tvangsmæssig udsendelse af ansøgeren til Kosovo-provinsen, kunne ikke begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkedes, at Flygtningenævnet ved bedømmelsen af, om en asylansøger er omfattet af udlændingelovens § 7, træffer afgørelse på baggrund af en samlet vurdering af sagen, herunder med inddragelse af de foreliggende baggrundsoplysninger. Flygtningenævnet fandt ikke anledning til at kommentere den beskikkede advokats bemærkninger vedrørende forhandlingerne om Flygtningekonventionen i 1951. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren vil være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ser-mon/2006/5

Nævnet **stadfæstede** i **september 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1989. Indrejst i november 2005. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren var uledsaget mindreårig og etnisk singaleser fra Sri Lanka. Ansøgeren havde ikke været medlem af politiske eller religiøse partier eller organisationer. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han som følge af, at han – i forbindelse med præsidentvalget i november 2005 - havde opsat valgplakater for en singalesisk kandidat fra UNP var kommet i etniske tamiler eller LTTEs søgelys, herunder at han risikerede at blive tvangsrekrutteret af LTTE. Ansøgeren havde videre henvist til, at hans arbejdsgiver var blevet opsøgt af nogle tamiler, som spurgte efter ansøgeren samt fremsatte trusler, der var rettet mod ansøgeren. Endelig havde ansøgeren henvist til, at han som singaleser blev chikaneret af tamiler. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sri Lanka risikerede forfølgelse eller overgreb. Flygtningenævnet havde ved vurderingen lagt vægt på, at ansøgerens aktiviteter for UNP var af underordnet karakter, og at ansøgeren alene havde været opsøgt en gang af personer, der angiveligt var tamiler, på gaden i forbindelse med opsætning af valgplakater, ligesom de øvrige, der opsatte valgplakater også blev opsøgt. Nævnet havde endvidere lagt vægt på, at ansøgerens arbejdsgiver alene én gang var blevet opsøgt af tamiler, der fremsatte trusler rettet mod ansøgeren. Det fandtes ikke herved sandsynliggjort, at ansøgeren var kommet således i søgelyset, at han ved en tilbagevenden ville risikere asylbegrundende overgreb. Derudover havde nævnet tillagt det vægt, at den chikane, som ansøgeren var blevet udsat for af tamiler i sin hjemby, var af underordnet karakter. Såfremt ansøgeren fandt, at han ikke kunne tage ophold i sin hjemby ved Trincomalee, måtte Flygtningenævnet henvise ansøgeren til at tage ophold et andet sted i Sri Lanka, som ikke var domineret af tamiler, ligesom ansøgeren kunne henvises til at søge myndighedernes beskyttelse, hvilket ansøgeren efter sin egen forklaring ikke havde gjort. Det forhold, at ansøgeren angiveligt ikke havde noget familie tilbage i Sri Lanka, kunne heller ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. De generelle forhold i Sri Lanka kunne heller ikke begrunde, at der meddeltes opholdstilladelse efter § 7. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren skulle være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. SriLanka/2006/3

Formanden eller en af næstformændene kan efter udlændingelovens § 53, stk. 8, henvise en sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingeservices afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller hvis der er fremkommet nye væsentlige baggrundsoplysninger, som ikke er indgået i den

tidligere praksis. Endvidere kan der være sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnet til skriftlig behandling, men hvor der findes behov for at stille supplerende spørgsmål, eller hvor man finder, at ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, født i 1944 (M) og i 1951 (K). Nævnet stadfæstede samme dag Udlændingeservices afgørelser vedrørende ansøgernes tre voksne børn. Ansøgerne og deres børn indrejste i Danmark i november 2005. I januar 2006 meddelte Udlændingeservice ansøgerne afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I maj 2006 genoptog Udlændingeservice behandlingen af ansøgernes og deres børns sager. I juli 2006 meddelte Udlændingeservice på ny ansøgerne og deres børn afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaring til grund. Ansøgerne er etniske romaer fra Kosovo-provinsen. Ansøgerne havde som asylmotiv henvist til, at de var i risiko for blodhævn, som følge af at en af deres sønner i 1998 i Tyskland havde dræbt en mand af romani afstamning fra Kosovo. I den forbindelse måtte familien flytte bopæl på grund af trusler. Det fremgik, at familien, efter at den tog ophold i Schweiz, alene havde modtaget telefonisk henvendelse gående ud på, at familien ikke kunne se sig i sikkerhed. Det forhold, at ansøgerne havde været truet med blodhævn, kunne ikke begrunde at der skulle meddeles ansøgerne opholdstilladelse. Der var tale om en privatretlig konflikt, som ikke var asylbegrundende. Såfremt truslerne måtte blive genoptaget, måtte ansøgerne henvises til at rette henvendelse til det stedlige politi, og såfremt dette ikke var tilstrækkeligt, at klage til overordnede nationale eller internationale myndigheder. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgerne ikke ville kunne opnå den fornødne beskyttelse fra myndighedernes side. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at den mandlige ansøgers brødre skulle have foretaget så alvorlige handlinger, at dette ville bringe ansøgerne i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Uanset de generelt vanskelige forhold for etniske romaer fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne på grund af deres etnicitet ved en tilbagevenden til Kosovo ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ser-mon/2006/11

3.3 Sagens behandling

Afslår Udlændingeservice at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingeservice efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingeservice frem-

sender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen gøres klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, for eksempel spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil imidlertid blive henvist til behandling i forbindelse med nævnsmødet.

3.3.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der skal undergives mundtlig behandling på et nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 2.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontorsted i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Advokatfuldmægtige kan efter nævnets praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet træffer afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mu-

lighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnsmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af én partsrepræsentant ad gangen. Navnlig i sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af sagen, ses det ofte, at flere forskellige parter på vegne af ansøgeren retter henvendelse til nævnet. Der kan for eksempel være tale om et familiemedlem, en forening eller en advokat. I sådanne tilfælde sender nævnet et brev til den første partsrepræsentant og anmoder den pågældende om at oplyse, hvem der fremover skal repræsentere ansøgeren i sagen. Genpart af dette brev sendes til den anden partsrepræsentant. Hvis nævnet ikke hører videre inden for en given frist, betragter nævnet den partsrepræsentant, der senest har rettet henvendelse til nævnet, for ansøgerens partsrepræsentant i den videre behandling af sagen. Såfremt en af flere mulige partsrepræsentanter er advokat, underretter nævnet de mulige partsrepræsentanter om, at nævnet anser advokaten for partsrepræsentant. Advokaten vil dog ikke blive beskikket af Flygtningenævnet i forbindelse med nævnets vurdering af, om der er grundlag for at genoptage en sag.

3.3.2 Mundtlig behandling

De sager, der behandles af nævnet, undergives som udgangspunkt mundtlig behandling, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager undergives som udgangspunkt mundtlig behandling, medmindre særlige forhold taler for en skriftlig behandling. Det kan for eksempel forekomme, såfremt ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingeservice, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors. Der kan endvidere forekomme tilfælde, hvor en ansøger ønsker at medbringe en støtteperson eller en bisidder. I sådanne tilfælde er det det enkelte nævn, der efter en konkret vurdering afgør, om en asylansøger må have flere bisiddere med under nævnsmødet.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1. Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte

ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Flygtningenævnets møde ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes ved, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne overgives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingeservice får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingeservice mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingeservice forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den trufne beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingeservice.

3.3.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, henviser Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, en sag til skriftlig behandling efter § 53, stk. 8-10. Skriftlig behandling anvendes bl.a. i statusændringssager, sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, samt sager, der efter den 1. juli 2002 af Udlændingeservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 3.2.Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere i beretningens afsnit 3.10.1.

I sager, der behandles på skriftligt grundlag, bortset fra statusændringssager, beskikkes der en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen. Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingeservice giver møde for nævnet i sager, der behandles på skriftligt grundlag. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

3.3.4 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingeservice. Disse består blandt andet af rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, et familieoplysningsskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af den eller de samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingeservice. Endvidere indgår også oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland.

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge, hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb. Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-212, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivl altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Se som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på en række divergenser:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1975. Indrejst i marts 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde afgivet skiftende forklaring under sagens behandling. Ansøgeren syntes at have vanskeligheder med nærmere at tidsfæste begivenheder, og dette havde nævnet taget hensyn til ved vurderingen. Uanset dette fandt nævnet imidlertid, at der forelå så væsentlige uoverensstemmelser i ansøgerens forklaringer, at disse ikke blot kunne forklares af ansøgerens manglende evne til tidsfæstelse af begivenheder. Nævnet bemærkede også, at ansøgerens forklaring om, hvorfor han ved asylregistreringen og i sit asylskema havde anført noget andet end forklaringerne senere under sagen, ikke forekom overbevisende. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgerens familie havde haft en konflikt om noget jord med en lokal kommandant og eventuelt på grund af et samarbejde med Taleban, lagde nævnet ved vurderingen af, hvilken risiko dette indebar for ansøgeren, vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring vendte hjem fra Iran i 2001 og udrejste i 2004. Ansøgeren havde således opholdt sig i hjemområdet i flere år efter Talebans fald. Nævnet fandt, at der forelå så væsentlige uoverensstemmelser i ansøgerens forklaringer om drabet på faderen og fængslingerne, hvilket ikke alene angik det tidsmæssige, men også andre omstændigheder, at nævnet forkastede ansøgerens forklaring om, at årsagen til udrejsen var, at faderen var blevet dræbt i 2004, og at ansøgeren umiddelbart derefter kom i en voldelig konflikt med en kommandants søn. Nævnet kunne lægge til grund, at der havde været en jordstrid, og ville heller ikke afvise, at ansøgerens fader var blevet dræbt på grund af denne på et tidligere tidspunkt. Ansøgeren fandtes imidlertid ikke at have sandsynliggjort, at han ville være i en asyl-

begrundende risiko for forfølgelse på grund af jordstriden. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet fandt heller ikke, at ansøgeren have sandsynliggjort, at han ville være i en konkret, reel risiko for at blive udsat for forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2006/29

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Georgien, født i 1955. Indrejst i november 2004. Ansøgeren er etnisk yezedi-kurder. Ansøgerens ægtefælle og børn opholder sig i Danmark. I 1993 blev familiens hus brændt ned af politiet, hvorefter familien flygtede. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvist, at nævnet behandler asylsager individuelt og konkret, men at nævnet ikke er afskåret fra – hvis tilladelse er givet – at lægge vægt på oplysninger og forklaringer afgivet i referencesager. Sådanne oplysninger og forklaringer må indgå i nævnets vurdering med den vægt, som den konkrete situation tilsiger og under hensyntagen til, at der under nævnsmødet ikke har været mulighed for at spørge referencen om baggrunden for eventuelle divergenser i vedkommendes forklaring sammenholdt med ansøgerens. Ansøgeren havde som sit asylmotiv anført forskellige overgreb fra de georgiske myndigheders side mod hende og hendes familie, herunder navnlig overgreb, som ansøgeren havde fortalt fandt sted i december 1993, som følge af at ansøgerens ægtefælle afgav vidneforklaring vedrørende et drab på en nabos søn, som han havde overværet. Ansøgeren havde under Flygtningenævnets behandling af sagen på en række punkter forklaret divergerende i forhold til hendes ægtefælles forklaring under behandlingen af hans asylsag. Under hensyn til det indledningsvist anførte og til den tid, der var gået siden 1993, hvor begivenhederne skulle have fundet sted, havde nævnet ikke tillagt en række mindre tidsmæssige divergenser væsentlig vægt. Det samme gjaldt en række andre unøjagtigheder. Nævnet havde imidlertid fundet at måtte tillægge følgende divergenser afgørende betydning ved vurderingen af sagen: For det første havde ansøgeren for nævnet forklaret, at hun først gik ned på gaden/i gården morgenen efter episoden den foregående aften, hvor naboens søn blev skudt. Hun forklarede endvidere, at hun ikke så den dræbte person. Ansøgerens ægtefælle havde derimod under samtalen i Udlændingeservice i 2002 forklaret, at han skyndte sig hjem til sin ægtefælle og fortalte om hændelsen, og at han efter omkring 40 minutter gik ud på gaden sammen med ansøgeren, hvor de så, at naboen lå død foran sit hus. Der var således ikke alene en tidsmæssig divergens i de to forklaringer, men også en divergens i forhold til, om ansøgeren så eller ikke så den afdøde. For det andet forklarede ansøgeren for nævnet, at hun ikke var med sin ægtefælle på politistationen, da han sammen med en af forældrene til den dræbte gik derhen for at forklare om sit kendskab til drabet. Ansøgeren havde senere i sin forklaring for Flygtningenævnet i overensstemmelse hermed forklaret, at hun ikke vidste om den politistation, som hun gik hen til for at klage over det, der var sket i december 1993, var den samme som den politistation, hvor hendes mand afgav forkla-

ring om drabet, da hun ikke havde været med ham derhenne. Ægtefællen havde derimod under samtalen i Udlændingeservice forklaret, at han ca. 10-11 dage efter drabet blev tilsagt til at møde på politistationen. Han mødte hos politiet sammen med sin ægtefælle og den dræbtes moder. For det tredje havde ansøgeren for nævnet forklaret, at myndighederne/militærpersonerne kun kom på bopælen én gang, på en nærmere angiven dato. I perioden fra drabet til udrejsen var det på ægtefællens arbejdsplads, at myndighederne hentede ham, når de ville have fat i ham. Ægtefællen havde derimod under samtalen i Udlændingeservice forklaret, at bopælen, omkring 2 dage efter at han havde identificeret gerningsmanden til drabet på politistationen, blev opsøgt af 4 mænd i militæruniformer. De skældte hans ægtefælle (ansøgeren) ud og skræmte hans børn. Om aftenen, da han selv kom hjem, fik familien besøg af 2 mænd i militæruniform, som blandt andet slog ham med en geværkolbe. Flygtningenævnet fandt, at de pågældende divergenser omhandlede forhold af en sådan karakter og styrke samt havde en konkret klarhed, at de ikke kunne forklares ved forglemmelser, erindringsforskydninger eller tolkefejl. Flygtningenævnet fandt endvidere, at der er tale om divergenser, der havde væsentlig betydning for ansøgerens troværdighed. Ansøgeren havde endvidere for Flygtningenævnet forklaret divergerende i forhold til sin egen forklaring under samtalen i Udlændingeservice i 2005. Under samtalen i Udlændingeservice havde ansøgeren således forklaret, at hun ikke anmeldte overgrebene til nogen myndighed i Georgien. Da hun derefter foreholdtes, at hendes mand under sin samtale hos Udlændingservice havde oplyst, at ansøgeren klagede til Indenrigsministeriet og til KGB, ændrede ansøgeren sin forklaring til, at hun gik til de nævnte instanser, men at ingen lyttede. Hun gik til Indenrigsministeriet, og hun gik til KGB. Over for Flygtningenævnet forklarede ansøgeren, at hun gik til en politistation, og at hun indgav en mundtlig klage. Hun indgav ikke klage til andre myndigheder, og hun var kun én gang på politistationen. Hun løj over for sin mand, som ville have hende til at gå flere gange til politiet. På denne baggrund måtte Flygtningenævnet forkaste ansøgerens forklaring om, at der skulle have fundet myndighedsovergreb sted mod hende og hendes familie i 1993, og Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren hverken havde sandsynliggjort, at hun og hendes datter ved udrejsen fra Georgien var forfulgt af grunde, som er omfattet af udlændingelovens § 7, eller at de helbredsmæssige problemer, som ansøgeren selv og navnlig datteren lider af, skulle kunne henføres til asylbegrundende forhold. Flygtningenævnet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger heller ikke, at de generelt vanskelige forhold for yezidi-kurdere i Georgien er af en sådan karakter, at de i sig selv kunne begrunde, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Georgien/2006/1

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien, født i 1971. Indrejst i september 2005. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er georgisk statsborger. Ansøgeren havde endvidere op-

lyst, at hans far var etnisk tjetjener, og at moderen var jøde. Ansøgeren havde efter sin forklaring boet det meste af sin opvækst hos sin mor i Tbilisi frem til 2000, hvor han flyttede til sin fødeegn. Ansøgeren havde efter det oplyste hverken været politisk eller religiøst aktiv. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han frygtede de georgiske myndigheder og tjetjenerne særligt som følge af nogle episoder i december 2003. Ansøgeren havde på en række punkter forklaret divergerende. Den forklaring, som ansøgeren havde afgivet hos de norske asylmyndigheder, stemte således ikke – på en række afgørende punkter – overens med de forklaringer, som ansøgeren havde afgivet i Danmark. Hertil kom, at ansøgeren tidligere havde oplyst, at han var gift med en nærmere angiven person, ligesom han skulle være far til hendes barn født i 2002. Disse oplysninger om ægteskab og faderskab var blevet fragået ved parternes forklaring til deres advokat i april 2006. Flygtningenævnet tilsidesatte på denne baggrund ansøgerens forklaring om sit motiv for asyl, og det kunne derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren var i en asylrelevant risiko for forfølgelse ved sin tilbagevenden til Georgien Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Georgien/2006/2

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet blandt andet tillagde ansøgerens unge alder betydning ved bevisvurderingen, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1989. Indrejst i januar 2006. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** tillagde det afgørende betydning ved vurderingen af ansøgerens oplysninger, at ansøgeren var uledsaget mindreårig asylansøger og også i nævnsmødet i sin fremtræden og forklaring gav indtryk af at være en meget ung person svarende til den opgivne alder på 16 år. Flertallet lagde til grund, at forløbet i asylsagsbehandlingen havde været påvirket af, at der havde været usikkerhed om ansøgerens forklaring navnlig om, hvorvidt han havde haft et seksuelt forhold til en kommandants brud eller svigerdatter. Henset til navnlig kontroloversættelsen af asylansøgningsskemaet fandtes ansøgeren i forløbet at have forklaret konsistent om, at det seksuelle forhold angik kommandantens svigerdatter. Flertallet tillagde det vægt, at ansøgeren i nævnsmødet havde kunnet svare uforbeholdent, og at ansøgerens oplysninger havde fremstået mere sammenhængende og underbyggede, når ansøgeren kunne forklare supplerende i nævnsmødet. Flertallet lagde på den baggrund i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund og lagde vægt på, at ansøgeren var opvokset i en plejefamilie og udrejste ved plejemoderens hjælp, da plejefaderen efter ansøgerens seksuelle forhold til kommandantens svigerdatter ikke længere ønskede ham i huset. Ansøgeren har ikke anden familie og måtte på baggrund af det forklarede om det seksuelle forhold og navnlig henset til det oplyste om kommandantens betydelige lokale indflydelse, ansøgerens alder og manglende netværk ved en tilbagevenden til Kabul anses for at være i risiko for meget alvorlige overgreb

mod sin person og uden reel mulighed for at søge myndighedernes beskyttelse. Afg/2006/16

Nævnet har endvidere taget hensyn til ansøgerens helbredsforhold:

Nævnet meddelte i **februar 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en mandlig statsborger fra den Demokratiske Republik Congo, født i 1967. Indrejst i maj 2003. Ansøgeren er etnisk luba og katolik af trosretning. Det fremgår af sagen, at ansøgeren arbejdede som selvstændig inden for malerbranchen, hvor han fik et tilbud om at male nogle værelser hos en general. Ansøgeren opdagede ved ankomsten til generalens hus, at stedet blev benyttet til henrettelser, idet der var frisk blod på gulv, vægge og møbler. Af frygt for at ansøgeren skulle afsløre generalen, blev ansøgeren og dennes to medhjælpere efterfølgende frihedsberøvet af militæret, indtil en fangevogter smuglede ham ud af cellen. Ansøgeren lider af sukkersyge og modtog ikke insulin under frihedsberøvelsen. Som følge af, at ansøgeren ikke havde fået insulinindsprøjtninger i omtrent en måned, opstod der komplikationer i udtalt grad, hvorfor ansøgeren blev akut indlagt ved ankomsten til Danmark. **Flygtningenævnet** bemærkede, at det fremgår af sagen, at ansøgeren som følge af sin ubehandlede sukkersyge ved ankomsten her til landet havde betydelige helbredsproblemer. Af ansøgerens forklaring er fremgået, at han, som følge af at han blev sat til at slette spor i et hus, hvor der var foregået henrettelser, frygter for sit liv ved en tilbagevenden til hjemlandet. Efter ansøgerens opfattelse hører personkredsen til magthaverne. På baggrund af oplysningerne om ansøgerens helbredsforhold fandt Flygtningenævnet det overvejende betænkeligt at lægge vægt på de divergenser, der er i ansøgerens forklaring. Flygtningenævnet fandt således, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en nærliggende risiko for at blive udsat for umenneskelig behandling eller andre forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Con/2006/1

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivl, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse:

Nævnet meddelte i **maj 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født 1956. Indrejst i februar 2005. Ansøgeren havde forklaret, at han havde fungeret som øverste politiske PDPA-chef i de militære enheder, som han fra 1979 til 1992 havde gjort tjeneste ved. Ansøgeren havde herunder deltaget i ransagninger og våbenbeslaglæggelser, ligesom han havde været med til at anholde personer, der var imod Najibullahs regime. Ansøgeren flygtede til Iran i 1999, men blev i 2004 udvist til Afghanistan, hvor han herefter var tilbageholdt i omkring en måned. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren siden 1979 havde været ansat ved militæret, senest med rang af major, samt at han fra 1976 havde været medlem af PDPA, og at han

var partiets mand i militæret. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgeren havde udført de aktiviteter, som han havde forklaret, at han i sin egenskab af officer havde deltaget i, frem til magtskiftet i 1992. Efter Mujahedins magtovertagelse tog ansøgeren til Mazar-I-Sharif, hvor han opholdt sig, indtil han udrejste til Iran i 1999. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han efter sin tilbagevenden til Afghanistan i 2004 blev anholdt af en person med tilknytning til en mullah, der har en fremtrædende position i Afghanistan i dag som tilhørende Jamiat-e-Islami. Han har forklaret, at han i forbindelse med tilbageholdelsen blev genkendt som leder af en tidligere aktion, hvorunder den pågældende mullahs bopæl blev ransaget, og ni personer blev anholdt, ligesom der skete beslaglæggelse af våben. Ansøgeren genkendte den person, som tilbageholdt ham i 2004, som én af de dengang ni anholdte. Ansøgeren flygtede senere ved bestikkelse af en vagtmand. Om end Flygtningenævnet fandt, at denne del af ansøgerens forklaring, herunder omstændighederne ved genkendelsen og den efterfølgende flugt, måtte give anledning til nogen tvivl, fandt nævnet dog ikke – også henset til, at ansøgerens forklaring i øvrigt fremstod som sammenhængende og konsistent – at der var fuldt tilstrækkeligt grundlag for at forkaste forklaringen. Da det herefter måtte lægges til grund, at ansøgerens tidligere aktiviteter var forbundet med konkrete konflikter med magtfulde grupperinger i Afghanistan i dag, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan på nuværende tidspunkt ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Afg/2006/12

3.3.5 Praksis

Nævnets praksis indgår som et vigtigt grundlag for nævnets vurdering af de enkelte sager. Forud for hvert nævnsmøde udsendes afgørelser, der indholdsmæssigt ligner de sager, der skal behandles på det forestående nævnsmøde, som praksis til nævnets medlemmer. Fra 2004 er praksis i form af resumeer i anonymiseret form endvidere løbende blevet offentliggjort på nævnets hjemmeside www.fln.dk. I 2006 er omkring 30 % af nævnets afgørelser offentliggjort på hjemmesiden.

3.4 Beslutning

Forud for hvert nævnsmøde får det enkelte nævnsmedlem tilsendt sagens akter. Nævnsformanden for det pågældende nævn får endvidere tilsendt et resumé af sagens omstændigheder udarbejdet af Flygtningenævnets sekretariat.

Flygtningenævnets afgørelser skal være begrundede, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Flygtningenævnets afgørelse indeholder således oplysning om sagens faktiske omstændigheder, en angivelse af, hvorvidt nævnet finder, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der

kan endvidere være anledning til i begrundelsen at tage stilling til partsanbringender, særligt når anbringenderne vedrører forhold, der ikke kan afvises som uvæsentlige eller irrelevante, eller anbringender, som ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingeservice har tilkendegivet at lægge særlig vægt på.

3.5 Udsendelse

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingeservices afslag på asyl, skal afgørelsen indeholde en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Fristen fastsættes i henhold til udlændingelovens § 33, stk. 2, til straks.

Der fastsættes dog ikke nogen udrejsefrist, hvis ansøgeren har et andet opholdsgrundlag, hvis Udlændingeservice eller Integrationsministeriet har tillagt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, eller hvis Udlændingeservice anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingeservice af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag.

Det er en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at den anden udlændingemyndighed har hjemmel til enten at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at myndigheden har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingeservice under nævnsmødet om, at en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, forudsættes det, at der rent faktisk er indgivet en sådan ansøgning, og at tilkendegivelsen fra Udlændingeservices repræsentant har karakter af en bindende afgørelse om, at afgørelsen tillægges opsættende virkning. Såfremt ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingeservices repræsentant tilkendegiver, at Udlændingeservice i givet fald vil tillægge ansøgningen opsættende virkning.

I sager, hvor Udlændingeservice ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingeservice om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingeservice således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den

pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Hvis ansøgeren hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, sidste pkt. Det kan være tilfældet i sager om bortfald, inddragelse og nægtelse af forlængelse.

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding er udvist ved dom, og hvor udlændingen på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion. I disse tilfælde skal Flygtningenævnet ikke fastsætte udrejsefrist, men alene henvise til, at den pågældende skal udrejse efter politiets bestemmelse. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingeservices afgørelse efter § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt eller udskrevet efter afsoning af fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, skal Flygtningenævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udgangspunktet i udlændingelovens § 33, stk. 2. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse afsoner en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af udlændingelovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet er udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, skal nævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt samt til hvilket land, udsendelse kan ske.

Det er Rigspolitiet, der herefter forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Rigspolitiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse fri-

villigt, og er det ikke tilfældet, varetager Rigspolitiet den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt., jf. lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, fremgår blandt andet:

> ”Den foreslåede bestemmelse indebærer, at politiet efter udlændingelovens § 30, stk. 2, vil være forpligtet til at indlede bestræbelser på, at udlændingen udrejser, umiddelbart efter, at det er forkyndt for udlændingen, at denne er meddelt endelig afslag på asyl og skal udrejse straks. Det betyder, at politiet umiddelbart herefter kan påbegynde iværksættelsen af de praktiske forberedelser, der er nødvendige for udrejsen af landet. Det forudsættes i den forbindelse, at der – som tilfældet er i dag – udvises konduite med hensyn til udlændingens mulighed for at forberede sig på udrejsen. Der vil i den forbindelse bl.a. skulle tages hensyn til, om udlændingen lider af en akut sygdom eller er højgravid, eller om udlændingen har født inden for en kort periode forud for afgørelsen.”

I sager, hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der som nævnt skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indføjer nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at ”opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til henholdsvis X-land og Y-land, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.”

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendelseshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af,

om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

3.6 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Såfremt det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingeservice får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

3.7 Sager afsluttet uden en afgørelse

3.7.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Rigspolitiets udlændingeafdeling og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis

politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingeservice.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingeservice med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

3.7.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingeservices afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Den beskikkede advokat kan dog også frafalde på ansøgerens vegne. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingeservice.

Såfremt ansøgeren udrejser, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen, og sagsbehandlingen afsluttes.

3.7.3 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingeservice og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingeservices eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Såfremt der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

Såfremt ansøgeren ikke afgav forklaring under det første nævnsmøde, eller såfremt de fremkomne oplysninger nødvendiggør, at ansøgeren atter skal have lejlighed til at afgive forklaring, berammes sagen til et nyt nævnsmøde. Der vil i disse tilfælde normalt være tale om et nyt nævn med en anden sammensætning end det nævn, der oprindeligt behandlede sagen.

3.8 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke såfremt de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger eksempelvis har været udsat for seksuelle overgreb, vil nævnet så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat honoreres i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Såfremt et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets sekretariat. Flygtningenævnets sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, såfremt det eksempelvis ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets sekretariat, foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må an-

ses for nødvendig for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

De nærmere regler om honorering af tolke kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

3.8.1 Sag vedrørende tolkeydelser

Ved Østre Landsrets dom af 16. juni 2006 fik Flygtningenævnet medhold i en sag anlagt af to tolke. Sagen drejede sig om, hvorvidt tolkene havde krav på kørselsgodtgørelse og yderligere betaling for transporttid. Tolkene, der begge havde bopæl på Sjælland, havde ydet tolkebistand for en række asylansøgere fra Kosovo. Tolkningen foregik efter anmodning fra en advokat på dennes kontor i Sønderjylland i forbindelse med forberedelse af sager, der skulle behandles i Flygtningenævnet.

Landsretten fandt, at Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område finder anvendelse i sager, der behandles af Flygtningenævnet med de tilføjelser, som fremgår af brev af 15. januar 2003 udsendt fra Flygtningenævnet til alle anvendte tolke. Landsretten fandt endvidere, at advokaten måtte antages at have været bekendt med disse regler, inden han indgik aftale med tolkene om tolkebistand i de pågældende sager. Endelig fandt landsretten det efter bevisførelsen ikke godtgjort, at advokaten havde anmodet Flygtningenævnet om at tage stilling til, hvorvidt nævnet ville yde sagsøgerne godtgørelse for transportudgifter med videre, inden han indgik aftaler med tolkene om tolkebistand på hans kontor, ligesom landsretten heller ikke fandt det godtgjort, at Flygtningenævnet havde undladt at foretage et konkret og individuelt skøn ved sine afgørelser om, i hvilket omfang sagsøgerne i de enkelte tilfælde kunne honoreres. Endelig fandt landsretten det i øvrigt ikke godtgjort, at Flygtningenævnets sekretariat havde været uberettiget til at træffe afgørelse om honorering af tolkene vedrørende de krav, som sagsøgernes påstande omfattede.

Sagen verserer nu ved Højesteret.

3.9 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende mindreårige uledsagede asylansøgere og sager, hvor Udlændingeservice, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, samt personer, der af

Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på cirka to måneder.

3.10 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

3.10.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesanmodning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingeservices indkvarteringssystem (ISYS). Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, at Flygtningenævnet ved meddelelse af afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 fastsætter udrejsefristen til straks. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, men nævnet har mulighed for at træffe beslutning herom, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 9 og 10, og forretningsordenens § 47, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl er åbenbart opfyldt.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingeservice.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 47, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, se om substitution og ad hoc-beskikkelse nærmere nedenfor.

Sager, der oprindeligt er afgjort af et 5-mandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, vil af retssikkerhedsmæssige grunde blive henvist til mundtlig behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn. Det tidligere 5-mandsnævn bestående af en formand og fire medlemmer blev ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 afløst af et nævn bestående af en formand og to medlemmer. Lovændringen indebar, at de medlemmer, som var indstillet af Dansk Flygtningehjælp og Udenrigsministeriet, udtrådte af Flygtningenævnet pr. 1. juli 2002. De pågældende har således ikke deltaget i Flygtningenævnets løbende arbejde siden denne dato.

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 12, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Der tages navnlig hensyn til, om retssikkerheds-

mæssige hensyn er til hinder derfor. Sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor ansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde. I forretningsordenens § 8 er fastsat regler om ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det oven for anførte om udsættelse af udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7.

Flygtningenævnet har i beretningsåret efter forelæggelse fra Rigspolitiet og i et enkelt tilfælde fra Udlændingeservice genoptaget 21 sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon, der i Flygtningenævnet var meddelt afslag på asyl under henvisning til, at Libanon kunne tjene som 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. stk. 1.

Ved brev af 1. september 2006 meddelte Rigspolitiet bl.a., at en udsendelse af udlændingene til Libanon i den foreliggende situation måtte anses for udsigtsløs under hensyn til den aktuelle situation i Libanon, den forløbne tid, siden Rigspolitiet første gang forelagde sagen for myndighederne i Libanon, samt at der ikke var modtaget nogen reaktion fra de libanesiske myndigheder. Spørgsmålet om genoptagelse blev i alle sager afgjort på formandskompetencen, jf. udlændingelovens § 56, stk. 1, jf. § 53, stk. 9. På den baggrund meddelte Flygtningenævnet herefter opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i samtlige sager.

I sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om

en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse er nærmere beskrevet i afsnit 5.1.

I nogle af sagerne hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstilstand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre – ikke asylrelevante – væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse. Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 1, såfremt de måtte have foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser/udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst/udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antageliggør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden behandlet i alt 454 sager med anmodning om genoptagelse, hvor der er blevet taget stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages. 75 sager blev afvist under henvisning til, at nævnet ikke var bekendt med ansøgerens opholdssted. I 296 sager meddelte nævnet afslag på genoptagelse. 83 sager blev genoptaget. I kapitel 8.6 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

3.10.2 Domstolsprøvelse

Rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, er nærmere gennemgået ovenfor i afsnit 1.3. Det er således i flere højesteretsdomme fastslået, at domstolenes prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

3.10.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I 2006 har Folketingets Ombudsmand i de sager, der har været søgt indbragt for ombudsmanden, afvist at behandle den pågældende klage under henvisning til, at hans virksomhed ikke omfatter Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand har i 2006 ikke af egen drift iværksat undersøgelser af sager eller forhold, der har med Flygtningenævnet at gøre.

3.11 Generelle baggrundsoplysninger

Det følger af udlændingelovens § 54, at nævnet drager omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelsen af andre bevismidler.

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet således også ansvarligt for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland.

3.11.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret.

Flygtningenævnets baggrundsmateriale indhentes fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan særligt nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingeservice. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (”Country Report on Human Rights Practices” om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og ”International Religious Freedom Report”) samt rapporter fra British Home Office, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet, EU-arbejdsgruppen EURASIL (European Union Network for asylum practitioners) og andre landes myndigheder i øvrigt. Endvidere kan nævnet anmode Udenrigsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt oplysninger i et generelt udformet baggrundsnotat kan bekræftes.

Flygtningenævnet indhenter en del af nævnets baggrundsmateriale direkte fra Internettet, hvorfra nævnet nemt og hurtigt kan hente materiale fra en række myndigheder og anerkendte organisationer.

Endvidere giver adgangen til Internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra Internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale. Efterhånden som tilgangen af nye asylsager til Flygtningenævnet er faldet, er opgaven med ajourføring af nævnets baggrundsmateriale blevet forholdsmæssigt mere ressourcekrævende.

Størstedelen af det materiale, som nævnet modtager om forholdene i de enkelte lande, indgår i nævnets samling af baggrundsmateriale. Materiale, der må karakteriseres som propaganda eller rene partsindlæg, generelle vurderinger af de foreliggende baggrundsoplysninger eller materiale af for konkret karakter, indgår ikke i baggrundsmaterialet.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

3.11.2 Udsendelse af baggrundsmateriale

Landebaggrundsoplysningerne er inddelt i tre grupper afhængigt af, hvor ofte Flygtningenævnet behandler sager vedrørende statsborgere fra de pågældende lande.

Landebaggrundsoplysninger vedrørende gruppe 1-lande og gruppe 2-lande bliver løbende lagt på nævnets hjemmeside.

For så vidt angår gruppe 1-lande foretager sekretariatet jævnligt generel udsendelse af baggrundsmateriale til de af nævnets medlemmer, der ønsker at modtage materialet i papirform samt til Udlændingeservice. Materialet bliver bilageret og opført på oversigter over landebaggrundssagernes indhold og bliver samtidig lagt på nævnets hjemmeside.

Baggrundsoplysninger vedrørende gruppe 2-lande bliver ligeledes bilageret, opført på oversigter over de pågældende landebaggrundssagers indhold og lagt på nævnets hjemmeside. Baggrundsmaterialet vedrørende gruppe 2-lande, som er lande, hvorfra der kun kommer få asylansøgere, udsendes dog ikke generelt. En del af gruppe 2-landene har tidligere været omfattet af den generelle udsendelse.

Modtager nævnet en sag vedrørende en asylansøger fra et gruppe 2-land, udsender sekretariatet sammen med den konkrete sags akter det baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land, der ikke tidligere er blevet udsendt generelt, til Udlændingeservice og medlemmerne af det nævn, der skal behandle sagen.

For resten af landenes – det vil sige gruppe 3-landenes – vedkommende bliver materialet hverken bilageret eller generelt udsendt, men blot lagt på landebaggrundssagen og udsendt sammen med de konkrete sagers akter.

For så vidt angår gruppe 1- og 2-landene bliver den beskikkede advokat forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside. Det nyere materiale, som er optaget på baggrundsmaterialet siden sommeren 2005, forefindes i pdf-format, som meget hurtigt kan hentes ned. Advokaten kan endvidere rette henvendelse til sekretariatet og anmode om kopi af det ønskede materiale til brug for sagens forberedelse.

Hvis nævnet modtager en sag vedrørende en asylansøger fra et gruppe 3-land, udsender sekretariatet baggrundsmaterialet vedlagt den konkrete sags akter til ansøgerens advokat, Udlændingeservice og medlemmerne af det nævn, som skal behandle sagen.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er modtaget nyt baggrundsmateriale, som de mødende parter ikke kan antages at være i besiddelse af. Hvis der foreligger nyt ikke-udsendt materiale, udsendes dette materiale tre dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

3.12 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

3.12.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingeservices Dokumentations- og Projektkontor om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingeservices Dokumentations- og Projektkontor kopi af svarene på de høringer, som Udlændingeservice foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingeservices høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets sekretariat tre dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingeservice, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

3.12.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af arrestordrer, tilsigelser, udskrift af dombøger m.v., til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Flygtningenævnet sender i vid udstrækning disse dokumenter til Udenrigsministeriet med anmodning om en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Flygtningenævnet påser forud for afsendelsen af høringen, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i asylsager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet altid i høringsskrivelserne følgende forbehold: “Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde”.

I juni 1996 afgav en tværministeriel arbejdsgruppe en rapport, der, foruden en analyse af, hvorledes ægthedsvurderinger hidtil var blevet udført, består af en række konklusioner og anbefalinger vedrørende retningslinierne for ægthedsvurderinger. Rapporten indeholder tillige oplysninger om Udenrigsministeriets retningslinier for udvælgelse af kilder.

Endvidere blev der på baggrund af rapporten etableret et samarbejdsforum om ægthedsvurderinger, hvor Udenrigsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingeservice og

Rigspolitichefen efter behov drøfter spørgsmål i relation til de rekvirerende myndigheders anmodninger om og Udenrigsministeriets udførelse af ægthedsvurderinger.

Ved behandlingen af en sag kan det imidlertid også forekomme, at Flygtningenævnet som led i bevisvurderingen, jf. kapitel 3.3.4, selv tager stilling til, om et fremlagt dokument kan lægges til grund, uden at det har været sendt til Rigspolitiet eller Udenrigsministeriet til ægthedsvurdering. Ved vurderingen heraf kan blandt andet indgå tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst, dokumentets karakter samt ansøgerens troværdighed i øvrigt.

3.12.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokuments ægthed, kan nævnet anmode Rigspolitiets Kriminaltekniske Afdeling om at foretage en sådan vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningenævnet Kriminalteknisk Afdeling om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Afdelings behov for sammenligningsmateriale i form af lignende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester m.v. ikke fremtræder lige så tydelige, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort.

Kapitel 4

Sager indbragt for internationale organisationer

4.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 14 ændrings- og tillægsprotokoller, hvoraf nr. 14 endnu ikke er trådt i kraft. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination). I 1954 blev der med hjemmel i konventionen nedsat en kommission – Den Europæiske Menneskerettighedskommission, der skulle tage stilling til, om klager over brud på menneskerettigheder i henhold til konventionen skulle gennem en egentlig realitetsbehandling ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I 1959 begyndte Domstolen sit arbejde. I løbet af årene blev der indbragt et stadig stigende antal sager for Domstolen, hvilket under det eksisterende system gjorde sagsbehandlingstiden meget lang. Tillægsprotokol nr. 11, der trådte i kraft den 1. november 1998, indebar, at Kommissionen blev nedlagt og Domstolen udvidet for derved at forenkle sagsbehandlingen og afkorte sagsbehandlingstiden.

Domstolen består af 46 dommere, der svarer til antallet af signaturstater i 2006. Senest optagne land er Monaco. Domstolen er opdelt i en række komitéer, hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dommere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artikel 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægger sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder sagen uoverensstemmende med konventionens bestemmelser, åbenbart grundløs, eller at der er tale om misbrug af retten til at anlægge sager.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Tallet har været i kraftig stigning de senere år. I 2006 modtog Domstolen 50.500 klager. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikel 3 relevant. Bestemmelsen er affattet således: ”Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf”.

I 2006 er der ikke behandlet sager af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvor der blev klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

4.2 FN's Torturkomité

Danmark har ratificeret FN’s konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN’s Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i konventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. 144 lande har nu ratificeret konventionen. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 22. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN’s Torturkomités kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således: ”Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere (”refoulere”) eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur”.

Komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til den praktiske udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om konkretisering af risikoen for overgreb, hvorimod der næppe påhviler klageren et krav om at kunne bevise, at der foreligger en individualiseret risiko for overgreb. Denne bevisbyrde er blevet beskrevet som en indsigelsesbyrde med forpligtelse til at oplyse sagen. Løftes denne bevisbyrde, må staten føre bevis for, at mishandling ikke vil forekomme, eller at der ikke er en forudsigelig risiko herfor. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

I 2006 er der ikke behandlet sager af FN’s Torturkomité, hvor der blev klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

4.3 FN's Menneskerettighedskomité

Danmark har ratificeret FN’s konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder. Konventionen trådte i kraft den 6. januar 1972 for Danmarks vedkommende.

FN’s Menneskerettighedskomité blev oprettet i henhold til den internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

En i konventionen deltagende stat kan herudover erklære, at den anerkender komitéens kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige klager. Ved en valgfri

protokol til konventionen er der endvidere etableret en individuel klageadgang. Komitéens afgørelser er ikke retligt bindende for den indklagede stat, men fra dansk side forventer man, at komitéens afgørelser efterleves.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

4.3.1 Sag mod Danmark afgjort af FN's Menneskerettighedskomité

FN's Menneskerettighedskomité traf den 9. december 2004 afgørelse i en klagesag mod Danmark om Flygtningenævnets afgørelse i en konkret sag.

Nævnets beslutning af 10. november 2005 blev i december 2005 fremsendt til FN's Menneskerettighedskomité. Ved brev af 9. august 2006 til den danske FN-mission i Geneve meddelte FN's Højkommissær for Menneskerettigheder, at komitéen finder afgørelsen i sagen tilfredsstillende.

En nærmere omtale af sagen findes i Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning 2005, side 97f.

Kapitel 5

Udvalgte asylretlige problemstillinger

5.1 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er blevet ændret i 1995 og 2002. Ved lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev § 19, stk. 1, ændret således, at det af lovteksten fremgår, at bestemmelsen også omfatter opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens §§ 7 eller 8. Ændringen i 1995 fandt alene anvendelse på udlændinge, der havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse den 1. maj 1995 eller senere.

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev ordlyden af § 19, stk. 1, nr. 1, på ny ændret. Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det herved præciseres, at tidsbegrænsede opholdstilladelser til udlændinge med konventions- eller beskyttelsesstatus, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, skal kunne inddrages, hvis forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Lovændringen finder alene anvendelse i tilfælde, hvor udlændingen har indgivet ansøgning om asyl efter lovens ikrafttræden den 1. juli 2002.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af Flygtningekonventionens artikel 1 C, at Flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit 1 A, såfremt han:

(1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
(4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;
(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, så er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at ændringerne i det land, som den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Endvidere fremgår det af pkt. 135-139, at det er en betingelse for inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end konventionsflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

I UNHCR´s "Discussion Note on the Application of the "ceased circumstances" Cessation Clauses in the 1951 Convention" fra den 20. maj 1991 blev det slået fast, at anvendelsen af ophørsgrundene skal foregå restriktivt, idet der er behov for at give flygtninge sikkerhed for, at deres status ikke vil være genstand for en konstant bevågenhed i tilfælde af midlertidige forandringer i hjemlandet, som ikke er af en fundamental karakter. De asylbegrundende omstændigheder vil normalt være ophørt, når der har fundet fundamentale forandringer sted, som kan siges at fjerne årsagen til flygtningens frygt for forfølgelse og tilvejebringe en garanti for, at vedkommende vil være i sikkerhed ved en tilbagevenden til hjemlandet. UNHCR anbefaler, at enhver beslutning om at tage flygtningestatusen op til fornyet overvejelse, som er baseret på, at de asylbegrundende omstændigheder er ophørt, kun bør træffes efter en omhyggelig og udtømmende undersøgelse af forandringens dybtgående og varige karakter, hvilket normalt vil kræve, at en periode på 12-18 måneder passerer, efter at forandringen har fundet sted, og inden en afgørelse om inddragelse træffes.

I 1992 understregede UNHCR's Executive Committee i sin Conclusion No. 69 vedrørende ophør af flygtningestatus, at staterne ved anvendelsen af ophørsgrunden om de asylbegrundende omstændigheders ophør grundigt skal undersøge den fundamentale karakter af forandringerne i hjemlandet, herunder den generelle menneskerettighedssituation såvel som den særlige grund til frygt for forfølgelse, for at sikre sig på en objektiv og verificerbar måde, at situationen, der medførte flygtningestatus, er ophørt. Komitéen understregede endvidere, at som et vigtigt element i vurderingen af om forandringerne er af en fundamental, stabil og varig karakter, bør information fra f.eks. specialiserede organer, inklusiv i særdeleshed UNHCR, inddrages.

UNHCR's Standing Committee gentager i "Note on the Cessation Clauses" fra 1997, at ophørsgrundene bør fortolkes restriktivt og tilføjer, at en for tidlig og utilstrækkelig begrundet anvendelse af ophørsgrundene vil kunne få meget alvorlige konsekvenser, da flygtninge, der må blive i asyllandet, kan være tvunget til at gøre dette illegalt eller kan blive truet med refoulement. UNHCR anbefaler derfor, at staterne, ved afgørelsen om at benytte ophørsgrundene, bør tage højde for konsekvenserne af en ophævelse af flygtningestatusen. Vanskeligheder, der kan være en følge af anvendelsen af ophørsgrundene, bør overvejes ved både afgørelsen og timingen af ophøret. Særligt bør staterne undgå en situation, hvor den tidligere flygtning forbliver i asyllandet illegalt eller uden en endelig retlig status. Det kræves derfor, at forandringen i hjemlandet skal være fundamental, varig og effektiv. Fundamentale forandringer anses kun for effektive, hvis de fjerner grundlaget for frygten for forfølgelse. Ophørsgrunden vil f.eks. ikke kunne anvendes, hvis de omstændigheder, der førte til flugten, har ændret sig for kun at blive erstattet af andre omstændigheder, som også giver anledning til en velbegrundet frygt. UNHCR anbefaler generelt, at al udvikling, som fremstår som bevis på betydelige og

dybtgående forandringer, gives tid til at konsolidere sig, før en beslutning om ophør træffes. Det anbefales, at 12-18 måneder anses som en minimums tidsperiode. Ved anvendelsen af ophørsgrunden skal staten endvidere vurdere den generelle menneskerettighedssituation i hjemlandet, og heri bør indgå en vid række af menneskerettigheder. Internationale menneskerettigheds instrumenter bør optræde som en retningslinje ved bedømmelsen af sådanne forbedringer.

Det fremgår yderligere af UNHCR´s Summary Conclusions fra møde om ophør af flygtningestatus afholdt i maj 2001 som en del af ”Global Consultations”, at kriterierne for inddragelse bør anvendes med forsigtighed med fuldstændigt kendskab til situationen i hjemlandet såvel som i asyllandet. Som vejledende princip bør der ved ophør af flygtningestatus tilvejebringes en varig løsning. Ophør bør ikke føre til, at folk befinder sig i et værtsland med en uafklaret status. Ophør af flygtningestatus bør dog heller ikke nødvendigvis føre til, at en person returneres til sit hjemland.

UNHCR har i ”Guidelines on International Protection: Cessation of Refugee Status under Article 1 C(5) and 1 C (6) of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees (the ”Ceased Circumstances” Clauses af 10. februar 2003 udarbejdet retningslinier for anvendelsen af ophørsgrundene i Flygtningekonventionen. Heraf fremgår blandt andet, at alle faktorer skal inddrages ved vurderingen af, om der er tale om en fundamental forandring. Landet skal have tid til at konsolidere sig, således at forandringen kan karakteriseres som varig. Dette kræver længere tid, såfremt ændringen i landet er sket på baggrund af f.eks. et voldeligt skift af regime. Endvidere skal det vurderes, om det i hjemlandet er muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, samt om beskyttelsen kan siges at være effektiv. Ved vurderingen heraf skal der tages hensyn til, om der er en fungerende regering og administrative strukturer, hvilket blandt andet vil give sig udtryk i et fungerende retssystem. Endvidere skal den generelle menneskerettighedssituation i landet vurderes, herunder landets demokratiske udvikling og om der har været afholdt frie og uafhængige valg.

Ved afgørelser om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 13. beretning 2004, side 94 ff.

I 2005 tog Flygtningenævnet i 8 sager stilling til, om forholdene i Afghanistan efter Talebans fald i 2001 var ændret således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere var til stede. I alle sager fandt nævnet, at de ændrede forhold i Afghanistan ikke kunne anses for varige og stabile, hvorfor betin-

gelserne for nægtelse af forlængelse/inddragelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, ikke var opfyldt For en nærmere beskrivelse af disse sager kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning 2005, side 106 ff.

Flygtningenævnet har i 2006 ikke behandlet sager, hvor nævnet skulle tage stilling til, hvorvidt forholdene i et land var ændret således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere var til stede.

5.2 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

De tilknytningsmomenter m.v., som er nævnt i § 26 skal inddrages ved behandlingen og vurderingen af den konkrete sag, jf. § 19, stk. 7, 1. pkt.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene.

Der er ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, efter Flygtningenævnets praksis ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet 2 sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelser på baggrund af svig. Nævnet stadfæstede Udlændingeservices afgørelse i begge sager.

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tjekkiet, født i 1960. Indrejst i 2001. Udlændingeservice meddelte i maj 2003 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren havde blandt andet forklaret, at han var statsløs palæstinenser fra Libanon. Udlændingeservice inddrog i marts 2006 klagerens opholdstilladelse under henvisning til, at den var opnået ved svig. **Flygtningenævnet** udtalte, at det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, altid kan inddrages. Klageren havde ved ansøgningen om opholdstilladelse i 2001 afgivet urigtige oplysninger om længden af en fængslingsperiode i Syrien og fortiet, at han var udrejst af Libanon i 1992 til Tjekkiet, hvor han i 1997 var blevet tjekkisk statsborger. Klageren havde

derved ved svig opgivet et urigtigt asylgrundlag. Det bemærkedes, at klagerens oplysninger om overfald og indbrud, der var begået i Prag, kunne lægges til grund. Videre bemærkedes, at disse oplysninger hverken i 2001 eller nu fandtes at kunne begrunde opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7. Ved afgørelse af inddragelse af klagerens opholdstilladelse skal der tages hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Nævnet bemærkede, at idet opholdstilladelsen var opnået ved svig, var der udvist en sådan egen skyld, at hensynet til klageren selv, herunder om inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende, ikke indgik med samme vægt i afvejningen som i andre inddragelsessager i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1. Nævnet bemærkede videre, at klageren under første partshøring i juni 2005 havde fastholdt sit oprindelige asylmotiv. Nævnet lagde til grund, at klageren og hans familie havde opholdt sig i Tjekkiet fra 1992 til 2001, hvor han havde drevet virksomhed, og hvor børnene havde gået i skole, samt hvor klageren og hans sønner omkring 1997 havde fået statsborgerskab. Videre bemærkedes, at klageren var blevet familiesammenført med sin derboende bror. Nævnet lagde videre til grund, at klageren siden 2005 havde drevet en libanesisk restaurant i Danmark, at klageren havde fulgt integrationsprogrammet, og at hans sønner havde gået i skole og havde været aktive i fodboldklubben samt havde danske venner, således som forklaret af dem. Nævnet fandt efter en samlet vurdering af de ovennævnte oplyste forhold ikke, at inddragelse af opholdstilladelsen måtte antages at være særligt belastende for klageren. Nævnet havde også i den forbindelse tillagt det en vis betydning, at klageren alene havde haft lovligt ophold i Danmark siden 2003, jf. udlændingelovens § 27, stk. 2. Tjekkiet/2006/2

Sagen vedrørende ansøgerens søn, der blev behandlet samme dag, blev ligeledes stadfæstet i det væsentlige med samme begrundelse j.fr. Tjekkiet/2006/3

5.3 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, ikke skal anses for bortfaldet, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1, er opfyldt.

Det er en betingelse for ophør af en opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7 og 8, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 3.

Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredje land, må vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylland. Der kan herved nærmere henvises til Flygtningenævnets formandskabs 1. beretning (1. oktober 1983 – 31. marts 1987), kapitel 5.6.

I Flygtningenævnets formandskabs 7. beretning, 1998, kapitel 11, om første asylland, findes en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis i relation til udlændingelovens § 7, stk. 3, og beskyttelsesbegrebet. Det er her blandt andet anført, at det er en betingelse for meddelelse af afslag på opholdstilladelse under henvisning til § 7, stk. 3, at der under hensyn til de foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i det relevante første asylland er en velbegrundet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse og også i fremtiden opholde sig i første asyllandet uden at blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet. Det er et ufravigeligt mindstekrav i disse sager, at ansøgeren skal være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet eller mod udsendelse til et land, hvor ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulering. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Sammenfattende er det således forudsat, at det skal være muligt for ansøgeren at kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet.

Hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 3, om, at en opholdstilladelse først bortfalder, når der er ”opnået beskyttelse” i et tredje land, må det på denne baggrund antages, at et legalt ophold i et tredje land kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 uanset bestemmelsen i § 17 først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingelovens § 17 a blev indsat ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med det formål at udvide adgangen for blandt andet flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af

opholdstilladelsen, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér.

Ved lov nr. 353 af 2. juni 1999, som trådte i kraft den 1. januar 2000, blev fortrydelsesfristen på 12 måneder kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet. Ansøgning efter stk. 2 kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Klage over afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens §§ 17 og 17 a kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2.

Nævnet har i beretningsåret behandlet 17 sager vedrørende bortfald af opholdstilladelser. Nævnet stadfæstede Udlændingeservices afgørelse i ni af sagerne, mens nævnet i otte sager omgjorde Udlændingeservices afgørelser.

Som eksempler på nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født 1991. Indrejst i februar 1996. Flygtningenævnet lagde til grund, at klageren udrejste til Somalia i 2001 for at blive genforenet med sin moder. Udrejsen skete efter faderens beslutning. **Flygtningenævnet** udtalte, at faderen som forældremyndighedsindehaver gyldigt kan træffe beslutning om en mindreårigs opholdssted. Da klageren havde opholdt sig mere end 12 måneder i hjemlandet, var hendes opholdstilladelse i Danmark derfor bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17. Nævnet fandt ikke, at der forelå omstændigheder som kunne medføre, at opholdstilladelsen alligevel ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Flygtningenævnet lagde herved blandt andet vægt på, at klageren havde været udrejst af Danmark i mere end fire år, og at hun havde sin moder og sine søskende i sit hjemland. Somalia/2006/2

Nævnet **ophævede** i **januar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1959. Indrejst i juli 1985. I august 1985 meddelte Udlændingeservice klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de-facto status). Klageren opholdt sig i Syrien og Irak i perioderne fra januar 2004 til april 2004 og fra juni 2004 til maj 2005 med henblik på at etablere et firma i Syrien sammen med en syrisk partner. I forbindelse med udrejsen til Syrien i januar 2004 fik klageren udbetalt en halv repatrieringsstøtte af en kommune. I august 2005 meddelte Udlændingeservice, at Udlændingeservice anså klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 for bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte,

at Udlændingeservices repræsentant overfor nævnet havde tilkendegivet, at Udlændingeservices afgørelse af august 2005 udtrykte Udlændingeservices vurdering af, at klageren havde opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1.pkt, jf. stk. 3. Udlændingeservice havde ikke behandlet sagen som en repatrieringssag, jf. udlændingelovens § 17 a, idet der ikke før nævnsmødet havde foreligget oplysninger herom. Således som sagen forelå for nævnet lagdes klagerens forklaring til grund. Det blev bemærket, at det var ubestridt, at klageren som forklaret havde opholdt sig primært i Syrien med enkelte begrænsede ophold i Irak i perioderne fra januar 2004 til april 2004 og fra juni 2004 til maj 2005. Klageren anmodede herefter om at blive tilmeldt folkeregistret i København. Klagerens mulighed for at tage ophold i Syrien havde i hele forløbet været afhængig af, at klageren sammen med en syrisk statsborger drev en virksomhed i Syrien. Denne virksomhed var ophørt med udgangen af 2005. Ansøgeren havde alene haft tidsbegrænset opholdstilladelse i Syrien, og grundlaget for fornyelsen var efter det oplyste ikke til stede efter ophøret af virksomhedens drift. Nævnet fandt herefter ikke, at de foreliggende oplysninger om klagerens ophold i Syrien indebar, at klageren kunne anses for at have opnået beskyttelse efter udlændingelovens § 17, stk. 3, således at klagerens opholdstilladelse efter § 17, stk. 1, 1. pkt., kunne anses for bortfaldet. Irak/2006/5

Flygtningenævnet **stadfæstede** i **april 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria, født i 1967. Indrejst i marts 1995. I november 1995 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingeservices afgørelse. I august 1998 genoptog Flygtningenævnet sagen, og klageren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I februar 2005 meddelte Udlændingeservice, at klagerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 2. **Flygtningenævnet** fandt, at det måtte lægges til grund, at klageren havde opgivet sin bopæl i Danmark. Uanset om det, efter det nu oplyste, måtte lægges til grund, at den person, der var registreret forsvundet fra en dansk kommune i september 1999, ikke var identisk med klageren, men en person der havde anvendt klagerens identitet, kunne dette ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at klageren efter det oplyste allerede var udrejst i 1997, og at klageren efterfølgende havde indgået ægteskab i USA, hvor han siden 2001 havde haft lovligt ophold. Klageren fandtes herefter at have opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, og opnået beskyttelse i USA, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet fandt ikke, at den omstændighed, at klageren, der var udrejst uden at have underrettet myndighederne herom, muligvis ikke var blevet bekendt med Flygtningenævnets afgørelse fra august 1998, kunne føre til, at der forelå sådanne særlige grunde, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var oplyst omstændigheder, der gav grundlag for at udsætte sagen eller for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingeservice. Nigeria/2006/1

Nævnet **stadfæstede** i **august 2006** Udlændingeservices afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1968. Indrejst i december 1992. Det fremgik af sagen, at klageren af Udlændingeservice i september 1993 blev meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I marts 1998 blev klageren af Udlændingeservice meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren udrejste af Danmark i januar 2003 til England med sin danske ægtefælle og børn. Klageren har siden da opholdt sig i England. Klageren fandtes på denne baggrund at have opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1. Flygtningenævnet fandt endvidere, at klageren havde opnået beskyttelse i England, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at klageren ved indrejsen i England havde en opholdstilladelse, der udløb i november 2003, og at hun siden da havde kunnet opholde sig i England, og at hun i denne periode løbende havde kontakt med de britiske myndigheder i forbindelse med udbetaling af børnetilskud, udstedelse af national insurance card med videre. Uanset at klageren efter det oplyste ikke længere havde formel gyldig opholdstilladelse i England, fandt Flygtningenævnet på denne baggrund, at klageren de facto måtte anses for at have opnået beskyttelse i England. Klageren havde ikke længere tilknytning til Danmark, idet hendes ægtefælle og børn opholder sig i England. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at der forelå omstændigheder, der kunne føre til, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Somalia/2006/9

5.4 Sur Place

Efter udlændingelovens § 7, stk.1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frygten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge ”sur place”. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge ”sur place” på lige fod med øvrige konventionsflygtninge.

Hvis der efter udrejsen opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

5.4.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning ”sur place” opstår i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Dette kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det ny styre.

Som eksempel på en sag, hvor en ansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af ændrede magtforhold i hjemlandet kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1947. Indrejst i april 2002. **Flygtningenævnet** kunne lægge til grund, at ansøgeren under Saddam Hussein-regimet havde opnået en høj rang i den irakiske hær. Flygtningenævnet kunne endvidere lægge til grund, at ansøgeren i 1991 var blevet medlem af partiet Al-Wattan, og at han i 1999 havde deltaget i en konference i udlandet som repræsentant for partiet sammen med andre modstandere af det daværende styre. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han havde været konkret, individuelt forfulgt, da han udrejste. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren i kraft af sine aktiviteter ved en tilbagevenden til Irak ville være i særlig risiko for asylrelevante overgreb. Nævnet lagde herved vægt på, at det af en udtalelse fra Den Danske Ambassade i Bagdad af 26. september 2005, blandt andet fremgår, at medlemmer af partiet Al-Wattan ikke findes at være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Irak, at der ikke er særlige grupper, der efterstræber tidligere medlemmer, og at ansøgeren ikke er anført på en liste fra SCIRI (Supreme Councel of Islamic Revolution in Iraq) over personer, der bør straffes. Det fremgår endvidere af udtalelsen, at den irakiske elite i dag i høj grad udgøres af tidligere eksil-irakere, og at det ikke kan forventes, at medlemmer af oppositionen til det tidligere styre, der har mødtes i udlandet, alene af den grund, vil risikere forfølgelse med videre ved en tilbagevenden til Irak. Vedrørende ansøgerens høje rang under Saddam Hussein lagde Flygtningenævnet til grund, at der havde været tale om en almindelig stigning i graderne, som ikke havde sammenhæng med, om ansøgeren på daværende tidspunkt havde været

et særligt profileret medlem af Baath-partiet. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren havde forladt Baath-partiet i 1991. For så vidt angik det forhold, at ansøgeren havde gjort tjeneste som højt rangerende på en base, hvor der i umiddelbar nærhed var fundet massegrave, bemærkede Flygtningenævnet, at det fremgår, at ansøgeren ikke står på SCIRI's liste over eftersøgte. Ansøgeren fandtes herefter ikke at være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Irak/2006/11

5.4.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Hovedområdet for "sur place" tilfælde er sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark. Når en asylansøger henviser til handlinger foretaget i Danmark, foretager Flygtningenævnet først og fremmest en vurdering af, om disse handlinger må antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, eller om handlingerne er foretaget primært med den hensigt at bringe sig i fokus og herefter søge asyl med henvisning til sine egne forsætlige handlinger. Er det sidste tilfældet, vil der som udgangspunkt blive meddelt afslag på asyl, men handlingen vil dog blive vurderet i sammenhæng med den pågældendes ytringsfrihed, og det afgørende for vurderingen af den pågældendes handlinger vil være, om disse må antages at ville føre til forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ved vurderingen af, om handlinger udført i Danmark har rod i en reel politisk overbevisning hos en asylansøger, vil Flygtningenævnet lægge vægt på, om der er tale om en holdning, der allerede har bestået i hjemlandet. Nævnet vil endvidere lægge vægt på omfanget og karakteren af handlingerne, herunder på hvor profileret ansøgeren må antages at være, og på om ansøgerens aktiviteter må antages at være kommet til hjemlandets myndigheders kendskab.

Uanset det forhold, at aktiviteter i Danmark ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, vil en asylansøger alligevel have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, hvis det må lægges til grund, at den pågældendes aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheders kendskab, at myndighederne nu tillægger ansøgeren en politisk holdning (imputed political opinion), og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Andre aktiviteter kan imidlertid også danne grundlag for en sur place – vurdering. Som eksempel kan nævnes konvertering eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet. Det er også i disse tilfælde afgørende for sagens udfald, om myndighederne i hjemlandet er, eller må antages at blive, bekendt med de påberåbte handlinger, og om disse handlinger efter en konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Flygtningenævnet har i flere sager meddelt opholdstilladelse til asylansøgere blandt andet med henvisning til, at de pågældendes sager har været omtalt i pressen, og at ansøgerne derigennem er blevet profileret på en sådan måde, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I nogle sager, hvori Flygtningenævnet oprindeligt har stadfæstet Udlændingeservices afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har nævnet efterfølgende genoptaget sagerne og meddelt opholdstilladelse blandt andet med henvisning til, at ansøgerne efter Flygtningenævnets oprindelige afgørelse blandt andet gennem presseomtale er blevet eksponeret på en sådan måde, at de ved en tilbagevenden nu vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

5.4.3 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis

5.4.3.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Nævnet **meddelte i juni 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Syrien Indrejst i juli 2001. Udlændingeservice meddelte i september 2004 ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæstede i april 2005 Udlændingeservices afgørelse. I februar 2006 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet lagde til grund, at ansøgeren under sit ophold i Danmark var konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerens sag, herunder hans konvertering og hans forældres tilknytning til Det Muslimske Broderskab efter Flygtningenævnets afgørelse fra april 2005 var blevet bredt og varigt eksponeret i dansk presse. Ansøgerens forældre blev i maj 2006 tildelt asyl, blandt andet under henvisning til omtalen af ansøgeren i pressen. Efter de nu foreliggende oplysninger fandt Flygtningenævnet efter en samlet vurdering ikke, at det kunne udelukkes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien – særligt henset til forældrenes tilknytning til Det Muslimske Broderskab – kunne risikere asylrelevant forfølgelse. Syrien/2006/3

Nævnet **stadfæstede** i **november 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1988. Indrejst i januar 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren under nævnsmødet havde forklaret, at de asylmotiver, som han havde anført over for henholdsvis de norske og danske myndigheder vedrørende sine konflikter med sin fader og sin homoseksualitet, ikke var sandfærdige. Ansøgerens rette asylmotiv var hans kristne tro. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse til grund, at ansøgeren allerede ved sin indrejse havde forklaret til de danske myndigheder, at han og hans familie er kristne. Ansøgeren havde endvidere forklaret, at familien udøvede

den kristne tro sammen med andre familier ved at fejre kristne højtider som for eksempel jul, og at dette ikke havde medført konflikter for familien i forhold til de iranske myndigheder. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren i Danmark havde deltaget i et sommerstævne arrangeret af et kristent kirkesamfund, ligesom han havde deltaget regelmæssigt i denne kirkes gudstjenester. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke grundlag for at antage, at ansøgerens kristne aktiviteter skulle være kommet til de iranske myndigheders kendskab. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger måtte Flygtningenævnet i øvrigt lægge til grund, at det at være kristen ikke er et forhold, der i sig selv medfører asylbegrundende forfølgelse i Iran. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgerens familie igennem mange år havde praktiseret den kristne tro sammen med andre kristne familier, uden at dette havde medført konflikter med de iranske myndigheder. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran ville være i risiko for at blive udsat for en forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren var i en reel og konkret risiko for at blive udsat for en forfølgelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Iran/2006/10

5.4.3.2 Andre aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor asylansøgere som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter eller omstændigheder opstået under deres ophold i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i september 1995. I 1996 meddelte Udlændingeservice ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og senere i 1996 stadfæstede Flygtningenævnet denne afgørelse. I juni 2006 modtog Flygtningenævnet en genoptagelsesanmodning fra ansøgeren. I brevet henviste den pågældende blandt andet til, at han var flygtet fra et af verdens mest diktatoriske regimer, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede at blive udsat for tortur samt at han have indledt en sultestrejke. I august 2006 genoptog Flygtningenævnet sagen. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren i 1996, da hans asylsag første gang blev behandlet i Flygtningenævnet, begrundede sin ansøgning med, at han flere gange havde været tilbageholdt af de iranske myndigheder som følge af sin religiøse overbevisning, som muligt kan stå i modsætningsforhold til myndighederne. Ansøgeren påberåbte sig stadig sin religiøse overbevisning som begrundelse for at få asyl i Danmark. Hertil kom, at ansøgeren havde deltaget i en sultestrejke og demonstrationer i sommeren 2006 sammen med andre iranere i desperation over deres manglende lovlige opholdsgrundlag i Danmark. Ansøgeren mente derfor, at han – som følge af eksponering i den forbindelse – ville være i forøget risiko for forfølgelse, hvis han sendes tilbage til Iran. Ansøgerens religiøse tilhørsforhold, kunne ikke i sig selv begrunde, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få asyl. Flygtningenævnet lagde ved afgørelsen heraf vægt på, at der ikke

efter det oplyste var grundlag for at fastslå, at der siden 1996 skulle være sket en væsentlig ændring i de iranske myndigheders holdninger og reaktioner over for tilhængere af den nævnte religion. Den omstændighed, at der som omtalt i en rapport fra U.K. Home Office fra 2006 tidligere i 2006 havde været et voldeligt sammenstød mellem tilhængere af den samme religion som ansøgeren og det iranske politi, kunne ikke føre til nogen anden vurdering. Ansøgeren havde tidligere tre gange fået afslag på ansøgninger om genoptagelse af sin asylsag. Det fremgik heraf, at ansøgeren dengang som begrundelse for sine ansøgninger om genoptagelse blandt andet henviste til, at han havde deltaget i demonstrationer foran den iranske ambassade. Den omstændighed, at ansøgeren i sommeren 2006 havde deltaget i demonstrationer og en sultestrejke – i hvilken forbindelse ansøgerens navn og foto havde været omtalt/vist i danske medier – kunne ikke efter et **flertal af Flygtningenævnets medlemmers** opfattelse føre til, at ansøgeren – heller ikke ud fra en samlet vurdering – opfyldte betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Flertallet lagde herved vægt på, at den omtalte manifestation hovedsageligt var rettet mod danske myndigheder og den danske offentlighed. I sine udtalelser til medierne havde ansøgeren således heller ikke benyttet lejligheden til at udtale sig kritisk om de iranske myndigheder. Ved afgørelsen lagde flertallet endvidere vægt på de udtalelser, der fremgår i Udlændingeservices fact-finding rapport fra april 2005, hvorefter selv deltagelse i demonstrationer rettet mod de iranske myndigheder ikke automatisk medfører, at den pågældende risikerer forfølgelse eller straf ved en tilbagevenden til Iran. Som følge heraf – og da den omstændighed, at ansøgeren nu havde befundet sig i Danmark i mange år ikke kunne føre til et andet resultat – fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Iran/2006/12

5.5 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes – eller allerede er anerkendt –som flygtning.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen ligeledes må antages at have behov for beskyttelse. Det er som altovervejende hovedregel ægtefæller og mindreårige børn, der er omfattet af konsekvensstatusbegrebet.

Ægtefæller, der indrejser samtidigt, meddeles samme asylretlige status, uanset af den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag.

Hvis ægtefæller ikke indrejser samtidigt, afgøres spørgsmålet, om hvorvidt ægtefællerne bør meddelelse samme asylretlige status, efter en konkret vurdering.

Det er en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede, og at dette er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem ægtefællernes indrejse og baggrunden for, at ægtefællerne ikke indrejste samtidigt. Endvidere indgår i vurderingen, hvor den senest indrejste ægtefælle har opholdt sig siden den først indrejste ægtefælles udrejse af hjemlandet. Har den senest udrejste ægtefælle opholdt sig problemfrit i hjemlandet i længere tid efter den første ægtefælles udrejse, taler dette imod meddelelse af konsekvensstatus. Endelig indgår det i vurderingen, hvornår ansøgning om konsekvensstatus indgives efter ansøgerens ankomst til Danmark.

Hvis betingelserne for meddelelse af konsekvensstatus er opfyldt, vil ansøgeren (den senest indrejste) blive tildelt samme asylretlige status som hovedpersonen. Opfylder ansøgeren ikke betingelserne for at få konsekvensstatus, behandles ansøgningen konkret på baggrund af ansøgerens egne forhold som alle andre spontansager.

Meddelelse af konsekvensstatus til samlevende par kræver, at samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark. I øvrigt gælder tilsvarende regler som de for ægtefæller anførte.

Fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen/samleveren til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, meddeles konsekvensstatus efter samme retningslinier som ægtefæller/samlevere. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen/samleveren ikke til stede, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste.

Som eksempler på sager vedrørende konsekvensstatus, som Flygtningenævnet har behandlet i 2006, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1955, samt tre børn. Indrejst i september 2003. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens ægtefælle havde været et højtstående medlem af PDPA med rang af oberst. Det blev i overensstemmelse med ægtefællens forklaring i hans asylsag lagt til grund, at han under ansættelse ved Kabuls lufthavn foretog tilbageholdelse af flere personer for indsmugling, og at dette førte til et modsætningsforhold til forskellige Mujahedingrupper. Efter at Mujahedin havde taget magten i 1992, måtte

ægtefællen flygte. I den følgende tid blev ansøgeren opsøgt gentagne gange af Mujahedin, der eftersøgte ægtefællen. Hun blev herunder udsat for hårdhændet behandling, og hendes søn blev i en periode tilbageholdt. Mens ægtefællen blev tilbageholdt i cirka to år frem til Talebans magtovertagelse, var der kun begrænsede henvendelser til ansøgeren på bopælen. Da ægtefællen omkring december 2000 vendte tilbage til ansøgeren på bopælen, rettede Talebanfolk efter ganske kort tid henvendelse, hvorpå ægtefællen flygtede. Få dage efter blev ansøgeren tilbageholdt af Taleban i bestræbelserne på at finde frem til ægtefællens opholdssted. Hun var tilbageholdt i cirka en måned. Familiens lejlighed blev konfiskeret. På denne baggrund fandt nævnet, at der som følge af ægtefællens profilering under Najibullahs regime var en reel risiko for, at familien og herunder ansøgeren fortsat ville være i søgelyset. Flygtningenævnet fandt det således sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for asylbegrundende overgreb. afg/2006/14

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 2000. Ansøgeren er født i Danmark. Ansøgerens fader havde på vegne af ansøgeren søgt om asyl. Ansøgerens forældre blev i marts 2000 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgerens fader havde været menigt og aktivt medlem af PDPA i Afghanistan. Han havde endvidere haft mange militære aktiviteter inden for Forsvarsministeriet, og hans profilering skyldtes hans militære aktiviteter. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er født i Danmark, efter at forældrene havde opnået asyl. Uanset det korte tidsrum mellem forældrenes asyl og ansøgerens fødsel kunne der ikke meddeles konsekvensstatus. Ansøgerens ansøgning skulle derfor behandles som en selvstændig sag, hvor der skulle tages konkret og individuel stilling til ansøgerens asylmotiv. Herunder skulle der tages hensyn til, at de forhold, der havde medført, at forældrene havde fået asyl, også kunne have betydning for vurderingen af ansøgerens sag. Ansøgeren havde ikke selv noget selvstændigt asylmotiv. Nævnet lagde forklaringen fra ansøgerens fader til grund, men nævnet fandt ikke, at faderens eller familiens forhold i dag kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus for ansøgeren. Nævnet bemærkede herved, at faderen uanset en eventuel profilering på grund af sit medlemskab af PDPA og sin militærkarriere havde kunnet opholde sig i Afghanistan i perioden fra 1992 til 1997 uden asylretlige konflikter. Nævnet bemærkede videre, at ansøgerens fader ikke havde sandsynliggjort, at han havde haft andre asylretlige konflikter end med Taleban, der nu ikke længere er ved magten. Afg/2006/15

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en statsborger fra Somalia, født i Danmark i 2003. Ansøgeren havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Ansøgerens forældre samt ansøgerens to søskende havde opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenæv-**

net udtalte, at asylansøgningen var fremkommet som følge af, at ansøgerens forældre ønskede, at ansøgeren, der er født i Danmark, skulle have et konventionspas ligesom den øvrige familie. Ved vurderingen af, om ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, fandtes ansøgerens forhold at skulle vurderes på baggrund af ansøgerens families forhold sammenholdt med de aktuelle forhold i Mogadisho, hvorfra forældrene udrejste i 1995. Forældrene blev af Udlændingeservice i maj 1996 meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2, og blev i juli 2000 af Udlændingeservice efter ansøgning meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Denne opholdstilladelse omfattede tillige ansøgerens søskende, der var født i Danmark i henholdsvis 1998 og 1999. Som begrundelse for statusændringen havde ansøgerne henvist til, at de er etniske benadirer. Selvom forholdene i Mogadisho var særdeles vanskelige og usikre, og ansøgeren tilhørte klanen Reer Hamar, underklanen Reer Faqi, og var etnisk benadir, fandt nævnet ikke, at disse forhold, der var generelle, i sig selv indebar, at ansøgeren ved en tilbagevenden måtte anses for at risikere en konkret forfølgelse på baggrund af sin race, religion, nationalitet eller sine sociale eller etniske tilhørsforhold. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det forhold, at ansøgerens forældre og søskende i 2000 fik opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, fandtes videre ikke at indebære, at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter denne bestemmelse, idet en sådan opholdstilladelse fandtes at forudsætte, at ansøgeren aktuelt opfyldte betingelserne i denne bestemmelse. Nævnet fandt endvidere ikke, at der var oplyst forhold, som indebar, at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som subsidiært påstået af den beskikkede advokat. Nævnet lagde herved vægt på, at det anførte ovenfor om ansøgerens og familiens forhold ikke kunne anses for at indebære, at ansøgeren ved en tilbagevenden konkret risikerede umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Som/2006/6

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1954, samt et barn. Indrejst i september 2004. Ansøgerens ægtefælle indrejste i Danmark i november 2001 og blev i april 2003 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, af Udlændingeservice. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var sunni muslim og etnisk tadsjiker. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at ansøgeren i en årrække havde været medlem af PDPA, herunder partisekretær på sin arbejdsplads indtil Mujahedins magtovertagelse i 1992. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren i kraft af sine politiske aktiviteter havde været profileret på en sådan måde, at det kunne antages, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan på nuværende tidspunkt ville være i risiko for asylrelevante overgreb. Nævnet fandt endvidere ikke, at de konflikter i forhold til Mujahedin og Jamiat-e-Islami, som ansøgeren havde haft i 1992 – 1993, havde haft en sådan intensitet

og omfang, at det kunne sidestilles med asylrelevante overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgerens ægtefælle var blevet løsladt mod bestikkelse efter forhandling med en kommandant. Heller ikke Talebans overgreb i 1998 i forbindelse med husransagninger, rettet mod ansøgerens ægtefælle, kunne anses for asylbegrundende, allerede henset til de ændrede magtforhold i Afghanistan. Nævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren kunne antages at være i risiko for overgreb som følge af ægtefællens forhold eller som kombination af ægtefællens og ansøgerens egne forhold. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren efter episoden i forbindelse med ægtefællens anholdelse i 1998 kunne opholde sig i Afghanistan uden asylretlige problemer. Det var endvidere indgået i nævnets vurdering, at ansøgeren udrejste legitimeret med ægte nationalitetspas udstedt i Kabul i 2003 og forlænget i 2004 samt påført stempler, hvoraf fremgår, at ansøgeren flere gange var ind- og udrejst af Afghanistan. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren på overbevisende måde havde forklaret om omstændighederne ved pasudstedelsen og de påførte stempler. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren havde haft ophold i et nærmere angivet område i Pakistan, lagde Flygtningenævnet i overensstemmelse med passets udvisende, til grund, at ansøgeren først endeligt var udrejst af Afghanistan i september 2004. Henset til ægtefællernes forskellige udrejsetidspunkter fandt nævnet, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 som konsekvens af ægtefællens opholdstilladelse. Da ansøgeren efter det anførte ikke risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller var i reel risiko for overgreb, som indebar behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingeservices afgørelse. Afg/2006/30

5.6 Dobbeltstraf

I sager, hvor en udlænding dømmes for kriminalitet begået under opholdet her i landet og i den forbindelse udvises, påberåber den pågældende sig undertiden risiko for dobbeltstraf – det vil sige risikoen for at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, ”European Convention on the International Validity of Criminal Judgments”.

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som

Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6, samt artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet "ne bis in idem" hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (appl. 24132/94 EMK kendelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxemborg (appl. 24015/94 EMK kendelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingeservices notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's Flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Højesteret har ved dom af 15. april 2004 vedrørende en udsendelsessag taget stilling til risikoen for dobbeltstraf (UfR 2004.1798), jf. nærmere Flygtningenævnets 14. beretning 2005, side 141.

Det kan udledes af højesteretsdommen, at spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf henhører under domstolene i forbindelse med behandlingen af en sag om udvisning på grund af kriminalitet, jf. herved udlændingelovens §§ 22-25c, jf. § 26, stk. 1.

Det antages på denne baggrund, at risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke i sig selv er relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således ikke i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, vurdere risikoen for dobbeltstraf, men alene tage stilling til, om udlændingen ved udvisning vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 13. beretning 2004, side 106, refererede afgørelse BR13/26, hvor nævnet for så vidt angår spørgsmålet om dobbeltstraf har henvist til, at domstolene havde taget stilling hertil.

Nedenfor refereres et eksempel på Flygtningenævnets afgørelse i en sag, hvor nævnet har haft lejlighed til konkret at tage stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Nævnet **stadfæstede** i **december 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Marokko, født i 1984. Indrejst i august 1996 som familiesammenført med sin herboende fader. Ansøgeren blev i december 2004 idømt et år og 10 måneders fængsel for en række lovovertrædelser begået i Danmark. Han blev ved dommen desuden udvist af Danmark med indrejseforbud i 10 år. Han søgte om asyl i august 2005. Sagen blev af Flygtningenævnet behandlet på mundtligt nævnsmøde i marts 2006, hvor nævnet valgte at udsætte sagens afgørelse på iværksættelse af en høring vedrørende forholdene for militærnægtere i Marokko, idet ansøgeren som en del af sit asylmotiv havde henvist til, at han ved en tilbagevenden til Marokko ville blive indkaldt til aftjening af værnepligt, hvilket han af samvittighedsmæssige årsager ikke ønskede at efterkomme. Flygtningenævnets høring blev besvaret ved et notat af oktober 2006 af Udenrigsministeriet, hvoraf det fremgår, at værnepligten i Marokko er afskaffet. Sagen blev herefter afgjort ved skriftlig votering blandt nævnets medlemmer. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvist, at den del af ansøgerens asylmotiv, der knyttede sig til frygten for ved en tilbagevenden til Marokko at blive tvunget til at skulle udføre militærtjeneste, var bortfaldet, idet der ifølge Udenrigsministeriets notat fra oktober 2006 ikke længere eksisterer værnepligt i Marokko, jf. endvidere den beskikkede advokats bemærkninger herom i brev fra november 2006. Ansøgeren havde herefter som asylmotiv dels henvist til, at han frygter repressalier fra familien til en pige, som han havde et forhold til under et ferieophold i Marokko i 1999, og at de marokkanske myndigheder ikke kan eller vil beskytte ham herimod, dels frygt for ved genindrejse i Marokko at blive tilbageholdt og straffet på ny for de samme forhold, som han er dømt for i Danmark. Ansøgeren havde desuden anført, at han har boet i Danmark, siden han var 12 år gammel, og at han er integreret og har familie i Danmark. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens angivelige forhold til en pige i Marokko lå langt tilbage i tid, at der er tale om en privatretlig konflikt, og at ansøgeren og hans familie efter ansøgerens egen forklaring senest har hørt fra pigens familie to til tre år forud for nævnsmødet i marts 2006. For så vidt angik ansøgerens frygt for dobbeltstraf bemærkedes, at risikoen for, at ansøgeren i Marokko måtte blive retsforfulgt for de forhold, som han blev dømt for i Danmark, ikke i sig selv er af asylrelevant karakter og derfor ikke kan begrunde med-

delelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans. Da nævnet ikke kunne lægge til grund, at de marokkanske myndigheder skulle være bekendt med ansøgerens straffesag og efterfølgende dom i Danmark, sås der allerede af den grund ikke at være risiko for, at ansøgeren skulle blive udsat for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Marokko som følge af hans danske straffedom. Der er i øvrigt tale om forbrydelser, der alene har relation til Danmark. Nævnet fandt på denne baggrund ikke grundlag for at antage, at de marokkanske myndigheder skulle tage disse forhold op til retsforfølgelse i Marokko. Den omstændighed, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Marokko måtte blive tilbageholdt til identitetsafhøring ved indrejsen, kunne ligeledes ikke i sig selv begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgeren har været bosat i Danmark, siden han var 12 år gammel, og at han er integreret og har familie Danmark, kunne ikke føre til et andet resultat, idet det bemærkedes, at domstolene i forbindelse med beslutningen om at udvise ansøgeren til Marokko havde taget stilling til spørgsmålet om betydningen heraf. Marokko/2006/1

5.7 Kønsrelateret forfølgelse

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende kønsrelaterede overgreb. Det er dog generelt accepteret, at kvinder kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er kønsrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for kvinder i den pågældendes hjemland.

De kønsrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte enten vold, oftest fra ægtefællens side, eller konflikter i forbindelse med ægteskab. Der kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber, eller konflikter i forbindelse med ophævelse af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden ægtefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter kvinderne æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og

af en så intensiv karakter, at de må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne er vidende om overgrebene og tolererer disse, idet de enten ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Der ses ikke i Flygtningenævnets praksis at være eksempler på afgørelser, hvor de generelle forhold for kvinder i et land har kunnet begrunde, at den pågældende alene af den grund anses som omfattet af udlændingelovens § 7.

5.7.1 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis

5.7.1.1 Overgreb fra private

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro. Indrejst i 2003. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk albaner og muslim af trosretning. Ansøgeren havde ikke været medlem af politiske eller religiøse partier eller foreninger. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun i august 2003 blev voldtaget af albanere, mens hun boede på gaden. Hun havde endvidere henvist til, at hun ikke havde noget hjem eller nogen familie at vende tilbage til i Kosovo. Flygtningenævnet fandt ikke, at det forhold, at ansøgeren i august 2003 blev voldtaget af for hende ukendte gerningsmænd, kunne føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at voldtægten måtte betragtes som et enkeltstående kriminelt forhold, som ikke kunne anses for at være understøttet af myndighederne. Det bemærkedes herved, at ansøgeren til sagen havde oplyst, at hun ikke havde haft konflikter med myndighederne i Kosovo, og at hun ikke anmeldte voldtægten til myndighederne. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at oplysningerne om ansøgerens helbredsforhold, herunder det forhold, at Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration i 2005 meddelte ansøgeren humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1, kunne føre til et andet resultat. Det forhold, at ansøgeren ikke havde noget sted at bo, og at hun ikke havde familie tilbage i hjemlandet, var ikke asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren forud for udrejsen havde været udsat for en konkret og individuel forfølgelse, eller at ansøgeren ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk.1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden ville være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ser-mon/2006/3

Se endvidere **Somalia/2006/12** – nærmere beskrevet i afsnit 3.1.2.1.

5.7.1.2 Ægteskab

Nævnet meddelte i **juni 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1970, samt to børn. Indrejst i november 2004. Ansøgeren mødte sin tidligere ægtefælle på universitetet i Teheran. De indgik ægteskab i 1993. Efterfølgende fandt ansøgeren ud af, at hendes ægtefælle var narkoman samt alkoholiker. Under sit ægteskab blev ansøgeren udsat for fysiske og psykiske overgreb. Ansøgerens fader og søster er bosiddende i Danmark. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren som asylmotiv havde påberåbt sig, at hun i november 2004 udrejste af Iran med to mindreårige børn uden ægtemandens samtykke som værgemålsindehaver. Ansøgeren henviste videre til, at hun var konverteret til kristendommen. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren i 2002 forinden skilsmissen også udrejste alene til Danmark sammen med sine to sønner, der var opført i hendes pas med ægtefællens samtykke, og at hun ved benyttelse af samme pas i 2004 ligeledes kunne udrejse problemfrit af Iran med børnene, uden at udrejsemyndighederne krævede yderligere tilladelse fra den tidligere ægtefælle. Nævnet lagde således til grund, at udrejsen fandt sted uden hans tilladelse. På den baggrund, sammenholdt med ansøgerens oplysninger om ægtefællen og dennes fader og de foreliggende baggrundsoplysninger, fandt nævnet, at ansøgeren i fornøden grad havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran fra henholdsvis myndighedernes og fra den indflydelsesrige svigerfamilies side risikerede umenneskelig eller nedværdigende behandling eller overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet fandt ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund om, at konverteringen var kommet til de iranske myndigheders eller hendes faders families kundskab. Det forekom ikke at være troværdigt, at ansøgerens fader i Danmark over for en ven i Danmark skulle have omtalt konverteringen med den konsekvens, at personen har viderefortalt det til faderens slægt i Iran. Det fremlagte dokument, der angav sig at være et svar fra en ayatollah i Qom måtte anses for at være konstrueret til lejligheden til fremlæggelse i nævnet. Nævnet henviste til tidspunktet for dokumentets fremkomst og karakteren og indholdet af dokumentet, herunder at der udtrykkeligt var anmodet om, at svaret skulle underskrives og påføres stempel. I øvrigt fandt nævnet efter indholdet af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder fact-finding mission til Teheran og Ankara i januar 2005, at der ikke var grundlag for at antage, at konverteringen til kristendommen i sig selv ville medføre asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Iran/2006/5

Nævnet meddelte i **september 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til et ægtepar fra Libyen, født i 1973 (M) og i 1970 (K), samt et barn. Indrejst i februar 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne er etniske berbere og muslimer fra Libyen. Flygtningenævnet lagde til grund, at den mandlige ansøger havde været fængslet fra maj 1996 til cirka september 1998 og anklaget for politiske aktiviteter. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at den kvindelige ansøgers fader i 2003 havde afslået at give tilladelse til, at den

kvindelige ansøger kunne indgå ægteskab med den mandlige ansøger, idet den kvindelige ansøger skulle giftes med sin fætter, der var højtstående officer i den libyske efterretningstjeneste. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerne på en række punkter havde forklaret usammenhængende og til dels divergerende. Flygtningenævnet kunne efter de foreliggende oplysninger ikke lægge en fremlagt ankedom fra 2003 til grund, hvorefter den mandlige ansøger skulle være idømt fængsel i fem år for voldtægt mod den kvindelige ansøger, der var blevet tvunget til at anmelde den mandlige ansøger til politiet. Flygtningenævnet lagde herved vægt på dommens fremtræden, herunder at den angivne straffebestemmelse angiveligt ikke vedrørte voldtægt, men politisk virksomhed, som den mandlige ansøger tidligere var dømt for. Flygtningenævnet tillagde det yderligere vægt, at den mandlige ansøger uanset dommen angiveligt havde kunnet indrejse i Libyen fra Sverige uden at blive tilbageholdt. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke ganske at kunne afvise ansøgernes forklaringer om, at den mandlige ansøger efter sin tilbagevenden til Libyen fra Sverige i september 2004 blev fængslet på foranledning af den kvindelige ansøgers fætter, og at ansøgeren efterfølgende undveg fra fængslet kort forud for ansøgernes udrejse. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund sammenholdt med den mandlige ansøgers tidligere fængsling for politiske aktiviteter, den kvindelige ansøgers fætters stilling i den libyske efterretningstjeneste og de generelle forhold i Libyen, at ansøgerne ved en tilbagevenden ville være i en reel risiko for at blive idømt dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Libyen/2006/2

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Sudan, født i 1975. Indrejst i oktober 2004. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at hun i 1996 traf sin nuværende ægtefælle på universitetet i Khartoum, og at de indledte et seksuelt forhold. Nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerens familie var imod forholdet, og at ansøgerens brødre efter moderens død i 2004 ønskede ansøgeren gift med en fætter, og at ansøgeren for at vinde tid med henblik på at kunne rejse til Danmark gik med til at blive forlovet med sin fætter. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun som følge heraf ved en tilbagevenden til Sudan ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren var en veluddannet 31-årig kvinde, der havde taget en mastergrad fra universitetet i Khartoum, og at hun i mange år selv havde undervist på universitetet. Ansøgeren var endvidere blevet gift med ægtefællen og havde stiftet selvstændig familie. Ansøgerens frygt for familiens og myndighedernes reaktioner byggede desuden alene på formodninger. Ansøgerens politiske aktiviteter i hjemlandet, der alene havde været af helt underordnet karakter, og som ophørte i 2001, fandtes ikke at være asylbegrundende. Det samme var tilfældet med den omstændighed, at ansøgeren udrejste på et pas og med en udrejsetilladelse, som var udstedt uden familiens samtykke. Sudan/2006/2

5.7.1.3 Skilsmisse

Nævnet meddelte i **august 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en kvindelig statsborger fra Pakistan, født i 1961. Indrejst i maj 2001 som familiesammenført. Ansøgt om asyl i februar 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde afgivet en detaljeret og konsistent forklaring om sine to ægteskaber og hendes egen families reaktioner på hendes skilsmisser. Ansøgerens forklaring havde været troværdig og lagdes til grund. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren, efter at hun første gang blev forstødt af sin ægtefælle, måtte leve i cirka 15 år hos sin familie, som på grund af skamfølelse isolerede hende fra omverdenen. Da ansøgerens andet arrangerede ægteskab gik i stykker, og hun blev udsat for grov vold både fra ægtefællen og stedsønnens side, tålte hun denne vold og bad ægtefællen om at undlade at kræve skilsmisse for at undgå på ny at skulle vende tilbage til sin familie i Pakistan, idet hun frygtede enten på ny at skulle leve i ydmygelse og isolation eller at blive udsat for æresdrab. Ansøgerens fader havde givet udtryk for, at hun skulle tåle vold i sit ægteskab. Ansøgeren havde nu i cirka to år levet i Danmark, først på krisecenter og siden under beskyttet adresse, for at undgå overgreb fra eksægtefællens og andre herboende pakistaneres side. Ansøgeren havde endvidere oplyst, at familiens nabofamilie i Pakistan havde begået æresdrab på en datter, uden at der skete strafforfølgning. Ansøgerens familie i Pakistan havde overfor derværende familiemedlemmer givet udtryk for, at de ikke på ny ville tåle den skam at skulle modtage hende, som var en andengangs fraskilt kvinde, som ikke længere ville kunne indgå ægteskab, idet hun ikke kunne få børn. De nyeste baggrundsoplysninger om forholdene for kvinder i Pakistan, herunder om myndighedstolererede æresdrab, understøttede ansøgerens oplysninger om den risiko, hun frygtede. Under disse omstændigheder havde ansøgeren sandsynliggjort, at hun ville blive opfattet som en sådan skamplet på familien, at hun var i risiko for, at familien ville begå eller arrangere et æresdrab på hende. Ansøgeren opfyldte derfor betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 2. Pak/2006/2

Nævnet **stadfæstede** i **september 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1966. Indrejst i august 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren aldrig har været politisk engageret, og at hun aldrig har været i myndighedernes søgelys. Ansøgeren har som sit asylmotiv ved indrejsen og i skemaet henvist til de problemer, hun har haft i ægteskabet. Under samtalen i Udlændingeservice og i nævnet har ansøgeren som sit asylmotiv henvist til, at hun frygter, at hendes brødre i Iran vil slå hende ihjel, fordi hun er blevet skilt og har forladt mand og fem børn. Det fremgår af et fremlagt skilsmissedokument, at ansøgeren blev skilt i november 2003, fordi manden ønskede det, og at han fik forældremyndigheden over alle børnene. Det fremgår endvidere, at ansøgeren ikke har haft kontakt med sine brødre i Iran siden 1981. Ansøgeren opholdt sig i Iran i cirka to år efter skilsmissen uden problemer med de derboende brødre. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsyn-

liggjort, at hendes brødre ville slå hende ihjel, idet det af skilsmissedokumentet fremgår, at det var ægtefællen, der smed hende ud, hvilket efter iranske regler er mandens ret. I øvrigt er der tale om en privatretlig konflikt, som ansøgeren med sit skilsmissepapir som dokumentation måtte søge beskyttelse imod hos de iranske myndigheder. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerede straf eller anden behandling omtalt i udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og da de generelt vanskelige forhold i Iran for enlige kvinder ikke kunne føre til et andet resultat, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingeservices afgørelse. Iran/2006/13

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien, født i 1985. Indrejst i september 2004. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvis, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke var grundlag for at anse de generelt vanskelige forhold for oromoer, heller ikke for kvindelige oromoer, for i sig selv at være asylbegrundende. Flygtningenævnet måtte endvidere efter ansøgerens egen forklaring lægge til grund, at hendes meget begrænsede aktiviteter for organisationen OLF ikke havde bragt hende i asylbegrundende modsætningsforhold til de etiopiske myndigheder. På denne baggrund kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren ved sin udrejse fra Etiopien var forfulgt af grunde, som er omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren havde under Flygtningenævnets behandling af sagen forklaret, at hun frygtede for ved en tilbagevenden at blive slået ihjel eller lemlæstet af sin svigerfamilie, og at hverken hendes egen familie eller myndighederne kunne eller ville beskytte hende herimod. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at ansøgeren havde anført sådanne konkrete omstændigheder, at det var sandsynliggjort, at hun ville være i en reel risiko for sådanne overgreb. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgerens ægtefælle selv havde søgt om skilsmisse, og at hun i sit hjemland havde en stor familie at vende tilbage til. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for at blive udsat for en forfølgelse, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Etiopien/2006/2

Nævnet meddelte i **december 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en kvindelig statsborger fra Pakistan, født i 1959. Indrejst i 2002 efter at hun af Udlændingeservice var blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Ansøgeren søgte om asyl i 2005, efter at samlivet med ægtefællen var blevet ophævet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerens forklaringer ikke i udpræget grad havde præcision. Flygtningenævnet kunne imidlertid lægge til grund, at ansøgeren havde været udsat for fysiske overgreb fra sin seneste ægtefælle, og at hun i den anledning havde haft ophold på et krisecenter, hvorfra hun var hentet tilbage af bekendte til ægtefællen, som fortsatte de fysiske overgreb, hvorefter ansøgeren for anden gang flyttede på krisecenter. Da hun

begyndte at modtage de i sagen omtalte trusselsbreve fra Pakistan, flyttede hun til et andet krisecenter i det storkøbenhavnske område. Ansøgeren havde ikke kunnet forklare videre konsistent om de breve, der var fremlagt i sagen, herunder hvordan det kunne være, at to af brevene var poststemplet samme dag i Pakistan, men hidrørte fra hver sin adressat, uanset at skriften på konvolutterne syntes at være den samme. Ansøgeren forklarede, at hun mente, at en veninde til hende havde videregivet hendes adresse på krisecentret til hendes ægtefælles familiemedlemmer, som de pågældende breve angiveligt hidrørte fra. Uanset at det ikke forelå afklaret, på hvilken foranledning disse breve var sendt til ansøgeren, og hvem der var de reelle afsendere, fandt Flygtningenævnet, at brevenes indhold var udtryk for et generelt trusselsbillede imod ansøgeren, der understøttedes af, at ansøgeren efter sine egne forklaringer ikke længere havde netværk i Pakistan og ej heller talte med personer i det pakistanske miljø i Danmark. Under hensyn til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder oplysningerne i British Home Office, Country Report af 27. oktober 2006, hvorefter der finder udbredte æresdrab sted på kvinder i Pakistan, sammenholdt med, at ansøgeren som enlig, barnløs kvinde måtte anses for at være i en særdeles sårbar situation, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for overgreb af en sådan karakter, at der var grundlag for at meddele hende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Pak/2006/3

5.7.1.4 Utroskab og førægteskabelige forhold

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs kurder fra Syrien. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at det af ansøgerens forklaring fremgår, at hun på den arbejdsplads, hvor hun havde været ansat, havde deltaget i at sy kurdiske flag, videre at hun havde deltaget i en demonstration. Henset til ansøgerens begrænsede rolle, den tid, der var forløbet, og oplysningerne om, at der var givet amnesti i en række tilfælde, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgerens rolle havde været så profileret, at forholdet i dag kunne begrunde asyl. Af ansøgerens forklaring fremgår videre, at hun i hjemlandet var blevet voldtaget af en person tilknyttet den familie, hun boede hos. Ansøgeren havde videre oplyst, at hun her i landet havde et forhold til en kurdisk mand. Ansøgeren havde ingen viden om, at de pågældende forhold skulle være kommet hendes familie til kendskab, men hun frygtede, at hun ville blive udsat for æresdrab. Ansøgeren havde i den forbindelse oplyst, at hun ikke havde kendskab til æresdrab i familien, men til flere konkrete æresdrab begået i det område og blandt den befolkning, hun tilhører. Under sådanne forhold fandt Flygtningenævnet ikke, at risikoen for, at ansøgeren ville blive udsat for æresdrab eller anden umenneskelig behandling, var så reel, at forholdet kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Herefter, og da ansøgerens forhold heller ikke var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingeservices afgørelse. Statsløs/2006/1

Nævnet **stadfæstede** i **august 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria, født i 1975. Ansøgeren er etnisk ibo. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er kristen nigeriansk statsborger, der er gift med en muslimsk mand. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria risikerede at blive dræbt af det muslimske samfund i en nærmere angiven del af Nigeria, fordi hun havde begået utroskab. Ansøgeren havde videre henvist til, at hun ikke kunne tage ophold i det område i Nigeria, hvor hun var opvokset, idet hun der risikerede at blive dræbt af sine slægtninge, der frygtede, at hun ville gøre krav på en del af familiens ejendom. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren, såfremt hun ikke mente at kunne tage ophold i en nærmere angiven del af Nigeria, hvor sharia lovgivningen er gældende, eller at kunne vende tilbage til det område i Nigeria, hvor hun var opvokset, måtte henvises til at tage ophold i en anden del af Nigeria. Flygtningenævnet bemærkede, at det fremgår af det foreliggende baggrundsmateriale, at der ikke sker udlevering af borgere til retsforfølgning i en anden stat vedrørende overtrædelse af sharia lovgivningen. Flygtningenævnet fandt ej heller, at forholdene i de dele af Nigeria, hvor sharia lovgivningen ikke er gældende, var af en sådan karakter, at ansøgeren, uanset om hun måtte betragtes som enlig kvinde med to små børn, ikke kunne henvises til at tage ophold der. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nigeria/2006/2

5.7.1.5 Omskæring

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1982. Indrejst i november 2005. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren tilhører Reer Hamar og har været hjemmehørende i Mogadishu. Hun har ikke haft politiske aktiviteter af nogen art. Hun har oplyst, at hun – og moderen – blev opsøgt af syv personer fra den dominerende klan i hjemområdet, Hawiye-klanen, som truede dem til at udlevere deres værdigenstande. Ansøgeren er udrejst, fordi hun frygter yderligere overgreb og har endvidere anført, at hun bliver diskrimineret som tilhørende Reer Hamar-klanen. Ansøgeren har endelig anført, at hun frygter, at hendes datter vil blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til Somalia. Ansøgeren har på nogle punkter afgivet divergerende forklaringer. Hun har således over for Udlændingeservice oplyst, at hun efter det angivne overgreb gemte sig i huset, mens hun under nævnsmødet har forklaret, at hun tog ophold hos andre personer i området. Uanset om de nævnte overgreb lagdes til grund, fandt Flygtningenævnet, at de nævnte forhold ikke er af en sådan karakter, at de er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det nævnte enkeltstående overgreb måtte anses for at være udslag af den udbredte kriminalitet i Somalia og kunne ikke anses for at være led i en mere systematisk forfølgelse af ansøgeren. De generelt vanskelige forhold i Somalia, herunder forholdene for medlemmer af Reer Hamar-klanen

og for enlige kvinder, kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Det samme gjaldt for så vidt angår ansøgerens generelle frygt for omskæring af datteren. Ansøgeren fandtes heller ikke at have sandsynliggjort, at hun vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Somalia/2006/14

5.7.1.6 Overgreb fra myndighedernes side

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Cameroun, født i 1966. Indrejst i oktober 2005. I perioden medio 2003 – oktober 2005 havde ansøgeren ophold i et andet skandinavisk land. **Flygtningenævnet** udtalte, at det lagdes til grund, at ansøgeren er født og opvokset i Cameroun. Det lagdes endvidere til grund, at hun i perioden fra 1992 til 2001 boede i Nigeria, hvor hun blev uddannet sygeplejerske. Herefter flyttede hun til en mindre landsby i Cameroun, hvor hun i 2002 kæmpede mod kvindelig omskæring. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at hun ved sin kamp mod kvindelig omskæring var kommet i et modsætningsforhold til landsbyrådet i den by, hun boede i, og at hendes kamp havde gjort, at hun var i fare, uanset hvor hun tog ophold i Cameroun. Det lagdes til grund, at ansøgeren havde deltaget i demonstrationer og aktivt kæmpet mod kvindelig omskæring i hendes landsby. Det lagdes efter de foreliggende baggrundsoplysninger til grund, at de centrale myndigheder og den politiske ledelse i Cameroun var imod kvindelig omskæring. Det kunne derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren ved sine aktiviteter havde bragt sig i et modsætningsforhold til de overordnede myndigheder. Som sagen forelå oplyst, lagde Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren havde været forfulgt af lokale kriminelle, ligesom det også er muligt, at disse kriminelle havde handlet i forståelse med landsbyrådet. Flygtningenævnet kunne på denne baggrund tiltræde Udlændingeservices afgørelse, hvorefter ansøgeren måtte henvises til at tage ophold et andet sted i Cameroun, og at hun der – hvis det skulle vise sig nødvendigt – måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Ved afgørelsen heraf havde Flygtningenævnet endvidere tillagt det betydning, at ansøgerens fader ikke længere boede i landsbyen, ligesom ansøgeren tidligere havde boet i andre byer i Cameroun. Den omstændighed, at der – på uforklarlig vis i oktober 2005 (altså to og et halvt år efter, at ansøgeren rejste til Skandinavien) – var blevet bragt en avisartikel i Cameroun om ansøgeren, kunne ikke føre til noget andet resultat. Ved afgørelsen heraf lagde Flygtningenævnet især vægt på, at ansøgerens holdning til kvindelig omskæring netop var i overensstemmelse med den officielle politik i Cameroun. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at opnå asyl efter udlændingelovens § 7. Cam/2006/2

5.8 Agents of Persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoners – eller store grupper af privatpersoners – side kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgrebene eller chikanen fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at de ovenfor anførte handlinger fra en befolkningsgruppes side enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 65.

Som eksempler på tilfælde, hvor Flygtningenævnet har lagt til grund, at ansøgeren ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod overgreb fra privatpersoner, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet meddelte i **august 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1955. Indrejst i oktober 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er araber og shia-muslim. Han havde ikke været politisk eller religiøs aktiv. Ansøgeren henviste som væsentligste asylmotiv til, at han frygtede at blive dræbt af folk fra en navngiven klan, idet han ikke kunne skaffe penge til løsladelsen af en person, der var ansat hos ansøgeren, da denne blev anholdt. Efter det oplyste er personen nu død, og ansøgeren blev afkrævet et beløb svarende til 10.000 dollars af personens klan. Da ansøgeren ikke kunne betale dette beløb, blev han udstødt af sin egen klan, således at den anden klan nu frit kunne dræbe ansøgeren eller dennes nærmeste familiemedlemmer, uden at dette medførte en klanfejde. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne i det væsentligste lægge ansøgerens forklaring til grund. Det lagdes derfor til grund for asylvurderingen, at ansøgeren havde en ansat, der i begyndelsen af 2002 var blevet anholdt, at ansøgeren også var blevet anholdt, at det var lykkedes ansøgeren – mod bestikkelse – at blive løsladt efter cirka to måneder, at ansøgeren var udrejst af Irak cirka et halvt år senere, at den ansatte ikke var blevet løsladt, at den ansatte senere var død, at den ansattes klan dels havde krævet penge af ansøgeren (før ansøgerens udrejse) til bestikkelse for at få personen løsladt, dels havde krævet penge af ansøgeren (efter ansøgerens udrejse), da personen var død, og endelig at ansøgeren blev udstødt af sin egen klan, da han ikke havde kunnet skaffe pengene. Da det kunne lægges til grund, at ansøgeren var blevet udstødt af sin egen klan, og da han var blevet truet med at blive slået ihjel af folk fra den anden klan, fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer, i lyset af den betydelige magt klanerne har særligt i det sydlige Irak, at ansøgeren op-

fyldte betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet han ikke under de aktuelle forhold kunne forventes at få myndighedernes beskyttelse. Flertallet havde herved også lagt vægt på, at de indhentede oplysninger om klanforholdene i Irak ikke kunne be- eller afkræfte ansøgerens oplysninger om, at den navngivne klan er en stor og magtfuld klan i Irak. Irak/2006/14

Der henvises i øvrigt til Afg/2006/20 i afsnit 3.1.2.1.

Som eksempler på tilfælde, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl til personer, der angiver at være i risiko for overgreb fra privatpersoners side, kan nævnes følgende afgørelser:

Flygtningenævnet **stadfæstede** i **juni 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1951. Indrejst i januar 2003. I oktober 2003 blev ansøgeren dømt for narkokriminalitet. Det fremgår endvidere af sagen, at ansøgeren har forklaret, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive dræbt af sin ægtefælle, idet hun havde vanæret ham. Ansøgeren har endvidere forklaret, at hun har modtaget trusselsbreve fra ægtefællen. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgerens forklaring om ægtefællens trusler ikke var troværdig. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at de fremlagte trusselsbreve – henset til deres datering set i forhold til tidspunktet for fremsendelsen til de danske myndigheder, og at det første trusselsbrev var dateret 14 måneder efter anholdelsen i januar 2003 og fem måneder efter dommen i oktober 2003 – måtte anses for at være udfærdiget til fremlæggelse for de danske myndigheder frem for at være udtryk for en reel trussel. Ansøgeren havde da også først søgt asyl i november 2005. Uanset at ansøgeren skulle være blevet truet med døden af sin ægtefælle for at have vanæret familien, kunne dette ikke begrunde asyl eller beskyttelsesstatus, da der var tale om en privatretlig konflikt, som ansøgeren måtte søge beskyttelse imod hos de iranske myndigheder. Ansøgeren havde ikke sandsynliggjort, at ægtefællen havde en sådan position i det iranske samfund eller tilknytning til regimet, at hun af den grund ikke ville kunne få beskyttelse af myndighederne i Iran. Det forhold, at ansøgeren i Danmark var dømt for narkokriminalitet kunne ikke i sig selv begrunde asyl eller beskyttelsesstatus, da der efter det foreliggende baggrundsmateriale ikke kunne anses for at være en risiko for, at ansøgeren ville blive retsforfulgt for denne kriminalitet i Iran. Iran/2006/14

Nævnet vil som udgangspunkt meddele afslag på asyl, såfremt de overgreb eller den chikane, som ansøgeren angiver at have været udsat for, ikke kan anses for at have en sådan intensitet eller et sådant omfang, at det kan karakteriseres som forfølgelse. Som eksempler fra praksis herpå kan bl.a. nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1979. Indrejst i juni 2005. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren efter et års forlovelse havde indgået ægteskab i april 2004 med sin nuværende ægtefælle mod ægtefællens moders og onklers vilje, og at såvel ansøgeren som hans ægtefælle blev truet af ægtefællens onkler som følge heraf. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at denne familiekonflikt havde en sådan alvor, at ansøgeren i den anledning risikerede overgreb og havde behov for beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet lagde herved navnlig vægt på, at ansøgerens ægtefælle havde opholdt sig i sin families hus to til tre uger efter brylluppet, og efter at familien, herunder onklerne, var blevet bekendt med ægteskabet, og at ansøgeren selv havde opholdt sig i Pakistan indtil udrejsen i juni 2005. Ansøgeren og ægtefællen havde modtaget telefoniske trusler fra onklerne, men havde ikke herudover lidt overlast. Nævnet bemærkede endvidere, at årsagen til ægtefællens broders død ikke kunne anses for fastlagt. Flygtningenævnet fandt således ikke, at konflikten havde et sådant omfang, at ansøgeren havde behov for beskyttelsesstatus. Det bemærkedes i øvrigt, at ansøgeren ville have mulighed for at tage ophold i en storby i Pakistan. Pak/2006/1

Flygtningenævnet **stadfæstede** i **maj 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i september 2005. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at han, der ikke på nogen måde havde været politisk aktiv, ikke havde haft konflikter med de irakiske myndigheder. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han havde haft et forhold til en gift kvinde og nu efterstræbtes af hendes familie. Ansøgeren havde forklaret, at de ikke havde haft et seksuelt forhold, men at der var opstået følelser imellem dem, og at de havde kysset hinanden. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han som følge af de påberåbte forhold ville være i risiko for asylrelevante overgreb ved en tilbagevenden til Irak. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren udrejste en måned efter, at forholdet ifølge ansøgeren skulle være blevet afsløret, uden at være blevet opsøgt af nogen af de involverede familier. Ansøgeren havde efter indrejsen i Danmark fra en ven fået oplyst, at kvinden var blevet skilt. Herefter, og uanset om kvindens familie havde spurgt efter ansøgeren i Irak, fandt Flygtningenævnet ikke, at konflikten havde haft en sådan alvorlig karakter, at ansøgeren kunne antages at have behov for beskyttelse. Såfremt ansøgeren ikke fandt at kunne tage ophold i sin hjemby, måtte han henvises til at tage ophold andetsteds i Irak. Det forhold, at ansøgeren var udrejst på falske papirer, kunne ikke i sig selv begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for at blive meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2006/25

Kapitel 6

Betydningen af kriminelle forhold

6.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Spørgsmålene reguleres af Flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10. Kriminalitet, begået efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt udsendelsen vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for udlændingemyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a.

6.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og ved anvendelsen af bestemmelsen skal Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Af udlændingelovens § 31, stk. 2, fremgår, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i Flygtningekonventionen artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

Udlændingelovens § 31 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002. For en nærmere gennemgang af ændringen henvises til Flygtningenævnets Formandskabs 11. beretning, 2002, kapitel 4.4.4 og kapitel 8.2.

Forbuddet mod refoulement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i Flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

6.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter Flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i Flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om der er alvorlige grunde til at antage, at den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

For en nærmere gennemgang af anvendelsesområdet for Flygtningekonventionens artikel 1 F henvises til Flygtningenævnets 14. beretning 2005, kapitel 7.3.1.1 ff.

6.3.1 Eksempel fra Flygtningenævnets praksis vedrørende Flygtningekonventionens artikel 1 F, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Nævnet meddelte i **juli 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1963. Indrejst i maj 2002. I november 2003 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingeservices afslag på asyl. Nævnet fandt, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men udelukket fra asyl i medfør af Flygtningekonventionens artikel 1 F (a) på grund af hans aktiviteter i perioden 1985 – 1988, hvor han var ansat i et nærmere angivet direktorat i KHAD. I februar 2006 genoptog Flygtningenævnet sagen, da der forelå nyt baggrundsmateriale. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet, i forbindelse med at sagen var blevet genoptaget, havde fundet at måtte vurdere hele sagen på ny. Flygtningenævnet havde således ikke alene vurderet, om udelukkelsesgrundene i Flygtningekonventionens artikel 1 F (a) fandt anvendelse på ansøgerens forhold, men også om ansøgeren i det hele taget kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7. For så vidt angik spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, lagde Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren havde været medlem af PDPA fra 1978 til 1992, og at han havde været ansat i KHAD i 12 år fra 1982, til slut med en høj rang. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgeren i forbindelse med uroligheder omkring årsskiftet 1993-1994 blev eftersøgt sammen med andre tidligere KHAD-personer og måtte flygte til en navngiven provins. Ansøgeren opholdt sig i denne provins frem til 2002, hvor han efter Talebans fald flyttede tilbage til Kabul og henvendte sig til Sikkerhedsministeriet for at få sine papirer udleveret. Her blev ansøgeren genkendt af en tidligere kollega og udsat for chikane og vold. Ansøgeren blev kort tid herefter opsøgt på sin bopæl af bevæbnede mænd, som skulle bringe ansøgeren til vicedirektøren i Sikkerhedsministeriet. Det lykkedes imidlertid ansøgeren at forsvinde fra bopælen og flygte ud af Afghanistan. Bopælen blev senere ransaget. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan måtte anses for at være i risiko for at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved vurderingen af, om ansøgeren var udelukket fra at opnå status som flygtning som følge af bestemmelsen i Flygtningekonventionens artikel 1 F (a), bemærkede Flygtningenævnet indledningsvist, at en rapport af 29. juli 2000 fra det hollandske udenrigsministerium fandtes at måtte indgå som en del af Flygtningenævnets baggrundsmateriale, og at rapporten måtte tillægges den bevismæssige værdi, som dens indhold sammenholdt med de manglende oplysninger om, hvilke kilder der var benyttet som grundlag for rapporten, kunne tilsige. Flygtningenævnet fandt efter en gennemgang af det nu foreliggende baggrundsmateriale herunder de rapporter og notater, som lå til grund for sagens genoptagelse, og navnlig UNHCR's rapport af juni 2005, ikke, at det generelt kunne lægges til grund, at enhver officer indenfor

KHAD havde været involveret i eller haft kendskab til de grove overtrædelser af menneskerettighederne, som utvivlsomt fandt sted indenfor KHAD. Efter en konkret vurdering af, om udelukkelsesgrundene i Flygtningekonventionen kunne finde anvendelse i ansøgerens sag, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette var tilfældet. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren under hele sagen havde benægtet, at han eller hans underordnede skulle have begået tortur, ligesom han havde benægtet, at han skulle have haft kendskab til eller indflydelse på tortur begået af andre indenfor KHAD. Flygtningenævnet havde endvidere lagt vægt på, at ansøgers arbejde i perioden 1985 - 1988 i et bestemt direktorat i KHAD alene havde vedrørt den interne kontrol af ansatte i KHAD, og at ansøgeren i den periode, hvor han arbejdede i direktoratet, alene havde status som afdelingsleder og kun var mellem 22 og 26 år gammel. Flygtningenævnet lagde endelig vægt på, at det i UNHCR's rapport af juni 2005 fremgik, at Amnesty International havde konstateret, at alene 5 ud af KHAD's 12 forhørscentre (direktorater) var kendt for systematisk brug af tortur, og at det direktorat, hvor ansøgeren havde arbejdet fra 1985 - 1988, ikke var blandt disse 5. Flygtningenævnet meddelte herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Afg./2006/18

6.3.2 Efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager

6.3.2.1 Anmeldelse af sager til Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager

Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) blev oprettet den 1. juni 2002. SAIS varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med statsadvokatens arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet og bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SAIS, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlæn-

ding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af refoulementsforbudet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt og vil således være henvist til et såkaldt tålt ophold.

6.3.2.2 Resultatet af SAIS's efterforskning

Når SAIS har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Det er Flygtningenævnet, der som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i de pågældende sager, tager stilling til, om resultatet af SAIS´ efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af asylsagen.

Flygtningenævnet har i perioden 1. juni 2002 – 31. december 2006 modtaget underretning om resultatet af SAIS's efterforskning i ni sager vedrørende asylansøgere, der var meddelt afslag på asyl i nævnet under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. Flygtningekonventionens artikel 1 F.

I to sager er ansøgeren forsvundet, hvorfor nævnet ikke har foretaget sig videre i disse sager, jf. herved udlændingelovens § 33, stk. 8.

Resultatet af SAIS's efterforskning i de øvrige syv sager kan opdeles i følgende tilfældegrupper:

a) SAIS er af den overbevisning, at forbrydelsen ikke har fundet sted eller ikke kan henregnes til ansøger, og ansøgers forklaring må forkastes, men SAIS har i forbindelse med efterforskningen eksponeret ansøger i forhold til hjemlandets myndigheder.

b) SAIS er af den overbevisning, at forbrydelsen ikke har fundet sted eller ikke kan henregnes til ansøger, og ansøgers forklaring må forkastes, og SAIS har ikke i forbindelse med efterforskningen eksponeret ansøger i forhold til hjemlandets myndigheder.

c) SAIS har opgivet påtale efter sagen har været efterforsket, ansøgeren er ikke blevet eksponeret, men der er begrundet tvivl om, hvorvidt der foreligger en alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har gjort sig skyldig i en sådan forbrydelse, at den pågældende efter Flygtningekonventionen er udelukket fra at opnå flygtningestatus.

d) SAIS kan ikke bevise, at forbrydelsen har fundet sted, og der er ikke i forbindelse med SAIS's efterforskning fremkommet nye oplysninger om asylansøgerens forhold.

I 2006 har Flygtningenævnet på baggrund af resultatet af SAIS´s efterforskning truffet afgørelse i fem sager. Nedenfor følger en gennemgang af de af nævnet afgjorte genoptagelsessager fordelt på de ovennævnte tilfældegrupper.

Ad a)

Nævnet meddelte i **februar 2006** opholdstilladelse **(F-status)** til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i januar 2002. Under Flygtningenævnets behandling af sagen i august 2004 fandt nævnet, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, men var udelukket fra at opnå beskyttelse som følge af Flygtningekonventionens artikel 1 F (a). Udlændingeservice fremsendte herefter sagen til Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager med henblik på statsadvokatens vurdering af, hvorvidt der var anledning til i Danmark at indlede en strafferetlig efterforskning af ansøgerens forhold begået i Irak. I december 2004 orienterede Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager Udlændingeservice om, at sagen var blevet indstillet i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2, da statsadvokaten ikke fandt, at der var rimelig formodning om, at et strafbart forhold, som forfølges af det offentlige, var begået. I juni 2005 genoptog Flygtningenævnet sagen. **Flygtningenævnet** lagde, som antaget i afgørelsen af august 2004, fortsat til grund, at ansøgeren fra 1998 til udrejsen i 2002 arbejdede i KDP´s sikkerhedstjeneste. Som følge af ansøgerens divergerende og usammenhængende forklaringer var det fortsat tvivlsomt, hvor tæt ansøgeren havde været på de aktiviteter af voldelig karakter, der foregik i KDP. Flygtningenævnet fandt i hvert fald at kunne lægge til grund, at ansøgeren som chauffør havde haft en tæt kontakt til en person, der havde en højtstående stilling. Flygtningenævnet fandt fortsat at kunne lægge til grund, at ansøgeren besad sådanne oplysninger om KDP´s virke, at han ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Den omstændighed, at Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager under sin efterforskning havde rettet direkte henvendelse til KDP´s sikkerhedstjeneste og oplyst ansøgerens identitet og stillet spørgsmål om blandt andet ansøgerens tidligere foresatte, bestyrkede yderligere, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager havde foretaget en konkret efterforskning på baggrund af de oplysninger, som ansøgeren var fremkommet med, og som medførte, at nævnet ved afgørelsen i august 2004 fandt ansøgeren omfattet af udelukkelsesgrunden i Flygtningekonventionens artikel 1 F (a). Statsadvokaten havde i sin redegørelse til Udlændingeservice om begrundelsen for at indstille efterforskningen blandt andet oplyst, at personale fra statsadvokaturen havde

beset en nærmere beskreven lokalitet i Nordirak og dens omgivelser og havde konstateret, at stedet næppe ville være et velegnet sted for likvideringer. Statsadvokaten havde på baggrund af den samlede efterforskning, som i det væsentlige havde været koncentreret om afhøringer af ansøgeren, konkluderet, at "der ikke er rimelig formodning om, at et strafbart forhold, som forfølges af det offentlige, er begået". Efter en samlet vurdering fandt Flygtningenævnet herefter ikke, at der nu var alvorlig grund til at antage, at ansøgeren havde begået forbrydelser omfattet af Flygtningekonventionens artikel 1 F. Irak/2006/7

Ad b)

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ghana, født 1975. Indrejst i december 2002. I juli 2003 meddelte Udlændingeservice principalt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 på grund af troværdighedsproblemer. Subsidiært anførte Udlændingeservice, at såfremt Flygtningenævnet måtte lægge ansøgerens forklaring til grund og vurdere, at ansøgeren risikerede dødsstraf eller tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf ved en tilbagevenden til Ghana, fandt Udlændingeservice ikke, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 1, nr. 3, jf. Flygtningekonventionens artikel 1 F (b). I marts 2004 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingeservices afgørelse, hvorefter ansøgeren blev udelukket fra asyl i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. Flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Ansøgeren kunne ikke udsendes tvangsmæssigt til Ghana eller til et land, hvor han ikke ville være beskyttet mod videresendelse til Ghana, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. I april 2002 blev sagen sendt til Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) med henblik på SAIS' vurdering af, hvorvidt der var anledning til i Danmark at indlede strafferetlig efterforskning af pågældendes handlinger begået i hjemlandet. I marts 2005 orienterede SAIS om, at sagen var indstillet, da det ikke havde været muligt at godtgøre, at den pågældende havde begået de nævnte strafbare forhold i hjemlandet. Ansøgeren havde forklaret, at han på et tidspunkt i 1996 havde begået hærværk i form af ildspåsættelse og muligt mordbrand i en landsby i det nordlige Ghana. SAIS lagde vægt på, at der i Ghana var foretaget efterforskning af den påståede kriminalitet. Der var ikke nogen, der skulle være afgået ved døden i forbindelse med ildspåsættelsen. Der var identificeret otte mulige gerningsmænd, men ansøgeren var ikke blandt de mistænkte. Fire var blevet dømt for hærværk, hvoraf en fik frihedsstraf og tre fik bødestraffe. SAIS mente på den baggrund ikke, at ansøgeren havde begået en så alvorlig lovovertrædelse, om overhovedet nogen, at den forventede strafs størrelse ville stå i et rimeligt forhold til de vanskeligheder og omkostninger, sagens gennemførelse måtte forventes at medføre, hvorfor efterforskningen blev indstillet. Flygtningenævnet bad på denne baggrund om ansøgerens bemærkninger hertil, hvorefter sagen blev genoptaget og afgjort ved skriftlig votering blandt nævnets med-

lemmer. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet i sin beslutning fra marts 2004 ikke fandt at kunne afvise det af ansøgeren påberåbte asylmotiv, og nævnet lagde herefter til grund, at ansøgeren havde gjort sig skyldig i mordbrand. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at der ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger fortsat var dødsstraf i Ghana, og at det måtte antages, at ansøgerens forbrydelse efter dens karakter måtte antages at medføre dødsstraf. Uanset at dødsstraf ikke havde været eksekveret i Ghana i de sidste ti år, fandt nævnet, at ansøgeren efter det foreliggende var i konkret og særlig risiko for en sådan straf ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet fandt således i marts 2004, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet fandt endvidere, at ansøgeren havde begået en grov og alvorlig forbrydelse, som ikke kunne anses for således motiveret i politiske forhold, at forbrydelsen kunne anses for politisk. Nævnet fandt således, at udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b) udelukkede ansøgeren fra at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved sagens behandling januar 2006 fandt Flygtningenævnet, at der efter den af SAIS foretagne efterforskning forelå sådanne nye oplysninger, at sagen burde genoptages. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at det efter SAIS' efterforskning måtte lægges til grund, at der ikke havde været nogen omkomne ved branden, og at ansøgeren ikke var blandt de otte personer, som politiet mistænkte og til dels havde retsforfulgt i anledning af branden. Under disse omstændigheder måtte ansøgerens forklaring om ildspåsættelsen i det hele forkastes. Det indgik endvidere i bedømmelsen, at ansøgeren ved indrejsen i december 2002 havde oplyst en urigtig identitet, og at han først søgte asyl i februar 2003. På denne baggrund kunne det ikke antages, at ansøgeren ved sin udrejse skulle være efterstræbt hverken af myndighederne eller lokalbefolkningen. Herefter kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren var forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet skulle være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ligesom det heller ikke kunne antages, at ansøgeren ved sin udrejse skulle være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ghana/2006/1

Nævnet **stadfæstede** i **december 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2003. I november 2004 blev ansøgeren af Udlændingeservice meddelt afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Det fremgik blandt andet af Udlændingeservices afgørelse, at uanset at det måtte blive lagt til grund, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, fandt Udlændingeservice at Libanon måtte anses for hans 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Udlændingeservice lagde endvidere vægt på, at ansøgeren som følge af de angiveligt begående handlinger var omfattet af Flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Udlændingeservice lagde herved vægt på, at ansøgeren som medlem af en bestemt gruppe deltog i flere aktioner mod Amal-bevægelsen, og at han deltog i en kamphandling mod den libanesiske hær i en flygtningelejr. Udlændingeservice lagde

yderligere vægt på, at ansøgeren som medlem af andre grupper efter ordre deltog i gidseltagning, at han beordrede gidsler tortureret, at han deltog i afhøring af gidsler, at han dræbte to personer tilknyttet Amal-bevægelsen, og at han videregav ordrer til sine underordnede om at begå drab. Udlændingeservice bemærkede dog, at udlændingelovens § 31 var til hinder for, at ansøgeren kunne udsendes tvangsmæssigt til Libanon. I november 2004 blev Udlændingeservices afgørelse stadfæstet af Flygtningenævnet. Af de grunde, der var anført i afgørelsen, kunne Flygtningenævnet tiltræde, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt ikke tilstrækkeligt grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at han som leder af en større gruppe i en bestemt bevægelse deltog i kamphandlinger og bortførelser af Amal-tilhængere og tortur af gidsler som repressalier. Flertallet fandt, at ansøgeren som følge af disse forhold var omfattet af udlændingelovens § 31, hvorfor Libanon ikke længere kunne yde ham beskyttelse. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at ansøgeren ved sin videregivelse af ordre om tortur på gidsler som repressalier havde gjort sig skyldig i en alvorlig borgerlig forbrydelse, og at ansøgeren derfor var udelukket fra at opnå beskyttelse i Danmark, jf. Flygtningekonventionens artikel 1 F (b), dog med beskyttelse mod tvangsudsendelse i medfør af udlændingelovens § 31. Udlændingeservice sendte i november 2004 sagen til Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) med henblik på statsadvokaturens vurdering af, hvorvidt der var anledning til i Danmark at indlede strafferetlig efterforskning af ansøgerens forhold begået i Libanon, jf. udlændingelovens § 45 c. Ved brev fra maj 2005 orienterede SAIS Udlændingeservice om, at efterforskningen var indstillet i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2, idet statsadvokaten ikke fandt, at der var formodning om, at der var begået strafbare handlinger, som kan forfølges af de danske myndigheder. I november 2005 besluttede Flygtningenævnet at genoptage ansøgerens asylsag med henblik på behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte, at efter det foreliggende fandt nævnet ikke at kunne afvise, at ansøgeren havde deltaget i visse kamphandlinger for en bestemt bevægelse mod Amal-bevægelsen, men disse havde efter ansøgerens egen forklaring ligget adskillige år forud for ansøgerens udrejse af Libanon. Flygtningenævnet bemærkede dog, at ansøgeren havde forklaret upræcist og vagt om sin deltagelse i kamphandlinger m.v. mod Amal-bevægelsen, herunder havde han ikke kunnet tidsfæste disse nærmere. Efter efterforskning, som Statsadvokaten for særlige internationale straffesager havde foretaget, samt de foreliggende baggrundsoplysninger, fandt nævnet ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund om, at han i 90'erne havde været med til en likvidering af en kaptajn i Amal-bevægelsen og i øvrigt havde haft en overordnet rolle, som havde bevirket, at han havde givet ordrer til gidseltagninger og tortur af fanger. Efter det anførte fandt nævnet derfor, at ansøgeren ikke havde været således profileret, at han ville være i risiko for forfølgelse som følge af sin deltagelse i kamphandlinger for en bestemt bevægelse. Efter det anførte om, hvad nævnet kunne lægge til grund, var der ikke anledning til at tage stilling til udelukkelsesgrundene i

Flygtningekonventionen. Med hensyn til ansøgerens forklaring om sin nægtelse af at tage til Irak og en angivelig fængsling bemærkedes, at ansøgerens forklaring også i denne henseende havde været usikker og svingende, og at ansøgerens forklaring om den angivne flugt fra fængslet forekom konstrueret. Ansøgeren havde forklaret divergerende om, hvornår den angivne fængsling skulle have fundet sted. Det fremlagte brev fra marts 2003 fra en bestemt bevægelse om, at ansøgeren ikke var mødt på arbejde, understøttede heller ikke hans forklaring. På denne baggrund forkastede nævnet ansøgerens forklaring om fængslingen. Herefter fandt nævnet, at ansøgeren, der er født og opvokset i Libanon, fortsat ville kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, som derfor kunne tjene som ansøgerens 1. asylland. Det blev besluttet, at ansøgeren kunne udsendes til Libanon, jf. udlændingelovens § 32 a. Stat.pal/2006/11

Ad c)

Nævnet meddelte i **april 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født 1979. Indrejst i november 2001. I maj 2004 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingeservices afgørelse, hvorved ansøgeren ansås for udelukket fra at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer kunne efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold ikke afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnets flertal fandt imidlertid, at ansøgeren efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a), var udelukket fra at opnå opholdstilladelse. Flertallet lagde i sin vurdering til grund, at ansøgeren under krigstjeneste i perioden fra 1995 – 1998 havde deltaget i tortur og mishandling af krigsfanger. Flertallet lagde videre til grund, at ansøgeren efterfølgende var fængslet af Taleban fra 1998 – 2001, og at han under tortur angav navne på nogle kommandanter, og at kommandanterne senere var blevet henrettet af Taleban. I september 2004 indstillede Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2, efterforskningen mod ansøgeren. Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund at genoptage ansøgerens asylsag, som herefter blev afgjort på skriftligt grundlag. **Flygtningenævnet** udtalte, at Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager ved et brev fra september 2004 besluttede at indstille efterforskningen mod ansøgeren i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2. I brevet anføres det blandt andet, at: ”Klageren har under afhøring tilstået, at han ved et tilfælde og efter ordre tildelte en tilbageholdt person slag og spark. Han forklarede herunder, at han ville være blevet dræbt af sin overordnede, hvis han havde nægtet at adlyde ordren. Det har ikke i forbindelse med efterforskningen været muligt at tidsbestemme dette overgreb nærmere end til perioden 1995-1998. Dette vanskeliggør en præcis juridisk vurdering af sagen, men følgende aspekter har haft betydning for afgørelsen. Klageren har oplyst, at han handlede efter ordre, samt at han ved en tidligere lejlighed havde overværet, hvorledes hans foresatte havde skudt en soldat, der nægtede at efterkomme en ordre om at deltage i

overgreb mod en fange. Klageren befandt sig i en situation, hvor han efter sine egne oplysninger ikke havde noget valg. Selv hvor en sådan situation ikke i sig selv medfører straffrihed, hjemler straffelovens § 82, nr. 3 og nr. 6, under alle omstændigheder mulighed for strafnedsættelse. I perioden mellem 1995 og 20. november 1997 var klageren under 18 år, hvilket indebærer, at en eventuel straf kan nedsættes, jf. straffelovens § 82, nr. 1. På denne baggrund mener jeg ikke, at den forventede strafs størrelse står i rimeligt forhold til de vanskeligheder og omkostninger, sagens gennemførelse må forventes at medføre, jf. princippet i retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 3." Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt fortsat, at ansøgeren af de grunde, der var anført i nævnets afgørelse fra maj 2004 var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter indholdet af skrivelsen fra Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager var der imidlertid fremkommet begrundet tvivl om, hvorvidt der forelå en alvorlig grund til at antage, at ansøgeren havde gjort sig skyldig i en sådan forbrydelse, at han efter Flygtningekonventionens artikel 1 F (a), var udelukket fra at opnå flygtningestatus. Da denne tvivl efter principperne i Handbook artikel 149 og UNHCR's guidelines vedrørende Exclusion Clauses skulle komme ansøgeren til gode, var der under disse omstændigheder ikke længere grundlag for at udelukke ansøgeren fra at opnå flygtningestatus. Afg/2006/10

Ad d)

Nævnet **stadfæstede** i **september 2003** en afgørelse truffet af Udlændingeservice vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i april 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ifølge Udlændingeservices afgørelse isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren havde fra 1981 til 1998 været ansat i KHAD. Han avancerede til en høj rang. Han var blandt andet uddannet i det tidligere Sovjetunionen. Ansøgeren var blevet beordret til og havde selv deltaget i anholdelser af folk, som herefter var blevet afhørt af ansøgeren, inden de pågældende var blevet løsladt eller sendt videre til afhøringsafdelingerne. Ansøgeren havde under samtale med Udlændingeservice oplyst, at hans opgave havde været "at bevise, anholde og overgive sagerne til anklagemyndigheden". Ansøgeren havde endvidere i nævnet oplyst, at anholdte personer, der ikke ville samarbejde, var blevet udsat for tortur ved de efterfølgende afhøringer. Henset til ansøgerens langvarige arbejde i KHAD, hans position efter flere forfremmelser, hans oplysninger om hans ansvarsområder, herunder at han havde været med til 250 til 300 anholdelser og til baggrundsoplysningerne i det hollandske udenrigsministeriums rapport fra 29. februar 2000 om KHAD, hvorefter "tortur var således en integreret del af de forhørsmetoder, som KHAD havde til rådighed", fandt nævnet det ubetænkeligt at fastslå, at ansøgeren havde været bevidst om, at de folk, der blev videresendt, og som ikke ville samarbejde, blev udsat for tortur. Flygtningenævnet henviste endvidere til baggrundsoplysningerne fra UNHCR af 4. september 2003, Guidelines on International Protection. Herefter havde ansøgeren været medvirkende til

forbrydelser begået mod menneskeheden, og han var derfor udelukket, jf. Flygtningekonventionens art. 1 F (a). Nævnet fandt derimod ikke, at ansøgeren var udelukket i medfør af Flygtningekonventionens art. 1 F (b). Under henvisning til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, kunne han ikke udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan eller til et andet land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og § 31, stk. 2, 1. pkt. I oktober 2003 underrettede Udlændingeservice SAIS om sagen med henblik på en eventuel efterforskning af kriminelle forhold begået af ansøgeren i udlandet. I maj 2005 orienterede SAIS Udlændingeservice om, at efterforskningen var indstillet i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2. SAIS havde i forbindelse med efterforskningen søgt at indhente oplysninger om ansøgeren og hans aktiviteter, men der var ikke fremkommet yderligere informationer til sagen. Der forelå således ingen konkrete oplysninger om lovovertrædelser begået af ansøgeren. På baggrund af udtalelsen fra SAIS overvejede Flygtningenævnet, om oplysningerne fra SAIS gav anledning til genoptagelse af asylsagen. **Flygtningenævnet** udtalte i **februar 2006**, at der ikke i brevet fra SAIS var tilført sagen nye væsentlige oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet, hvorfor nævnet ikke fandt grundlag for at genoptage sagen. Under henvisning til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, kunne han imidlertid ikke udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan eller til et andet land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2, 1. pkt. Afg/2006/31

6.4 Udlændingelovens § 10, stk. 2 og 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for Flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, eller hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2 og 3.

Det bemærkes, at reglerne om udvisning i udlændingelovens kapitel 4 blev skærpet ved lov nr. 429 af 10. maj 2006 om ændring af udlændingeloven (betinget udvisning, skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud mv.).

En opholdstilladelse kan i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2.

Udlændingelovens § 10 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002, og lovændringen trådte i kraft den 8. juni 2002. Det fremgår af ikrafttrædelsesbestemmelsen i lovændrin-

gens § 2, at udlændingelovens § 10, stk. 3, alene finder anvendelse, såfremt det forhold, der har begrundet udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse. Af bemærkningerne til ikrafttrædelsesbestemmelserne i § 2 fremgår blandt andet, at de i øvrigt foreslåede ændringer finder anvendelse fra tidspunktet for lovens ikrafttræden, uanset om den pågældende udlænding, som måtte omfattes af en af bestemmelserne, er meddelt opholdstilladelse eller har indgivet ansøgning om opholdstilladelse forud for lovforslagets ikrafttræden. Det fremgår videre, at uanset at en sådan tilbagevirkende kraft normalt må anses for betænkelig, finder ministeriet det nødvendigt af hensyn til formålet med lovforslaget – nemlig som en del af regeringens "anti-terrorpakke" at bekæmpe terrorisme og i den forbindelse at sikre en fuld efterlevelse på udlændingelovens område af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme.

Der kan vedrørende området for anvendelse af bestemmelsen med tilbagevirkende kraft henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 13. beretning, 2004, under kapitel 8.4 refererede afgørelse vedrørende et libanesisk ægtepar, BR13/174.

For så vidt angår ændringen af udlændingelovens § 10 henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 11. beretning 2002, kapitel 4.4.3.

6.4.1 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 10, stk. 2 og 3

Nævnet **stadfæstede** i **september 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i marts 2003. Udlændingeservice meddelte i januar 2004 ansøgeren afslag på opholdstilladelse. I april 2006 besluttede nævnet, efter at der havde været foretaget en række sagsskridt med henblik på oplysning af sagen, at hjemvise sagen til Udlændingeservice med henblik på, at Udlændingeservice skulle tage stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes efter udlændingelovens § 10, stk. 3. Nævnet udtalte samtidig, at ansøgeren var i en reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Rusland, og at ansøgeren således havde behov for beskyttelsesstatus efter denne bestemmelse. Ansøgeren var ved en dom i landsretten i marts 2005 blevet idømt 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens § 244, og udvist med indrejseforbud i tre år. Udlændingeservice besluttede efter hjemvisningen i maj 2006 at udelukke ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte, at der efter udlændingelovens § 10, stk. 3, ikke kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, til en udlænding, som har indrejseforbud, jf. §§ 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-25, medmindre særlige grunde taler derfor. Ansøgeren havde været i Danmark siden marts 2003 og havde ikke stiftet familie i Danmark. Flygtningenævnet fandt ikke, at der i sagen var

oplyst særlige grunde, der talte for, at ansøgeren uanset indrejseforbuddet kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at de forhold, der havde begrundet ansøgerens udvisning, vedrørte vold begået i et asylcenter, kunne ikke begrunde et andet resultat. Flygtningenævnet besluttede, at ansøgeren skulle udrejse straks, men under henvisning til at ansøgeren ved en tilbagevenden til Rusland risikerede forhold som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2, kunne han ikke udsendes tvangsmæssigt til Rusland, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Rusland/2006/6

6.4.2 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien, født i 1967. Flygtningenævnet stadfæstede i september 2000 Udlændingeservices afslag på opholdstilladelse. I september 2001 genoptog Flygtningenævnet sagen og meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren var ved dom afsagt i august 2002 i Norge idømt fængsel for indsmugling af kokain til Norge. Klageren var i forbindelse med sagen varetægtsfængslet i Norge. Efter dommen søgte klageren om overførsel til strafafsoning i et dansk fængsel I 2006 traf Udlændingeservice afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse under henvisning til, at klageren i Norge var blevet idømt 2 års fængsel for narkotikakriminalitet, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1, jf. § 22, nr. 4. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren i september 2001 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2. Opholdstilladelsen udløb i juli 2004. Klageren blev i august 2002 idømt fængsel i Norge for indsmugling af kokain. Ved pådømmelse i Danmark ville dette forhold efter de foreliggende oplysninger medføre en fængselsstraf mellem to og to et halvt år. Uanset at klageren havde forklaret, at hun var dømt med urette, idet hun ikke kendte noget til, at der var tale om narkotikasmugling, måtte Flygtningenævnet lægge den upåankede norske dom til grund for sagens afgørelse. Det måtte således lægges til grund, at pådømmelse i Danmark ville have medført en fængselsstraf, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens § 22, stk. 4, og at klagerens opholdstilladelse derfor kunne inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1, jf. § 22. Flygtningenævnet fandt ikke, at der forelå sådanne særlige omstændigheder, at inddragelsen af klagerens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at klageren var 32 år, da hun indrejste i Danmark, og at hendes ophold i Danmark var af relativ kort varighed. Klagerens familiemæssige tilknytning til Danmark bestod alene af et tæt forhold til klagerens (halv)søster og dennes datter, og at klagerens stedfader opholdt sig i Danmark. Flygtningenævnet lagde deroverfor vægt på, at klagerens kæreste, som var far til hendes barn, var svensk statsborger og bosat i Sverige, og på, at klagerens moder var bosiddende i Etiopien. Flygtningenævnet fandt ikke, at det forhold, at klageren taler dansk og har haft ar-

bejde under det meste af sit opholdt i Danmark, kunne føre til et andet resultat. Klagerens barn, der var halvandet år, havde ikke nået en sådan alder, at han havde opnået en selvstændig tilknytning til Danmark, og hans helbredsmæssige problemer, kunne ikke føre til et andet resultat. På denne baggrund stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingeservices afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse. Flygtningenævnet kunne endvidere tiltræde Udlændingeservices vurdering af, at udlændingelovens § 31 var til hinder for, at klageren kan udsendes tvangsmæssigt til Etiopien. Klageren kunne derfor ikke udsendes tvangsmæssigt til Etiopien eller til et land, hvor hun ikke var beskyttet mod videresendelse til Etiopien, jf. udlændingelovens § 31. Etiopien/2006/1

Nævnet **stadfæstede** i **november 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1969. Indrejst i november 1997. I december 1998 meddelte Udlændingeservice klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de-facto status). I marts 2002 meddelte Udlændingeservice klageren tidsubegrænset opholdstilladelse. I januar 2006 traf Udlændingeservice afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse med henvisning til, at klageren var blevet idømt fem års fængsel i Sverige for narkotikakriminalitet, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1, jf. § 22, nr. 4. I maj 2006 blev Udlændingeservices afgørelse påklaget til Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren ved dom i Sverige var idømt 5 års fængsel for grov narkotikakriminalitet ved i april 2004 at have besiddet 531,2 gram opium, hovedsageligt med henblik på videreoverdragelse. Klageren afsonede denne dom i Sverige. Flygtningenævnet fandt, at sagen kunne afgøres på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 5. Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, sammenholdt med § 10, stk. 2, nr. 1, kan en tidsubegrænset opholdstilladelse inddrages, når der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landets grænser har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter blandt andet udlændingelovens § 22. Narkotikakriminalitet efter lov om euforiserende stoffer og straffelovens § 191 er omfattet af udlændingelovens § 22, nr. 4. Ved afgørelsen af, om en opholdstilladelse skal inddrages, skal der foretages en afvejning af de hensyn, der er anført i udlændingelovens § 26, stk. 1. Efter udlændingelovens § 26, stk. 2, som affattet forud for lov nr. 429 af 10. maj 2006, kan en udlænding udvises efter § 22, nr. 4, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod. Udlændingeservices afgørelser om blandt andet inddragelse af opholdstilladelse efter § 19 i udlændingeloven kan indbringes for Flygtningenævnet i medfør af udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at afgørelsen, som af den beskikkede advokat anført, skulle indbringes for domstolene. Flygtningenævnet lagde til grund, at klageren, hvis forholdet var pådømt her i landet, ville være idømt en ubetinget frihedsstraf af længere varighed, skønsmæssigt 8 – 10 måneder, og at kriminaliteten var skadelig for samfundet. Flygtningenævnet fandt det ubetænkeligt at lægge til grund, at klageren, der 3 gange havde søgt asyl som irakisk statsborger, også er irakisk statsborger. Klageren

havde haft opholdstilladelse i Danmark i knap 8 år og havde efter det oplyste ikke uddannet sig eller haft arbejde i Danmark. Klageren havde i såvel 2003 som i 2004 søgt asyl i Sverige. Klageren var separeret fra sin hustru, der bor i Danmark med parrets 3 børn. Uanset at klageren havde oplyst, at separationen udelukkende skyldes økonomiske årsager, fandt Flygtningenævnet ikke, at hensynet til klagerens familiemæssige forhold, herunder de 3 børn, kunne bevirke, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse måtte antages at virke særlig belastende. Flygtningenævnet tillagde det i forbindelse hermed også vægt, at klageren siden 2003 måtte antages at have opholdt sig i længere perioder uden for Danmark, herunder i Sverige i forbindelse med sine ansøgninger om asyl. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at forholdene i udlændingelovens § 26, stk. 1, herunder sammenholdt med den begåede kriminalitet, talte afgørende imod inddragelse af klagerens opholdstilladelse. Flygtningenævnet fandt følgelig ikke, at artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention var til hinder for inddragelse. Flygtningenævnet fandt ikke, at det forhold, at klageren aldrig havde boet i Irak, kunne føre til en ændret vurdering af, om klagerens opholdstilladelse skulle inddrages. Flygtningenævnet bemærkede, at klageren var indrejst i Danmark som voksen, og at han havde haft sin opvækst i lande, der geografisk og kulturelt er tæt på Irak. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var grundlag for at antage, at de forhold, der er nævnt i udlændingelovens § 31, var til hinder for udsendelse af klageren til Irak. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han som følge af sit medlemskab af Al-Daawa partiet i Iran fra 1987 til 1992 eller sin tilknytning til Badr-styrkerne i Iran skulle være i risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 31 ved indrejse i Irak. Irak/2006/24

6.5 Udlændingelovens § 49 a

Efter udlændingelovens § 49 a, skal Udlændingeservice forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 6.2.

6.5.1 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter Flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise (”refoulere”) en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Refoulementforbuddet i udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2, er absolut og derved mere vidtgående end refoulementforbuddet i Flygtningekonventionens art. 33, stk. 1.

6.5.2 Udlændingelovens § 49 a, jf. § 31

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren, som udgangspunkt mindst seks måneder forud for prøveløsladelsen.

Udlændingeservices afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolutte refoulementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området, samt Flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, såfremt det forhold, der har begrundet udvisningen, er begået efter bestemmelsens ikrafttræden, jf. lov nr. 362 af 6. juni 2002.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har nævnet behandlet 11 sager i medfør af udlændingelovens § 49 a.

I 8 af sagerne stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingeservices afgørelse, idet nævnet ikke fandt, at ansøgerne risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at dette var til hinder for udsendelse, jf. udlændingelovens § 31.

I de tre øvrige sager traf Flygtningenævnet afgørelse med følgende begrundelser:

I en sag fandt Flygtningenævnet, at udlændingen var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at udlændingelovens § 10, stk. 2, var til hinder for, at den pågældende kunne meddeles opholdstilladelse.

I en anden sag fandt Flygtningenævnet, at udlændingen var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at udlændingelovens § 10, stk. 3, var til hinder for, at den pågældende kunne meddeles opholdstilladelse.

Endelig fandt Flygtningenævnet i en tredje sag, at udlændingen var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men da det forhold, der havde begrundet udvisningen, var begået i 1996, fandt lovbekendtgørelse af udlændingeloven, nr. 894 af 27. oktober 1994 anvendelse ved vurderingen af, om vedkommende i den konkrete sag kunne meddeles opholdstilladelse. Efter en analogi af den daværende § 10, stk. 1, nr. 1, jf. § 22, stk. 3, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren burde nægtes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Bestemmelsen blev i almindelighed anvendt analogt forud for ændringen af udlændingeloven i 1998 (lov nr. 473 af 1. juli 1998). Der kan henvises til Udvisningsudvalgets betænkning fra 1997, nr. 1326, side 831 og Flygtningenævnets 5. beretning s. 132 ff.

6.5.3 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 49 a

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1960. Indrejst i marts 1993. Klageren blev i februar 1993 meddelt opholdstilladelse af Udlændingeservice som kvoteflygtning, jf. udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. Klageren blev i august 1996 dømt til anbringelse på psykiatrisk afdeling eller sygehus. I 2005 bestemte landsretten, at den idømte foranstaltning skulle ophæves. På denne baggrund besluttede Udlændingeservice, at klageren ikke kunne udsendes til Iran, idet den pågældende risikerede forfølgelse af de i flygtningekonventionens af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde. Udlændingeservice besluttede imidlertid, at der ikke kunne gives asyl til den pågældende efter udlændingelovens § 7, jf. en analogi af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 (lovbekendtgø-

relse nr. 482 af 24. juni 1992). **Flygtningenævnet** udtalte, at det i Udlændingeservices afgørelse var lagt til grund, at klageren isoleret set opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet det ikke kunne udelukkes, at han ved en tilbagevenden til Iran risikerede forfølgelse af de i Flygtningekonventionen af 28. juli 1951, art. 1 A, nævnte grunde. Flygtningenævnet lagde denne vurdering til grund ved sagens behandling. Flygtningenævnet skulle herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a tage stilling til, om klageren skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Klageren blev ved landsrettens dom af fundet skyldig i manddrab efter straffelovens § 237. Klageren blev samtidig udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. Efter karakteren og grovheden af den pådømte kriminalitet fandt Flygtningenævnet, at klageren efter en analogi af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1, jf. § 22, nr. 3, jf. lovbekendtgørelse nr. 894 af 27. oktober 1994, burde nægtes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Oplysningerne om klagerens helbredsforhold og det af den beskikkede advokat i øvrigt anførte kunne ikke føre til andet resultat. Efter det anførte kunne klageren ikke udsendes tvangsmæssigt til Iran, idet klageren risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2006/15

Nævnet **stadfæstede** i **april 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Burundi/Tanzania, født i 1970. Indrejst i oktober 1995. Klageren søgte om asyl ved indrejsen i Danmark og oplyste samtidig, at hun var statsborger i Burundi. Udlændingeservice meddelte i maj 1996 klageren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet Udlændingeservice ikke fandt det sandsynliggjort, at klageren var burundisk statsborger. Flygtningenævnet stadfæstede denne afgørelse i september 1996. I juli 1996 meddelte Udlændingeservice klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, på grundlag af ægteskab. I august 1998 genoptog Flygtningenævnet behandlingen af klagerens asylsag, og i november 1998 hjemviste nævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingeservice, idet nævnet fra klagerens advokat havde modtaget et brev og en telefax fra Den Burundiske Ambassade i Stockholm, hvoraf det fremgik, at klageren var anerkendt som burundisk statsborger. I december 1999 meddelte Udlændingeservice klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I december 2000 blev klageren anholdt som led i efterforskningen af en straffesag. I den forbindelse kom politiet i besiddelse af oplysninger, der tydede på, at klageren var statsborger i Tanzania. I 2001 blev klageren af landsretten idømt fængsel i syv år for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 2, og udvist med indrejseforbud for bestandig. **Flygtningenævnet** bemærkede for så vidt angår klagerens nationalitet, at nævnet i forbindelse med nævnets afgørelse fra september 1996 fandt, at klageren ikke på troværdig måde havde redegjort for sine personlige forhold, herunder for sin nationalitet. Nævnet fandt det således ikke sandsynliggjort, at klageren var burundisk statsborger. På baggrund af senere fremkomne oplysninger lagde Udlændingeservice til grund, at klageren var burundisk statsborger, og hun fik herefter meddelt

opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I forbindelse med den politimæssige efterforskning fremkom der fra flere kilder oplysninger, der tydede på, at klageren rettelig var statsborger i Tanzania og ikke i Burundi. Som følge heraf blev klagerens opholdstilladelse inddraget af Udlændingeservice, der lagde til grund, at klageren var tanzanisk statsborger. Klageren havde over for Flygtningenævnet fastholdt, at hun var burundisk statsborger og havde afvist ethvert kendskab til Tanzania. Flygtningenævnet fandt, at klagerens forklaring om hendes statsborgerskabsforhold ikke fremstod som overbevisende. Flygtningenævnet fandt herefter, at klageren burde vurderes asylretligt i forhold til såvel Tanzania som Burundi. For så vidt angik Tanzania, bemærkede nævnet, at der ikke var oplyst om forhold i sagen, som gav grundlag for at antage, at klageren risikerede forfølgelse af de i Flygtningekonventionen nævnte grunde, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller af grunde som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en udsendelse til Tanzania. Klageren havde som sit asylmotiv i forhold til Burundi blandt andet henvist til, at hun ved tilbagevenden frygtede at blive udsat for overgreb på grund af sin etnicitet, at blive udsat for seksuelle overgreb, kidnapning med afpresningsformål, herunder fordi hun havde to børn med en europæisk mand og havde haft et langvarigt ophold i Europa, samt risiko for dobbeltstraf. Flygtningenævnet fandt, at de generelle forhold for hutuer ikke i sig selv kunne begrunde, at klageren ikke kunne udsendes til Burundi. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at hun ville være i en konkret og reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkedes, at der ved domstolenes afgørelse om udvisningsspørgsmålet var taget stilling til spørgsmålet om dobbeltstraf, og at der i øvrigt efter baggrundsoplysningerne, jf. skrivelse af 3. oktober 2002 fra British Home Office, ikke bestod en reel risiko herfor. Det bemærkedes, at klagerens mulige frygt for at blive mistænkt for våbensmugling alene beroede på formodninger, og kunne ikke føre til et andet resultat. De generelle forhold for kvinder i Burundi kunne ikke i sig selv begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet tiltrådte derfor Udlændingeservice afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for, at klageren udsendtes af Danmark, og såfremt klageren ikke udrejste frivilligt kunne hun udsendes tvangsmæssigt til Burundi eller Tanzania. Tanzania/2006/1

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1982. Indrejst i oktober 1995. Klageren blev i september 1995 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. I december 2002 blev klageren meddelt opholdstilladelse i medfør af den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2. Klagerens kusine, der var dansk statsborger, og hendes familie var bosiddende i Danmark. Ved dom afsagt af byretten i august 2005 blev klageren idømt en fællesstraf på et års ubetinget fængsel for overtrædelse af straffelovens § 244, jf. § 247, stk. 1, og § 288, stk. 1, nr. 1. Klageren blev endvidere udvist af Danmark i medfør af

udlændingelovens § 22, nr. 6, med indrejseforbud gældende i fem år. Vestre Landsret stadfæstede dommen i november 2005. I april 2006 meddelte Udlændingeservice klageren, at Udlændingeservice efter en vurdering på baggrund af udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, havde besluttet, at klageren kunne udsendes til Somalia, idet Udlændingeservice fandt, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for en udsendelse. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at klageren indrejste i Danmark som 13-årig i 1995. Han talte somali og dansk. Han oplyst, at han tilhører ogadeen-klanen, der tilhører klanen Darood. Efter det oplyste opholdt han sig i fire til fem år i Kenya inden indrejsen i Danmark. Han udrejste på grund af borgerkrigen og de vanskelige levevilkår. Klageren havde til sagen afgivet forskellige forklaringer om, hvorvidt han fra Danmark havde haft kontakt til sin moder, og om han havde søskende i Somalia. Klageren forklarede forskelligt om, hvorvidt han i en periode i 2001 var i Somalia. Ved vurderingen af om klageren kunne vende tilbage til Somalia, uden at der forelå forhold, som efter udlændingelovens § 31 er til hinder herfor, lagde nævnet vægt på, at klageren blandt andet på grund af sin unge alder ikke havde haft personlige konflikter i Somalia, ligesom han heller ikke på grundlag af politiske aktiviteter eller lignende havde haft tilknytningsforhold til bestemte grupper eller andel i bestemte konflikter. Klagerens klan var tilknyttet en af hovedklanerne i Somalia. Nævnet fandt derfor samlet ikke, at der for klageren forelå forhold, hvor han efter sin race, religion, nationalitet eller tilhørsforhold til en bestemt social eller politisk gruppe risikerede konkret forfølgelse, som efter udlændingelovens § 31, stk. 2, var til hinder for udsendelse. Det oplyste om klagerens personlige forhold fandtes endvidere ikke at medføre, at klageren ved en udsendelse konkret kunne antages for at være i reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Også ved denne vurdering måtte det tillægges vægt, at klageren ikke havde haft andel i nogen bestemt konflikt med det omgivende samfund i Kismayo, og at klagerens flugt fra området måtte anses som en følge af de borgerkrigslignende forhold. Selvom forholdene er særdeles vanskelige og usikre, er der tale om generelle forhold, som ikke i sig selv kan anses for asylbegrundende. Klageren fandtes herefter ikke ved en tilbagevenden at risikere forhold, som efter udlændingelovens § 31, stk. 1, ville være til hinder for udsendelse. Det indgik i Flygtningenævnets vurdering, at klageren, selvom han havde afgivet divergerende forklaringer til sagen, måtte anses for at have et vist familienetværk i Somalia udover selve klantilhørsforholdet. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2, var til hinder for udsendelse af klageren til Somalia. Somalia/2006/7.

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2006** Udlændingeservices afgørelse, vedrørende en mandlig statsborger fra Uganda, født i 1968. Indrejst i oktober 1984. Klageren blev i 1987 meddelt opholdstilladelse af Udlændingeservice efter den dagældende udlændingelovs § 7. Ved en byretsdom afsagt i 2005 blev klageren idømt fængsel i to år og seks måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 2,

stk. 4, jf. bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, bilag 1, liste B, nr. 29. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandigt. I 2005 stadfæstede Østre Landsret dommen. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet alene skulle tage stilling til, om udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse af ansøgeren, idet der i forbindelse med udvisningsdommen var gjort op med eventuelle § 26-hensyn som følge af klagerens langvarige ophold her i landet. Klageren havde gjort gældende, at hans stamme var indblandet i den borgerkrig, der fortsat verserede i den nordlige del af Uganda, og at han på grund af sit stammetilhørsforhold ville være i en risiko for forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden. Nævnet fandt ikke, at klageren på grund af sit stammetilhørsforhold ville være i risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Nævnet fandt endvidere ikke, at klageren risikerede forfølgelse af de i flygtningekonventionens af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, udlændingelovens § 31, stk. 2. Udlændingelovens § 31 var således ikke til hinder for, at klageren kunne udsendes til hjemlandet. Det bemærkedes, at klageren ikke personligt havde haft konkrete uoverensstemmelser med myndighederne, heller ikke forud for sin første udrejse. Nævnet bemærkede endvidere, at det fremgik af baggrundsmaterialet, at de registrerede etniske overgreb foregik i den nordlige del af landet og som led i borgerkrigen. Klageren havde imidlertid efter nævnets opfattelse mulighed for at tage ophold andetsteds i Uganda, eventuelt i Kampala. Det fremgik således af baggrundsmaterialet, at ugandere frit kunne bevæge sig og tage ophold i landet, og der var ikke i materialet oplysninger, der støttede klagerens frygt for tvangsforflytning fra Kampala til de borgerkrigsramte områder. Nævnet lagde endelig vægt på, at klageren tidligere havde været i Kampala to gange uden problemer. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingeservices afgørelse. Uganda/2006/1

Nævnet **omgjorde** i **november 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1966. Indrejst i september 1986. Klageren blev i december 1986 af Udlændingeservice meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2. I december 2004 blev klageren af landsretten idømt tre år og seks måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1 og § 191, stk. 2 samt udvist af Danmark for bestandig, og i juni 2005 stadfæstede Højesteret dommen. I juli 2006 meddelte Udlændingeservice klageren, at Udlændingeservice efter en vurdering på baggrund af udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, havde besluttet, at klageren kunne udsendes til Iran, idet Udlændingeservice fandt, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for en udsendelse. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet lagde vægt på, at klageren var deserteret fra militærtjeneste under krigen mellem Iran og Irak. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder British Home Office Rapport fra oktober 2005 og marts 2006, om at den forventede straf for blot værnepligtsunddragelse i krigstid var op til 10 års fængsel eller straf efter dommerens skøn, fandt nævnet – henset til

at der ikke var nærmere oplysninger om længden eller arten af en eventuel skønsmæssig straf for desertering – at klageren ved en hjemvenden risikerede at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Nævnet bemærkede, at de andre af klagerens forklaringer ikke kunne tillægges vægt henset til, at der ikke var forklaret om disse forhold ved den seneste afhøring i Udlændingeservice. Nævnet skulle herefter efter udlændingelovens § 49 a tage stilling til, om klageren skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren blev ved Vestre Landsrets dom af 8. december 2004 – stadfæstet af Højesteret – fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 288 og idømt fængsel i tre et halvt år. Ansøgeren blev samtidig udvist af Danmark for bestandig. Efter karakteren og grovheden af den pådømte kriminalitet fandt Flygtningenævnet, at klageren efter udlændingelovens § 10, stk. 3, burde nægtes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter det anførte, hvorefter klageren kan risikerede overgreb omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1, kunne han ikke udsendes tvangsmæssigt til Iran eller et andet land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Iran. Iran/2006/16

6.6. Udlændingelovens § 32 b og § 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 – 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingeservice til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingeservice forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårlige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingeservice, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingeservice afgørelse herom efter § 32 b, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Udlændingeservices afgørelse kan efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, påklages til Flygtningenævnet. Efter § 53 a, stk. 2, 1. pkt., sker påklagen til Flygtningenævnet automatisk og har opsættende virkning.

Kapitel 7

Praksis i spontansager opdelt efter ansøgerens nationalitet

I dette kapitel er der medtaget resumé af nogle af Flygtningenævnets afgørelser i 2006 opdelt efter ansøgerens nationalitet. Resuméerne i dette kapitel omfatter spontansager, men for fuldstændighedens skyld er der for lande, hvor der er medtaget resuméer i andre kapitler, indsat en henvisning dertil. Henvisningerne kan således omfatte andre typer af sager end spontansager.

7.1 Afghanistan

45 stadfæstelser
22 tilladelser

Efter terrorangrebet mod USA den 11. september 2001 indledte USA sammen med en international koalitionsstyrke den 7. oktober 2001 et angreb mod det daværende Taleban-styre i Afghanistan. Som følge af dette mistede Taleban magten i midten af november 2001.

Den 22. juni 2002 blev der i Afghanistan indsat en overgangsregering under ledelse af Hamid Karzai og hovedsageligt bestående af personer fra Den Nordlige Alliance. I januar 2004 blev der vedtaget en ny afghansk forfatning.

Den 9. oktober 2004 afholdtes det første præsidentvalg i Afghanistan. Lederen af overgangsregeringen, Hamid Karzai, blev valgt til præsident. Den nuværende regering er stort set identisk med den tidligere overgangsregering. Regeringen består hovedsagelig af mujahedingrupper, herunder Jamiat-e-Islami, Junbesh-i-Millyi-Islami, Hezb-i-Wadat, Hezb-e-Islami og Ittehad-e-Islami.

Den 18. september 2005 blev der afholdt valg til parlamentet. Forskellige fraktioner af Mujahedin er velrepræsenteret i det nye parlament. Der er endvidere blevet valgt et antal moderne intellektuelle teknokrater, fortrinsvis tilknyttet mindre ikke-jihad partier. Disse betegnes populært som demokratiske partier. Især kvinder er velrepræsenterede indenfor denne gruppe. Parlamentet inkluderer tillige nogle tidligere kommunister og nogle få tidligere medlemmer af Taleban. Etnisk er lidt under halvdelen af de valgte medlemmer af parlamentet pashtuner. Lidt over 20 % er tajikker, lidt under 15 % er hazaraer og omkring 10 % er uzbekere og turkmenere. Mindre etniske grupper udgør resten af parlamentet.

I det følgende er resuméerne opdelt under en række overskrifter, der knytter sig til ansøgernes asylmotiv.

7.1.1 PDPA (Peoples Democratic Party of Afghanistan)

I perioden 1977 til 1992 havde det kommunistiske parti PDPA magten i Afghanistan, og i den sidste del af denne periode blev landet ledet af præsident Najibullah. I april 1992 blev Najibullahs regering omstyrtet af Mujahedin.

I sager, hvor ansøgeren som asylmotiv har påberåbt sig tilknytning til PDPA, har Flygtningenævnet foretaget en vurdering af ansøgerens profilering på grund af dennes tilknytning til partiet. Flygtningenævnet har i 2006 behandlet en del sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har påberåbt sig tilknytning til PDPA.

Nævnet meddelte i **februar 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født 1956. Indrejst i oktober 2004 som familiesammenført. Asylansøgning indgivet i marts 2005. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde til grund, at ansøgeren har været et fremtrædende medlem af PDPA og har haft en højtprofileret stilling under den militære anklagemyndighed blandt andet i Kabul under Najibullah, senest med rang af oberst. Flygtningenævnets flertal fandt ikke at kunne afvise, at ansøgerens kortvarige samarbejde med Taleban i 1999 omkring indsamling af våben og i denne forbindelse udpegning af tre til fire navngivne kommandanters lokaliteter har medført et modsætningsforhold til disse kommandanter, der efter det oplyste nu indtager magtfulde stillinger i Afghanistan. Flygtningenævnets flertal fandt efter en samlet vurdering herefter ikke at kunne afvise, at ansøgeren, på grund af sin profilering i PDPA og sin position under Najibullah sammenholdt med ansøgerens modsætningsforhold til de anførte kommandanter, ved en tilbagevenden til Afghanistan på nuværende tidspunkt fortsat risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddelte herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Afg/2006/4

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født 1987. Indrejst i maj 2005. Da ansøgeren var to år udrejste han sammen med sin farmoder til Iran, hvor de opholdt sig illegalt. Ansøgerens farmoder havde fortalt ansøgeren, at hans fader havde været officer i Afghanistan. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde henvist til, dels at han ikke havde kendskab til landet efter at være udrejst som toårig, dels de generelle forhold og endelig til frygt for eventuelle konsekvenser som følge af faderens mulige tilknytning til PDPA eller stilling som officer. Nævnet fandt ikke, at de generelle forhold i Afghanistan var asylbegrundende. Ansøgerens manglende kendskab til sin familie og

den omstændighed, at han ikke havde boet i landet, siden han var lille, kunne, selvom det ville være vanskeligt for ansøgeren at vende tilbage til hjemlandet, heller ikke begrunde asyl. Endelig bemærkedes, at uanset om ansøgerens fader måtte have været officer med tilknytning til PDPA, fandtes det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren som følge heraf ville være i risiko for forfølgelse eller overgreb. Nævnet lagde herved vægt på, at der ikke forelå oplysninger om, at faderen skulle have været højt profileret, at ansøgeren sammen med sin farmoder havde opholdt sig tre måneder i hjembyen uden problemer, og at farmoderen problemfrit havde kunnet rette forespørgsler vedrørende familien. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Afg/2006/19

Nævnet **stadfæstede** i **november 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren indrejste i Danmark i maj 2004, efter at hun havde fået opholdstilladelse på andet grundlag. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er tajik, sunni-muslim og fra Kabul. I 1997 flygtede hun med sin familie til Iran, hvor hun opholdt sig indtil maj 2004, hvor hun flyttede til Danmark. Efter ansøgerens flugt fra Afghanistan – og særligt efter sin indrejse i Danmark – var hun blevet politisk aktiv og havde skrevet blandt andet artikler, ligesom hun havde haft kontakt med kvindesagsforkæmpere i Kabul. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at hendes familie i perioden fra 1992 til 1997 blev forfulgt på grund af faderens fortid som medlem af PDPA og ansættelse i forsvaret, og at særligt en navngiven person havde forfulgt faderen, ligesom den pågældende havde dræbt ansøgerens farbroder. Ansøgeren havde endvidere søgt om asyl som konsekvens af faderens asylophold. Endelig havde ansøgeren henvist til sine politiske aktiviteter. Det fremgik blandt andet af faderens asylsag, at han havde været officer, ligesom han havde været mangeårigt medlem af PDPA. Flygtningenævnet kunne dog ikke lægge til grund, at ansøgerens fader havde været højtprofileret medlem af PDPA, ligesom det ikke kunne lægges til grund, at ansøgerens fader havde været højtplaceret i forsvaret. Ved afgørelsen af om ansøgeren skulle have asyl som konsekvens af faderens asyl, lagde Flygtningenævnet blandt andet vægt på, at ansøgeren var 18 år, da hun indrejste i Danmark, samt den omstændighed at hun i cirka syv år havde boet i Iran, og at hun først indrejste i Danmark cirka tre år efter faderens indrejse i Danmark. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få asyl som konsekvens af faderens opholdstilladelse. Selv om det lagdes til grund, at en navngiven person i særlig grad skulle have efterstræbt ansøgerens fader – og muligt dræbt ansøgerens farbroder – fandt **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at det ikke i dag kunne medføre, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en asylrelevant risiko for forfølgelse. Flertallet lagde i den forbindelse vægt på de væsentligt ændrede magtforhold i Afghanistan – samt den omstændighed, at der nu var forløbet 9 til 14 år siden de nævnte overgreb. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7 som følge af

faderens forhold. Selv om det lagdes til grund, at ansøgeren – navnlig efter sin indrejse i Danmark – havde skrevet artikler, der var kritiske over for de kønsbestemte forskelle i Afghanistan, og selv om ansøgeren fremtrådte som vestligt orienteret, fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer, at ansøgerens aktiviteter var af så begrænset karakter, at det ikke kunne antages, at dette ville medføre, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en konkret asylrelevant risiko for forfølgelse på grund af sine politiske aktiviteter og holdninger. Herefter, og da de generelt usikre forhold i Afghanistan – herunder for kvinder – ikke kunne føre til noget andet resultat, opfyldte ansøgeren efter flertallets opfattelse ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Afg/2006/28

7.1.2 Politiske forhold

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1980. Indrejst i marts 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning. Han blev medlem af Wahdat-partiet i 1995/1996. Han var menig soldat i en gruppe på 20-25 personer, der blev ledet af hans fader og broder. Han bragte forsyninger og deltog senere ved fronten. Efter at Taleban var kommet til magten, opnåede gruppen en samarbejdsordning med Taleban. Da Taleban faldt i 2001, nedlagde gruppen våbnene, og ansøgeren levede fra 2001 til 2004 et helt almindeligt liv, og han genoptog sin skolegang. Faderen og broderen var beskæftiget med administration af forpagtningsaftaler. I august 2004 var faderen og broderen ifølge ansøgerens forklaring blevet hentet af fire til fem ukendte personer. Ansøgeren havde ikke kendskab til deres identitet, men han formodede, at bortførelsen af faderen og broderen skyldtes deres aktiviteter for Wahdat-partiet. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort sit asylmotiv. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at det var uklart, hvorfor faderen og broderen var blevet hentet. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at faderen og broderen havde kunnet leve problemfrit fra 2001 til 2004, og at ansøgeren ikke havde været i stand til nærmere at underbygge, at baggrunden for deres bortførelse skyldtes deres aktiviteter for Wahdat-partiet, men at denne opfattelse alene byggede på hans egne formodninger. Det indgik endvidere i Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren var forblevet på bopælen, efter at faderen og broderen var blevet hentet, og at ansøgeren heller ikke havde forladt bopælen, da de samme personer på ny henvendte sig, men havde ventet to til tre dage, før han rejste til en onkel i Kabul. Flygtningenævnet lagde også vægt på, at ansøgerens egne aktiviteter havde været yderst begrænsede. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han var konkret og individuelt forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden ville være i risiko herfor, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at han ved en tilbagevenden ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2006/3

Nævnet meddelte i **marts 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født 1968. Indrejst i marts 2003. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren i 1992 var blevet medlem af Wahdat-partiet, og at han indtil udrejsen i 1998 havde kæmpet mod Jamiat-e-Islami, Ittehad-e-Islami og Taleban. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren havde været kommandant inden for Wahdat og havde haft en enhed af en vis størrelse under sig. Ansøgeren havde været tilbageholdt i 1995 af Jamiat-e-Islami. Ansøgeren havde over for Udlændingeservice forklaret, at han var blevet løsladt, mens han til den beskikkede advokat og under nævnsmødet havde forklaret, at han var flygtet. Nævnet bemærkede, at nævnet alene kunne lægge ansøgerens oprindelige forklaring til grund, idet ansøgerens seneste forklaring om omstændighederne ved den angivne flugt forekom usandsynlig og konstrueret. Ansøgeren havde opholdt sig – efter tilbageholdelsen – yderligere tre år i Afghanistan uden at han blev udsat for yderligere tilbageholdelser. Ansøgeren havde herom forklaret, at han i denne periode havde opholdt sig i områder, hvor Wahdat-partiet havde haft magten. Årsagen til flugten i 1998 havde været, at partiet havde mistet magten i det område, hvor han havde opholdt sig. Efter flugten i 1998 havde ansøgeren forklaret, at han havde været tilbage i Afghanistan to gange. Han havde tidligere forklaret, at han havde været tilbage flere gange. Ansøgeren havde forklaret, at han to gange var blevet beskudt og såret under sine korte ophold i Kabul efter flugten i 1998. Der var en del usikkerhed om tidspunkterne for de nævnte episoder. Nævnet fandt umiddelbart ikke at kunne afvise, at ansøgeren var blevet beskudt under besøg i Afghanistan. Ansøgeren havde over for nævnet forklaret, at han ikke havde været klar over, hvem der havde beskudt ham. Han havde tidligere forklaret, at han i hvert fald den ene gang var blevet beskudt af Taleban, som havde genkendt ham. Nævnet fandt ikke at kunne afvise, at dette kunne have været baggrunden for beskydningen. Taleban er ikke længere en magtfaktor i Afghanistan, og et eventuelt udestående med Taleban kan derfor ikke i dag føre til asyl. Under hensyn til, at ansøgeren havde haft en vis profilering inden for Wahdat og til, at han i adskillige år havde deltaget i kamphandlinger mod blandt andre Jamiat-e-Islami fandt **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at ansøgeren i tilstrækkelig grad havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse fra denne gruppes side, og at det ikke kunne antages, at han ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse herimod. Afg/2006/6

7.1.3 Taleban

I 2006 har Flygtningenævnet behandlet enkelte sager, hvor ansøgeren har påberåbt sig modsætningsforhold til Taleban. Endvidere har der været enkelte afgørelser, hvor ansøgeren enten har eller mistænkes for at have haft tilknytning til Taleban.

Nævnet meddelte i **april 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født 1958. Indrejst i maj 2004. Ansøgeren er etnisk pashtun. Ansøge-

rens familie var velhavende og ejede en landbrugsejendom og cirka 40 hektar jord. I 1992 blev ansøgerens fader, som var en velkendt mand i området, myrdet af Mujahedin på grund af sit medlemskab af PDPA og sin tilknytning til Najibullahs regering. Faderen blev skudt af personer, som arbejdede for en lokal kommandant. Kort tid efter drabet på faderen flygtede ansøgeren og hans familie til Tadsjikistan. Familiens ejendom blev overtaget af Mujahedin. Efter Talebans magtovertagelse vendte ansøgeren og hans familie tilbage til Afghanistan, og Taleban gav familien dens jord tilbage. Ansøgerens familie var tilhængere af Taleban. Familien gav husly og mad og drikke til personer fra Taleban. Under Talebans styre arbejdede ansøgeren som lærer. Efter Talebans magtovertagelse fik ansøgeren og hans familie konflikter med den lokale kommandant, som havde dræbt faderen. Konflikterne skyldtes kommandantens tidligere konflikter med ansøgerens fader og ansøgerens families etnicitet. Kommandanten var en magtfuld person i området og tilhørte partiet Jamiat e-Islami. Kommandanten havde cirka 200-300 mand under sig og arbejdede sammen med lederen af et navngivent område. I begyndelsen af 2004 måtte ansøgeren holde op med at arbejde. Han blev udsat for trusler fra kommandantens folk, som også havde beskudt hans families hus. Ansøgeren udrejste, efter at hans brødre blev skudt og såret af kommandantens folk, og fordi kommandanten ønskede at få udleveret hans døtre. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentligste ansøgerens forklaring til grund. Nævnet bemærkede herved, at de væsentlige elementer i ansøgerens forklaring havde været afgivet allerede fra starten, selvom der vel kunne findes mindre divergenser heri. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren måtte anses for at have et sådant modsætningsforhold til kommandanten, at ansøgeren risikerede forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. Nævnet lagde herved vægt på ansøgerens og familiens etnicitet og politiske observans sammenholdt med de konkrete trusler og overgreb, som kommandanten og hans folk havde udsat ansøgeren og hans familie for. Nævnet fandt, at forfølgelsen grundlæggende måtte anses for stammende fra ansøgerens og familiens etnicitet og politiske observans, hvorfor ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt, at kommandanten anses for at have en sådan magtposition, at ansøgeren ikke kunne antages at opnå den fornødne beskyttelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. Afg/2006/11

7.1.4 Privatretlige forhold

Nævnet meddelte i **september 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1962. Indrejst i august 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet i det hele kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Endvidere lagde nævnet til grund, at ansøgeren på grund af ægtefællens modsætningsforhold til en kommandant og dennes allierede ligeledes var i et modsætningsforhold til disse kommandanter. Hertil kom, at den ene kommandants ene ægtefælle døde i forbindelse med en fødsel, som ansøgeren forestod, ligesom ansøgeren efterfølgende modtog henvendelser om, at den samme kommandant ville hævne sig. Det måtte endvidere tillægges vægt, at de to

kommandanter var tilknyttet de nye magthavere i hjemlandet. Under disse omstændigheder, og henset til de foreliggende baggrundsoplysninger om lokale kommandanters vilkårlige magtudøvelse, fandt Flygtningenævnet, at ansøgerens frygt for overgreb ved en tilbagevenden til Afghanistan var så velbegrundet, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold af en sådan karakter, at hun havde krav på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2006/25

Nævnet **stadfæstede** i **december 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1980, samt et barn. Indrejst i august 2005. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om, at hun var flygtet fra et tvangsægteskab, til grund. Flertallet lagde herved vægt på nogle helt grundlæggende omstændigheder vedrørende ansøgerens situation – således hendes alder, 24 år, at hun var ugift, at hun var eneste tilbageværende barn af faderens første ægteskab, og at hun kun cirka to måneder efter indrejsen i Danmark var blevet gravid med en herboende afghansk mand. Disse omstændigheder indicerede, at ansøgeren var udrejst af Afghanistan for at skaffe sig et liv i Vesten. Flertallet lagde i den forbindelse betydelig vægt på, at ansøgerens forklaring om finansiering af udrejsen ikke kunne lægges til grund. Det måtte således anses for usandsynligt, at en person, der er ældste søn af faderens andet ægteskab, skjult for faderen skulle have hjulpet ansøgeren med finansieringen af udrejsen som forklaret. Flertallet tilsidesatte således ansøgerens forklaring, selv om denne var afgivet allerede fra indrejsen i Danmark, og selv om der måtte siges kun at være divergenser af ganske underordnet betydning. Det forhold, at ansøgeren havde mødt en mand og fået et barn her i Danmark, kunne ikke i sig selv føre til, at ansøgeren måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7. Flertallet fandt således i det hele, at betingelserne for asyl eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7 ikke var opfyldt. Afg/2006/21

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 3.1.1.1; 3.1.2.1; 3.3.4; 5.5; 6.3.1 og 6.3.2.2.

7.2 Aserbajdsjan

4 stadfæstelser
1 tilladelse

Nævnet **stadfæstede** i **september 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Aserbajdsjan, født i 1971. Indrejst i november 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at Udlændingeservice i sin afgørelse havde lagt til grund, at ansøgeren er etnisk armener fra Aserbajdsjan, og at ansøgeren asylretligt skulle vurderes i forhold til Aserbajdsjan. Ansøgeren havde ikke været medlem af politiske eller religiøse partier eller organisationer og havde ikke i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren havde ikke været udsat for straffeprocessuelle indgreb i hjemlandet. Ansøgeren havde oplyst, at han udrejste af Aserbajdsjan i 1988 sammen med sin moder og broder, da konflikten

mellem Aserbajdsjan og Armenien bredte sig til hjembyen. Ansøgeren havde herefter, efter sin forklaring, opholdt sig illegalt i Rusland frem til udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet fandt, at de begivenheder, der gav anledning til ansøgerens udrejse i 1988, lå langt tilbage i tiden og ikke kunne tillægges afgørende betydning på nuværende tidspunkt, hvor forholdene i Aserbajdsjan er afgørende ændret. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder senest "Operational Guidance Note, Aserbajdsjan" af april 2006 fra British Home Office, kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan alene på grund af sin etnicitet risikerede at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt var begrundet i sådanne objektive omstændigheder, at den kunne begrunde opholdstilladelse. Heller ikke oplysningerne om ansøgerens helbredsmæssige forhold, manglende netværk og det lange fravær fra hjemlandet var asylbegrundende omstændigheder. Samlet fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at blive udsat for forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Aserbajdsjan/2006/2

Nævnet meddelte i **november 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Aserbajdsjan, født i 1981. Indrejst i april 2005. Ansøgeren havde under sagens behandling forklaret, at han havde været medlem af Aserbajdsjans Demokratiske Parti (ADP) og udført politiske aktiviteter for partiet. Han holdt møder for vælgerne og organiserede og deltog i demonstrationer. Han indsamlede også oplysninger om selvtægt inden for militæret. Ansøgeren blev som følge af sine politiske aktiviteter anholdt mange gange. Under den seneste tilbageholdelse blev ansøgeren sigtet for våbenbesiddelse og aktiviteter med våben mod staten. Under tilbageholdelsen blev han afhørt om sine aktiviteter og udsat for fysiske overgreb. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren under hele sagsforløbet i det væsentlige havde afgivet samme forklaring om sine aktiviteter, konflikter og asylmotiv. Selvom ansøgerens forklaring på nogle punkter fremstod upræcis og mindre sandsynlig, fandt Flygtningenævnet efter en samlet vurdering ikke at kunne afvise, at ansøgeren havde været fængslet i en længere periode som forklaret af ham, hvorunder han havde været udsat for en hårdhændet behandling, at ansøgeren siden 1999 havde været medlem af ADP, og at ansøgeren forud for fængslingen havde udført aktiviteter for partiet, som i nogen grad havde profileret ham. Selvom Flygtningenævnet ikke fuldt ud kunne lægge ansøgerens forklaring om omfanget af de politiske aktiviteter til grund, kunne nævnet ikke afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en konkret og individuel risiko for asylbegrundende overgreb på grund af sine aktiviteter. Aserbajdsjan/2006/3

7.3 Bangladesh/Burma

6 stadfæstelser
2 tilladelser

Nævnet s**tadfæstede** i **maj 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh, født i 1985. Indrejst i december 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde været medlem af den legale organisation Chhatre League og havde været sekretær for Bangladesh Hindu Buddhist Kristelig Forening. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været et profileret medlem af disse organisationer, hvor hans aktiviteter angiveligt stoppede i sommeren 2001. Uanset om ansøgeren i 2001 og 2002 på grund af sit medlemskab af disse organisationer havde haft konflikter med et højtstående medlem af en organisation under partiet Jamiat-e-Islami, fandt Flygtningenævnet, at ansøgerens konflikter måtte anses for at være enkeltstående episoder, der ikke kunne antages at have haft en sådan karakter og en sådan intensitet, at de kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren efter konflikterne var forblevet i hjemlandet i flere år indtil udrejsen i december 2004. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at episoden i november 2004 havde sammenhæng med ansøgerens konflikt med det højtstående medlem af organisationen. Ansøgeren havde om episoden i november 2004 forklaret, at hans ven indledte et forhold til søsteren til det højtstående medlem af organisationen, som ansøgeren havde konflikter med, og at denne mistænkte ansøgeren for at stå bag dette forhold. Det højtstående medlem af organisationen samt hans tilhængere angreb herefter ansøgerens families hus. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren måtte henvises til at anmelde eventuelle overfald til myndighederne. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne tillægge de af ansøgeren senest fremlagte dokumenter og bilag vægt. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at bilagene først var fremlagt efter ansøgerens første samtale med Udlændingeservice i juni 2005, og at dokumenterne blandt andet vedrørte anklager mod ansøgeren, der lå forud for ansøgerens udrejse. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgerens forklaring for nævnet om indholdet og fremkomsten af dokumenterne ikke var fremtrådt som troværdig, herunder med hensyn til hvorvidt ansøgeren forud for sin udrejse havde kendskab til de anklager, der angiveligt allerede skulle være rejst mod ham. Uanset om ansøgerens fader måtte have været tilbageholdt i september 2004, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at ansøgeren som følge af sin faders forhold ved en tilbagevenden ville være i en reel risiko for en konkret og individuel forfølgelse. Ansøgeren havde om faderens tilbageholdelse forklaret, at der var rejst falske anklager mod faderen af personer, som var medlemmer af regeringspartierne, og som var interesseret i faderens jord. De generelle forhold i Bangladesh, eller den omstændighed at ansøgeren er etnisk hindu, kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller risikerede dødsstraf eller at blive

underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på yderligere undersøgelser af de fremlagte dokumenter. Bangla/2006/1

Nævnet meddelte i **august 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Burma, født i 1986. Indrejst i februar 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk rohingya og muslim. Ansøgeren har blandt andet oplyst, at han flygtede med sin familie til en flygtningelejr i Bangladesh, da han var seks år gammel. Under sagen fremlagde ansøgeren blandt andet en af ansøgerens fader udstedt Rohingya Refugee Family Book, som er udstedt efter ansøgerens families ankomst til flygtningelejren. Flygtningenævnet udtalte, at ansøgeren havde forklaret konsistent under sagen. Ansøgeren havde generelt et godt kendskab til det område, som han angav at være flygtet fra. Ansøgeren fandtes derfor ved fremlæggelsen af den foreliggende Family Book at have sandsynliggjort sin identitet. Den omstændighed, at ansøgeren ifølge sprogtesten talte uden indflydelse af burmesiske dialekter, kunne ikke føre til et andet resultat, idet ansøgeren var opvokset fra han var seks år i Bangladesh, og familien bevidst havde ønsket at tilpasse sig sproget i Chittagong. Flygtningenævnet meddelte derfor i overensstemmelse med nævnets praksis vedrørende etniske rohingyaer fra Burma ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Bangla/2006/3

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger angiveligt fra Burma, født i 1980. Indrejst i april 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at det måtte tillægges vægt, at den foretagne sprogtest på ingen måde underbyggede ansøgerens påstand om, at han er etnisk rohingya fra Burma. Ifølge den foretagne sprogtest taler ansøgeren arkan-bengali på modersmålsniveau og med en dialekt, der hører hjemme i Chittagong-området i Bangladesh. Endvidere fandt nævnet det påfaldende, at der ikke var konstateret nogen ”influenser” fra nogen arakandialekt, som tales i Rakhine (tidl. Arakan) i Burma, navnlig når der blev henset til, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring først forlod Burma i en alder af 12 år. Endvidere havde ansøgeren udvist et meget begrænset kendskab til Burma på trods af, at ansøgeren som nævnt skulle have været 12 år på udrejsetidspunktet. Det fremlagte Id-kort og den fremlagte familieattest kunne alene antages at have en meget begrænset bevisværdi. Dokumenterne var indbyrdes modstridende med hensyn til ansøgerens fødealder, ligesom der var rettet i dem og/eller anvendt forskellig håndskrift. Hertil kom, at dokumenterne ifølge ansøgeren var fremskaffet gennem en ven i Burma, som skulle have hentet dem i den pågældende flygtningelejr, hvor de skulle have beroet på trods af, at ansøgerens familie angiveligt var blevet returneret fra lejren for adskillige år siden. Endelig måtte det tillægges vægt, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring havde været i stand til at opholde sig problemfrit i cirka ti år i Bangladesh. Når der blev henset til ansøgerens påståede herkomst forekom det usandsynligt, at ansøgerens husvært skulle have taget ansøgeren

i huset og i øvrigt behandlet ham som forklaret af ansøgeren. Ansøgerens forklaring om, at husværten først efterfølgende blev klar over hans oprindelige herkomst, forekom heller ikke sandsynlig. Hertil kom, at ansøgeren havde forklaret upræcist om finansieringen af udrejsen, herunder husværtens deltagelse heri. Det blev tilføjet, at det forekom mere nærliggende, såfremt husværten i tilfælde af uoverensstemmelser blot havde meldt ansøgeren til myndighederne, som næppe ville lægge nogen vægt på ansøgerens oplysninger i hans egenskab af illegal indvandrer. Ansøgeren havde videre forklaret, at aktiviteterne for en legal studenterorganisation havde været meget begrænsede, og at han ikke havde været politisk aktiv. Ansøgeren fremstod således som helt uprofileret. Da ansøgeren heller ikke i øvrigt for Flygtningenævnet havde været i stand til at underbygge den påberåbte forklaring om, at han er etnisk rohingya fra Burma, forkastede Flygtningenævnet hans forklaring herom. Det kunne herefter alene lægges til grund, at ansøgeren er statsborger fra Bangladesh, og at han i overensstemmelse med sin egen forklaring ikke havde haft problemer med myndighederne i Bangladesh. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren skulle være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Bangla/2006/4

7.4 Bosnien-Hercegovina

6 stadfæstelser
0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **april 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina. Den mandlige ansøger er indrejst i 2000 og den kvindelige ansøger i 2001. Begge ansøgere er etniske bosniere og muslimer af trosretning. De er begge tidligere medlemmer af SDA. **Flygtningenævnet** udtalte, at den mandlige ansøger som sit asylmotiv havde anført, at serberne i Republika Srpska havde rejst anklage mod ham for krigsforbrydelser begået i Bosnien i 1992. Ansøgeren havde anført, at der ville være risiko for, at han, hvis han vendte tilbage til Bosnien, ville blive udleveret til Republika Srpska, og at han ikke ville kunne forvente at få en retfærdig rettergang. Han ville formentlig blive tvunget til at underskrive en falsk tilståelse. Den mandlige ansøger havde endvidere anført, at der – selvom han måske ikke ville blive formelt udleveret til serberne – ville være risiko for, at han blev kidnappet af serberne og på den måde bliver ført til Republika Srpska. Denne risiko mente ansøgeren var forstærket efter gennemførelsen af den nye politireform i Bosnien. Den mandlige ansøger havde under asylsagen forklaret, at han ikke havde begået krigsforbrydelser under krigen i Bosnien. Den Internationale Krigsforbryderdomstol i Haag (ICTY) havde over for Flygtningenævnet oplyst, at myndighederne i Republika Srpska havde anklaget ansøgeren for at have begået krigsforbrydelser i september 1992. Efter gennemgang af sagen havde ICTY imidlertid fundet, at beskyldningen ikke var tilstrækkeligt underbygget, og der verserede derfor ikke nogen sag imod ansøgeren. Det fremgik af en udtalelse i sagen fra Udenrigsmini-

steriet, at det er en forudsætning for, at en person vil blive udleveret til retsforfølgning i Republika Srpska, at anklagemyndigheden i Haag har vurderet, at det foreliggende bevismateriale er tilstrækkeligt til at gennemføre en sag. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at der var grundlag for at antage, at ansøgeren ville blive udleveret til retsforfølgning i Republika Srpska. Uanset om ansøgeren, således som anført af ham selv, skulle blive udleveret til retsforfølgning, kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at han i givet fald ikke skulle få en retfærdig rettergang. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse navnlig vægt på oplysningerne i Europarådets 10. rapport af 25. april 2005 og 11. rapport af 3. november 2005, hvor blandt andet politireformen, retsreformen og samarbejdet med ICTY er omtalt. Flygtningenævnet kunne på denne baggrund ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina ville være i risiko for at blive udsat for en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Den mandlige ansøger opfyldte således ikke betingelserne for at blive meddelt asyl i Danmark. Den mandlige ansøgers frygt for, hvis han vendte tilbage til Bosnien-Hercegovina i dag, at blive kidnappet af serberne og udsat for overgreb fra deres side, hvilede alene på formodninger og kunne under henvisning til de ovenfor nævnte Europaråds-rapporter ikke føre til et andet resultat. Den kvindelige ansøger havde ikke anført noget selvstændigt asylmotiv, men havde alene henvist til sin ægtefælles forhold. Bos-Her/2006/1

7.5 Burundi

2 stadfæstelser
0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Burundi, født 1968. Indrejst i juni 2005. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk hutu fra Bujumbura, at han ikke havde været politisk aktiv, og at han ikke havde udført aktiviteter, der havde profileret ham i offentligheden. Vedrørende en påberåbt konflikt med myndighederne måtte det efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder navnlig Udlændingeservices fact-finding rapport af juni 2005 (nævnets baggrundsmateriale nr. 54) tillægges vægt, at oprørsbevægelsen FNL (National Liberation Front) behersker visse områder af landet, og at det i disse områder er almindeligt at opkræve civilbefolkningen bl.a. vejskatter og andre bidrag, og at denne situation er myndighederne bekendt. Videre fremgår det af samme rapport, at myndighederne udviser betydelig tilbageholdenhed overfor civile, der har måttet betale sådanne beløb til FNL, medmindre de pågældende er profilerede. Angående de påberåbte konflikter med FNL og hjælpechaufførens kærestes familie måtte det tillægges vægt, at ansøgeren aldrig var blevet truet personligt eller på anden måde personligt havde været udsat for overgreb. I øvrigt måtte det vedrørende de påberåbte asylmotiver tillægges vægt, at ansøgerens oplysninger i det hele var baseret på andenhåndsoplysninger, og at hans antagelse om at være i risiko for overgreb var baseret på formodninger. Dernæst fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren fremstod helt uprofileret. Under disse omstændigheder kunne Flygtningenævnet heller ikke lægge vægt på en fremlagt tilsig-

else, der først var fremlagt efter afgørelsen i Udlændingeservice. På denne baggrund, og da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet havde været i stand til at underbygge de påberåbte asylmotiver, kunne Flygtningenævnet herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren skulle være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Burundi/2006/2

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 6.5.3.

7.6 Cameroun

4 stadfæstelser
0 tilladelser

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 5.7.1.6.

7.7 Cuba

1 stadfæstelse
0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **april 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Cuba, født i 1980. Indrejst i juni 2001 efter at være blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 som familiesammenført. Tilladelsen udløb i august 2003. Ansøgeren havde senest haft en studie/erhverv opholdstilladelse med henblik på studie/erhverv på Færøerne. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren er cubansk statsborger, der var udrejst på eget ægte nationalitetspas med udrejsetilladelse fra Cuba i forbindelse med familiesammenføring i Danmark. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun ikke kunne få tilladelse til at indrejse i hjemlandet, da hun ikke var i besiddelse af tilladelse fra myndighederne til at opholde sig i udlandet, og at en sådan tilladelse skulle være indhentet inden 11 måneder efter udrejsen. Ansøgeren havde ikke haft konflikter med myndighederne i hjemlandet, og ansøgeren ønskede at vende tilbage til hjemlandet. Det forhold, at ansøgeren ikke med sikkerhed kunne opnå indrejsetilladelse i Cuba, kunne ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgår af et notat fra Udenrigsministeriet fra december 2000, at personer, som vender tilbage til Cuba efter at have overskredet en udrejsefrist, ikke risikerer sanktioner alene som følge af overskridelsen af fristen. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Cuba/2006/1

7.8 Den Demokratiske Republik Congo

5 stadfæstelser
1 tilladelse

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, født i 1977. Indrejst i 2005. Ansøgeren er etnisk muhema og protestant af trosretning. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, herunder at hendes forældre og ægtefælle var blevet dræbt i 2002, og at hun efterfølgende var blevet voldtaget. Efter ansøgerens

opfattelse var disse overgreb sket som led i etnisk forfølgelse, idet hun dog ifølge sin forklaring under nævnsmødet ikke havde nærmere kendskab til voldtægtsmandens etniske baggrund. Det lagdes til grund, at overgrebene var sket i en periode, hvor der foregik mange etniske overgreb i ansøgerens hjemegn. Det fandtes imidlertid ikke sandsynliggjort efter oplysningerne om forholdene i Den Demokratiske Republik Congo på afgørelsestidspunktet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland ville være i risiko for en konkret og individuel forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkedes herved, at ansøgeren, hvis hun ikke ønskede at tage ophold i sin hjemegn, måtte henvises til at tage ophold i en anden del af landet. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Con/2006/2

Nævnet **stadfæstede** i **september 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, født i 1967. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at de overgreb, som ansøgeren var udsat for i en bestemt by forud for flugten, skyldtes at lokale myndigheder ville tvinge hende til at bruge sin stilling i en nødhjælpsorganisation til at overdrage dem organisationens midler. Flygtningenævnet kunne tiltræde, at ansøgeren på grund af disse overgreb ikke på ny kunne tage ophold i den pågældende by. Ansøgeren havde påberåbt sig, at hun ikke kunne vende tilbage til Kinshasa, hvor hun er opvokset, dels på grund af risiko for forfølgelse fra myndighederne i den pågældende by, dels på grund af hendes ægtefælles politisk begrundede problemer i Kinshasa. Efter karakteren af de problemer, der opstod i regionen, var der ikke grundlag for at antage, at disse ville kunne bevirke, at ansøgeren ville blive forfulgt af myndighederne, hvis hun tog ophold i Kinshasa. Efter en samlet vurdering af oplysningerne om problemerne i Kinshasa som følge af ægtefællens forhold, fandt Flygtningenævnet, at det ikke var sandsynliggjort, at ansøgeren i Kinshasa ville blive udsat for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren kunne opholde sig i Kinshasa fra november 2003 til august 2004, hvor hun på ny blev udstationeret i den pågældende by, at ansøgeren i denne periode alene blev opsøgt og spurgt om sin ægtefælles opholdssted, at ægtefællen befandt sig i en anden by og rejste over til hende i den pågældende by, og at han efter ansøgerens forklaring ikke havde problemer i disse byer på grund af sine politiske aktiviteter. Uanset om ansøgerens søskende og tre ældste børn ikke befandt sig i Kinshasa i 2003 til 2004, lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at dette havde sammenhæng med hendes ægtefælles forhold. Flygtningenævnet havde endvidere lagt vægt på oplysningerne i rapporten ” Democratic Republic of the Congo Country Report”, udgivet af British Home Office den 18. november 2005, hvorefter at personer, der var tæt forbundet med den tidligere præsident Mbuto, på nuværende tidspunkt ikke oplever konflikter i Kinshasa. Con/2006/3

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 3.3.4.

7.9 Eritrea

2 stadfæstelser
0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Eritrea. Ansøgeren indrejste første gang i Danmark i 2001, og hun udrejste i 2004. Ansøgeren indrejste på ny senere i 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde påberåbt sig, at hun frygtede forfølgelse ved en tilbagevenden til Eritrea som følge af sit tilhørsforhold til Kale Hiwet-bevægelsen, som er en minoritetsreligion i Eritrea. Ansøgeren var medlem et år forud for indrejsen i Danmark i 2001. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, at de eritreiske myndigheder i de senere år har foretaget vilkårlige arrestationer af udøvere af minoritetsreligioner, herunder medlemmer af Kale Hiwet-bevægelsen. Ansøgeren havde aldrig haft problemer med myndighederne i Eritrea, og det kunne efter hendes forklaring ikke antages, at myndighederne var bekendt med hendes religiøse tilhørsforhold. I vurderingen indgik endvidere, at ansøgeren havde været på besøg i Eritrea en måned i 2004, og at ansøgerens udøvelse af religionen havde været som almindelig troende. På denne baggrund fandtes ansøgeren ikke at have sandsynliggjort, at hun alene som følge af sit religiøse tilhørsforhold havde en velbegrundet frygt for forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fandtes heller ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i en konkret, reel risiko for at blive udsat for forhold, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Eri/2006/1.

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Eritrea, født 1949. Indrejst i september 2004. Ansøgeren havde påberåbt sig, at hun risikerede forfølgelse dels som følge af sin ægtefælles forhold, dels som følge af egne politiske aktiviteter. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ægtefællen efter ansøgerens egne oplysninger blev fængslet i januar 2002, mens ansøgeren først udrejste i 2004 uden i den mellemliggende periode at have været opsøgt eller afhørt af myndighederne. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** udtalte, at der ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren skulle være i myndighedernes søgelys som følge af ægtefællens forhold. Med hensyn til det af ansøgeren påberåbte om egne politiske aktiviteter bemærkede nævnet, at ansøgeren ikke havde kunnet forklare nærmere om partiet EDPs (tidligere EPLF-DP – Eritrean Peoples Liberation Front) organisation og udbredelse i Eritrea. Hun havde alene angivet, at hun havde haft kontakt til en person, der nu efter hendes forklaring skulle være fængslet. Ansøgeren havde således et meget begrænset kendskab til det parti, hun angav at tilhøre, og hendes oplysninger om partiets virke i Eritrea stemte ikke overens med de foreliggende baggrundsoplysninger, jf. særligt rapport af 21. november 2005, udarbejdet af British Home Office, hvoraf det fremgår, at partiet alene opererer uden for Eritrea. På den baggrund fandt flertallet, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at hun havde været politisk aktiv forud for udrejsen. Det forhold, at ansøgeren efter sin udrejse havde tilsluttet sig EDP i udlandet, fandtes ikke at være et forhold, der kunne føre til asyl, idet det ikke kunne antages, at myndig-

hederne i Eritrea var bekendt hermed. Flertallet fandt således ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og fandt heller ikke, at ansøgeren havde behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet fandt endvidere ikke anledning til at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger. Eri/2006/2

7.10 Etiopien

Der henvises til resuméer gengivet i kapitel 5.7.1.3 og 6.4.2.

4 stadfæstelser
0 tilladelser

7.11 Filippinerne

1 stadfæstelse
0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Filippinerne, født i 1969. Indrejst i august 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren til støtte for sin asylansøgning havde anført, at han fra valget i 2001 arbejdede i en forening, der støttede en guvernør, der var opstillet til valget, at tre ledende medlemmer af foreningen blev dræbt i 2003 til 2005, at han selv modtog dødstrusler, og at han i marts 2005 i en avis blev beskyldt for ulovligt salg af ris. Nævnet fandt ikke at kunne lægge ansøgerens asylmotiv til grund. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren havde forklaret urigtigt om, hvornår et navngivent medlem af foreningen var blevet dræbt. Ansøgeren havde heller ikke sandsynliggjort, at han selv skulle have været et ledende medlem af foreningen og således skulle være profileret. Nævnet fandt det heller ikke sandsynliggjort, at ansøgeren af den grund skulle have modtaget et trusselsbrev. Det forhold, at ansøgeren i en avis var blevet beskyldt for en kriminel handling ved ulovlig salg af ris, kunne ikke begrunde asyl. Nævnet bemærkede endelig, at ansøgeren udrejste legalt og problemfrit af Filippinerne. Ansøgeren havde heller ikke været udsat for efterforskning fra de filippinske myndigheders side. På den baggrund fandt nævnet ikke, at der var risiko for, at ansøgeren ville blive udsat for forfølgelse i sit hjemland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Filip/2006/1

7.12 Folkerepublikken Kina

14 stadfæstelser
1 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Folkerepublikken Kina, født i 1982. Indrejst i september 2003 som familiesammenført. I maj 2005 blev ansøgeren meddelt afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvorefter han angav ansøgning om asyl. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er praktiserende katolik, men fandt ikke, at dette kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke havde haft en profileret rolle eller i øvrigt haft konflikter med de kinesiske myndigheder som følge af sin tro. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøge-

ren var udeblevet fra session. Der blev henvist til, at ansøgeren udrejste legalt og problemfrit i september 2003 tre år efter, at han skulle have været på session. I den forbindelse blev der henvist til Udenrigsministeriets notat af 20. juli 2001, hvoraf fremgår, at personer, der er eftersøgt af de kinesiske myndigheder, ikke har mulighed for at udrejse legalt af Kina, idet eftersøgte personer er optaget på lister. Ansøgeren havde aldrig været anholdt, tilbageholdt, sigtet eller straffet eller på anden måde haft konflikter med de kinesiske myndigheder. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv. Ansøgeren havde først efter to års ophold i Danmark søgt om asyl. Det forhold, at ansøgeren havde søgt om asyl i Danmark, kunne ikke begrunde asyl. De generelle forhold i Kina kunne heller ikke begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. På den baggrund fandt nævnet, at der ikke var risiko for, at ansøgeren ville blive udsat for forfølgelse i sit hjemland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Kina/2006/1

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mindreårig mandlig statsborger fra Folkerepublikken Kina. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren var født og opvokset i Kina, efter sit eget udsagn i en nærmere angiven provins. Han og hans familie havde aldrig været politisk engageret eller i myndighedernes søgelys. Han henviste som sit asylmotiv til, at han var blevet forældreløs efter en brand i familiens hus. Han havde ikke anden familie i Kina, og han havde derfor intet hjem og ingen, der kunne forsørge ham. Han kunne derfor ikke vende tilbage til Kina. Uanset om Flygtningenævnet måtte lægge ansøgerens forklaring til grund, fandt nævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ville være i reel risiko for at blive udsat for en behandling, som var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelle baggrundsoplysninger om forholdene i Kina kunne ikke i sig selv føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Kina/2006/2.

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kina, født i 1959. Indrejst i september 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren alene havde påberåbt sig udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kina frygtede den kinesiske mafia, som ansøgeren ved sin families hjælp havde lånt 30.000 dollars af i forbindelse med ansøgerens udrejse til Danmark. Ansøgeren havde videre henvist til, at hun var syg og afhængig af daglig medicin, og at hun ikke havde økonomisk mulighed for at betale gælden tilbage. Uanset om ansøgeren i forbindelse med sin udrejse havde lånt et større pengebeløb, som af hende forklaret, og uanset om ansøgerens moder var blevet opsøgt af långiverne, fandt Flygtningenævnet ikke, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede overgreb

omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren i tilfælde af konflikt med långiverne måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren og ansøgerens familie ikke tidligere havde anmeldt forholdet til myndighederne, ligesom ansøgeren ikke tidligere havde haft konflikter med de kinesiske myndigheder. Ansøgerens sociale og helbredsmæssige forhold kunne ikke føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for opholdstilladelse efter hverken udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Kina/2006/3

7.13 Georgien

Der henvises til resuméer gengivet i kapitel 3.3.4.

5 stadfæstelser
0 tilladelser

7.14 Ghana

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 6.3.2.2.

3 stadfæstelser
0 tilladelser

7.15 Indien

5 stadfæstelser
2 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **december 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1972. Indrejst i november 2000. Sagen havde været behandlet på skriftligt grundlag i medfør af udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** kunne efter de foreliggende oplysninger lægge til grund for sagen, at ansøgeren i 1992/1993 kortvarigt havde været tilbageholdt og udsat for fysiske overgreb, i anledning af, at han var blevet beskyldt for at give husly til sin halvfætter, som skulle have importeret våben fra Pakistan og som efterfølgende var blevet dræbt af politiet. Efter ansøgerens egne oplysninger var han imidlertid blevet løsladt betingelsesløst. Da forholdet lå langt tilbage i tiden, er det ikke i dag asylbegrundende. Flygtningenævnet kunne efter indholdet af de foreliggende avisartikler, sammenholdt med ansøgerens egne forklaringer, endvidere lægge til grund for sagen, at ansøgeren i år 2000 var blevet anholdt af politiet som følge af, at der på en mark, som ansøgerens familie havde ejet, og som ansøgeren havde dyrket, var fundet fire personer og en række våben. Ansøgeren var kort efter blevet løsladt, mod at melde sig til politiet med jævne mellemrum, idet han var blevet pålagt at give oplysninger, hvis han kom i kontakt med andre personer, der havde forbindelse til våbensmugling. Ansøgeren havde imidlertid valgt at udrejse af hjemlandet kort tid efter, af frygt for politiets mulige senere reaktion. Da ansøgeren imidlertid var blevet løsladt af politiet, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved udrejsen af hjemlandet i år 2000 var blevet asylbegrundende forfulgt eller på anden måde var i myndighedernes søgelys. Efter indholdet af Udenrigsministeriets notat af 20. juni 2006 lagde Flygtningenævnet til grund for sagen, at de arrestordrer, som ansøgeren havde fremlagt til sagen, var uægte, idet det

FIR nummer (First Information Report number), som den ene af arrestordrerne udviste, var ikke-eksisterende. Ansøgeren havde under nævnsbehandlingen og til advokatindlægget heroverfor gjort gældende, at hans moders advokat havde fået oplysninger om, at ansøgerens sag fortsat var verserende, men under et andet FIR nummer. Flygtningenævnet bemærkede hertil, at denne oplysning ikke var nærmere understøttet, og ikke kunne danne grundlag for en udsættelse af sagen på en fornyet undersøgelse. Uanset om det måtte kunne lægges til grund for sagen, at ansøgeren fortsat var i myndighedernes søgelys, på trods af, at de nævnte arrestordrer var fundet uægte, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren måtte have mulighed for at få en retfærdig rettergang i hjemlandet og derved rense sig for politiets mulige beskyldninger mod ham. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at der ikke i de foreliggende baggrundsoplysninger var grundlag for at antage, at domstolene ikke kunne yde ansøgeren retfærdig rettergang. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og fandt ej heller, at det af andre tungtvejende grunde, herunder ansøgerens mulige subjektive frygt for tilbagevenden til hjemlandet, ikke bør kræves, at ansøgeren vender tilbage til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, som affattet forud for lov nr. 365 af 6. juni 2002. Indien/2006/1

7.16 Irak/statsløse bedoons fra Irak

7.16.1 Politiske forhold

69 stadfæstelser
8 tilladelser

Nævnet meddelte i **november 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i november 2005. Ansøgeren er etnisk kaldæer og kristen af trosretning. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at det havde været almindeligt kendt, at ansøgeren havde arbejdet for sikkerhedstjenesten under det tidligere styre i Irak. Selv om ansøgeren ikke havde nogen høj position, havde hun arbejdet for styret gennem lang tid og havde dermed fået adskillige privilegier. Hun havde haft funktioner tæt på Saddam Hussein og andre ledende folk. Ansøgeren var efter styrets fald blevet udsat for adskillige trusler, og det måtte lægges til grund, at hun kun sjældent havde været uden for sin bopæl. Hun havde ikke kontakt til sin broder og måtte anses som en enlig kristen kvinde. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren havde været bortført og voldtaget. Nævnet bemærkede herved, at ansøgeren først havde fortalt herom under samtalen med Udlændingeservice, at der var en ikke uvæsentlig uoverensstemmelse i forhold til forklaringen i nævnet, og at ansøgerens beskrivelse af selve bortførelsen forekom mindre sandsynlig. Det bemærkedes herved, at ansøgeren tilsyneladende ikke havde gjort modstand mod at blive trukket ind i en bil, selv om hun havde modtaget fysisk træning i sikkerhedstjenestens træningscenter. Flygtningenævnet fandt under de beskrevne omstændigheder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, på baggrund af hendes tilknytning til det tidligere styre. Irak/2006/22

Nævnet **stadfæstede** i **december 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født 1970. Indrejst i november 2002 som familiesammenført med sin herboende ægtefælle. Asylansøgning indgivet i februar 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv har henvist til sin ansættelse som teknisk leder i et stort militært firma og til sit medlemskab som seniormedlem af Baath-partiet. Vedrørende ansøgerens ansættelsesforhold bemærkede nævnet, at ansøgeren ifølge samtalereferatet med Udlændingeservice har oplyst, at hun fra 1998 og indtil udrejsen i 2002 var leder for ingeniører, tekniske assistenter og kontorpersonale m.v., i alt cirka 20 personer. Hendes ansvarsområde var bygninger og de fysiske rammer. Hvad der efterfølgende foregik i bygningerne, var ikke hendes ansvarsområde, men hun havde til ansvar at gøre bygningerne klar til, at forskellige apparater kunne installeres. Til den beskikkede advokats indlæg og i nævnsmødet har ansøgeren forklaret, at hun havde ansvar for opbevaring af kemiske stoffer og derfor var orienteret om, hvilke kemiske stoffer, der var anbragt i bygningerne. Ansøgeren har om sin position i firmaet i nævnet forklaret, at firmaet havde cirka 5.000 ansatte, og at der var ca. 200 ledere på samme niveau som hende. Vedrørende medlemskabet af Baath-partiet har ansøgeren overensstemmende med det oplyste til samtalen med Udlændingeservice forklaret, at hun ikke har udført politiske aktiviteter, idet hun alene deltog i de møder, hun var forpligtet til at deltage i i firmaet, og at hendes medlemskab af Baath-partiet var en forudsætning for hendes ansættelsesforhold. Ved vurderingen af ansøgerens risiko ved en tilbagevenden til Irak lagde nævnet vægt på, at ansøgeren ikke i anledning af sit ansættelsesforhold eller medlemskab af Baath-partiet har været udsat for konkrete trusler, konflikter eller lignende forinden udrejsen. Ansøgerens frygt for en tilbagevenden skyldtes hendes vurdering af betydningen af hendes ansættelsesforhold og medlemskab af Baath-partiet. Vedrørende ansættelsesforholdet lagde nævnet vægt på, at ansøgeren har forklaret i nogen grad udbyggende herom, hvorfor nævnet fandt, at ansøgerens ansættelse primært måtte vurderes ud fra de oplysninger, som ansøgeren afgav til Udlændingeservice. Nævnet fandt herefter ikke, at ansøgerens ansættelsesforhold kunne anses for særskilt at have eksponeret ansøgeren eller bragt hende i en konkret risiko. Nævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren i Baath-partiet har indtaget nogen profilerende position. Nævnet bemærkede herved, at nævnet ikke kunne lægge til grund, at ansøgeren skulle være opført på en liste over ansatte under Baath-partiet, idet det bemærkedes, at ansøgerens forklaring herom ansås for at hvile på en formodning, der ikke var konkretiseret. Idet de meget vanskelige, men generelle forhold i Irak, ikke fandtes at være asylbegrundende, fandt nævnet samlet herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, eller kunne anses for at være i risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det indgik i nævnets vurdering, at ansøgeren udrejste legalt på myndighedsudstedt pas i januar 2002, og at ansøgeren først søgte om asyl i februar 2006. Irak/2006/15

7.16.2 Religiøse forhold

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født 1983. Indrejst i november 2004. Ansøgeren er kristen assyrer. Ansøgeren havde blandt andet forklaret, at hans fader havde været forfulgt af de irakiske myndigheder under Saddam Husseins regime, og at ansøgeren selv havde været fængslet i et år af Saddam Husseins regime, efter at han var blevet anholdt af de jordanske myndigheder og sendt tilbage til Irak. Ansøgeren havde videre forklaret, at hans morbroder, der var engelsklærer og havde tolket for amerikanerne, var blevet dræbt. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet lagde ansøgerens forklaring til grund. Efter at Saddam Husseins styre var faldet, kunne ansøgerens fængsling fra 2002 til 2003 ikke tillægges betydning. Ansøgeren havde personligt ikke været udsat for individuelle overgreb efter Saddam Hussein-styrets fald. Det bemærkedes herved, at der ikke var grundlag for at antage, at faderens forhold havde haft indflydelse på ansøgerens forhold, eller at mordet på ansøgerens morbroder kunne tillægges betydning for ansøgeren, idet mordet ifølge ansøgerens forklaring havde sammenhæng med, at morbroderen arbejdede for amerikanerne. De generelle forhold for kristne i Irak havde efter Flygtningenævnets hidtidige praksis ikke kunnet begrunde meddelelse af asyl. Flygtningenævnet fandt ikke, at de seneste baggrundsoplysninger vedrørende Irak, navnlig UNHCR's rapporter fra oktober 2005 med titlerne "Background Information on the Situation of Non-Muslim Religious Minorities in Iraq" og "Guidelines Relating to the Eligibility of Iraqi Asylum-Seekers", giver grundlag for at anse forholdene for kristne i Irak som så forværrede, at de generelt kan anses som forfulgte. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og da der heller ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville blive udsat for overgreb som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 2, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingeservices afgørelse. Irak/2006/2

Nævnet **stadfæstede** i **august 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1978. Indrejst i januar 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er kristen assyrer. Han havde aldrig været medlem af politiske partier eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren påberåbte sig som asylmotiv, at han havde modtaget et trusselsbrev fra en islamisk gruppering, hvorefter han ville blive dræbt, hvis han ikke ophørte med at arbejde som håndværker for amerikanerne. Han ophørte herefter med sit arbejde og havde ikke fået nye henvendelser fra gruppen forud for udrejsen. Flygtningenævnet fandt ikke, at den af ansøgeren omtalte skriftlige trussel kunne anses at være udtryk for, at ansøgeren var i risiko for overgreb fra en enkeltstående gruppering i Irak på en sådan måde, at han var omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren havde ikke været udsat for individuelle overgreb eller chikane som følge af sit religiøse tilhørsforhold bortset fra en episode under aftjening af værnepligt, som ikke kunne anses for asylbegrundende allerede fordi episoden fandt sted for lang tid siden og under det tidligere styre.

Uanset at de generelle forhold for kristne i Irak var vanskelige, fandt Flygtningenævnet efter baggrundsoplysningerne ikke, at forholdene for kristne i Irak var således forværret, at de generelle forhold i sig selv kunne begrunde, at an-søgeren meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Irak/2006/12

Nævnet **stadfæstede** i **september 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1985. Indrejst i februar 2005. **Flygtningenævnet** bemærkede, at den tidligere gældende hjemmel i udlændingelovens § 7, stk. 4, til at søge om asyl fra udlandet var blevet ophævet pr. 1. juli 2002 ved lov nr. 365 af 6. juni 2002. Idet ansøgeren opholdt sig i Jordan, da han fik afslag på familiesammenføring, kunne han ikke i stedet have søgt om asyl, og en eventuel vejledning om disse regler ville derfor have været irrelevant. Ved vurderingen af om ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt asyl, skulle der derfor alene tages hensyn til de aktuelle forhold i Irak. Familiens problemer med det tidligere styre kunne derfor ikke begrunde asyl. De generelle forhold for shia-muslimer var heller ikke asylbegrundende, og den omstændighed, at ansøgerens efternavn måtte pege på, at han tilhører shiiterne, kunne ikke føre til noget andet resultat. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at der var risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2006/19

Nævnet **stadfæstede** i **december 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1980. Indrejst i januar 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at det lagdes til grund, at ansøgeren er kurder fra Mosul området, at han er kristen assyrer, at han ikke havde været politisk aktiv, og at han ikke havde haft problemer med myndighederne. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgeren siden 2000 drev en forretning med salg af spiritus i Bagdad i partnerskab med sin fætter, at en islamisk gruppe sendte dem et trusselsbrev om at ophøre med salg af spiritus, at forretningen efterfølgende blev sprængt i luften af ukendte gerningsmænd, og at fætteren blev dræbt af skud fra en bil af ukendte gerningsmænd en uge senere. Det lagdes dernæst til grund, at ansøgeren rejste tilbage til Mosul området, hvor han fik arbejde hos sin broder, at ansøgeren ophørte hermed omkring august 2004, og at han udrejste i oktober samme år. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren i forbindelse med ansættelsen hos sin broder havde modtaget trusler rettet mod sin person. Der lagdes herved vægt på, at ansøgeren havde forklaret upræcist angående de pågældende trusler, herunder hvem de hidrørte fra og måden de blev fremsat på. Endelig havde ansøgeren forklaret upræcist angående broderens forhold i relation til de pågældende trusler og årsagen til broderens angivelige udrejse i 2006. De generelt vanskelige forhold for kristne i Irak kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Endvidere var der efter det foreliggende ikke grundlag for

at imødekomme en subsidiær begæring om hjemvisning til Udlændingeservice. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter Udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet var i konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2006/17

7.16.3 Etniske forhold/klanforhold

Nævnet meddelte i **august 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1955. Indrejst i oktober 2002. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er araber og shia-muslim. Han havde ikke været politisk eller religiøs aktiv. Ansøgeren henviste som væsentligste asylmotiv til, at han frygtede at blive dræbt af folk fra en navngiven klan, idet han ikke kunne skaffe penge til løsladelsen af en person, der var ansat hos ansøgeren, da denne blev anholdt. Efter det oplyste er personen nu død, og ansøgeren blev afkrævet et beløb svarende til 10.000 dollars af personens klan. Da ansøgeren ikke kunne betale dette beløb, blev han udstødt af sin egen klan, således at den anden klan nu frit kunne dræbe ansøgeren eller dennes nærmeste familiemedlemmer – uden at dette medførte en klan-fejde. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne i det væsentligste lægge ansøgerens forklaring til grund. Det lagdes derfor til grund for asylvurderingen, at ansøgeren havde en ansat, der i begyndelsen af 2002 var blevet anholdt, at ansøgeren også var blevet anholdt, at det var lykkedes ansøgeren – mod bestikkelse – at blive løsladt efter cirka to måneder, at ansøgeren var udrejst af Irak cirka et halvt år senere, at den ansatte ikke var blevet løsladt, at den ansatte senere var død, at den ansattes klan dels havde krævet penge af ansøgeren (før ansøgerens udrejse) til bestikkelse for at få personen løsladt, dels havde krævet penge af ansøgeren (efter ansøgerens udrejse), da personen var død, og endelig at ansøgeren blev udstødt af sin egen klan, da han ikke havde kunnet skaffe pengene. Da det kunne lægges til grund, at ansøgeren var blevet udstødt af sin egen klan, og da han var blevet truet med at blive slået ihjel af folk fra den anden klan, fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer i lyset af den betydelige magt klanerne har særligt i det sydlige Irak, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet han ikke under de aktuelle forhold kunne forventes at få myndighedernes beskyttelse. Flertallet havde herved også lagt vægt på, at de indhentede oplysninger om klanforholdene i Irak ikke kunne be- eller afkræfte ansøgerens oplysninger om, at den navngivne klan er en stor og magtfuld klan i Irak. Irak/2006/14

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1982. Indrejst i februar 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk yezidi kurder. Han havde ikke haft konflikter med de lokale myndigheder. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at han som korpo-

ral havde arbejdet i ICDC bataljonen under amerikansk kommando i Mosul, og at han i den forbindelse havde været involveret i en skudepisode i august 2004, hvor en araber angiveligt var blevet ramt og døde, hvorfor arabiske modstandsfolk over for hans fader havde truet med at ville slå ham ihjel. Selvom Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund, fandt nævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for en behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, heller ikke selvom han er yezidi-kurder. Flygtningenævnet havde herved særlig lagt vægt på, at ansøgeren under sin tjeneste som soldat ikke personligt havde været udsat for trusler, og at han efter skudepisoden og frem til udrejsen ikke selv var blevet opsøgt og truet, ligesom han ikke havde været udsat for overgreb på grund af sin etniske baggrund. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2006/20

7.16.4 Privatretlige forhold

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1966. Indrejst i juni 2005. Ansøgeren er uddannet læge og har arbejdet på flere hospitaler i Bagdad. Under en vagt trængte en gruppe hætteklædte personer ind på skadestuen. Gruppen medbragte en hårdt såret mand og truede ansøgeren med at dræbe ham, hvis den sårede ikke overlevede. En af de maskerede mænd forklarede ansøgeren, at den sårede var mujahediner, og at ansøgeren var ansvarlig for hans liv. Ansøgeren er ikke uddannet kirurg og formåede ikke at standse mandens blødninger. Det fremgår af sagen, at da ansøgeren efterfølgende mødte på arbejde igen, hang der sedler ved hospitalets indgang, hvor ansøgeren blev truet med at blive slået ihjel. Som følge heraf besluttede ansøgerens familie, at han skulle søge asyl i et vestligt land. Ansøgeren har videre forklaret, at hans moder efterfølgende har modtaget opkald, hvor anonyme personer har spurgt til ansøgerens opholdssted. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været udsat for trusler i forbindelse med sit arbejde som læge. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at de anonyme opkald, som hans moder havde modtaget, stammede fra samme gruppe, som truede ham, idet dette alene beroede på ansøgerens formodninger herom. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv, og Flygtningenævnet fandt ikke, at den enkeltstående trusselsepisode kunne give grundlag for meddelelse af opholdstilladelse. Flygtningenævnet tiltrådte i den forbindelse, at ansøgeren, såfremt han fortsat følte sig truet, ville kunne henvises til at tage ophold i et andet område af Irak. Den generelt usikre situation for læger i Irak fandtes ikke at kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet kunne herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en konkret særlig risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2006/10

Nævnet meddelte i **oktober 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en kvindelig statsborger fra Irak, født 1977, samt tre børn. Indrejst i juli 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit nuværende asylmotiv havde henvist til, at hun under opholdet i Danmark fra 2003 havde haft en kæreste, med hvem hun nu havde fået et barn født i 2006. Da hun skiltes fra sin tidligere ægtefælle og sammen med de tre fællesbørn indrejste i Danmark i 2001 var aftalen, at den tidligere ægtefælle, der er cirka 20 år ældre end hende, efterfølgende skulle indrejse i Danmark. Imidlertid indrejste han ikke og har formentlig ophold i Irak i dag. Hun havde modtaget flere trusselbreve fra ham, herunder to breve af henholdsvis januar og marts 2005, som lå på sagen. Andre breve var returneret uåbnede efter aftale med asylcentret. Efter at hendes tidligere ægtefælles moder, der ligesom den tidligere ægtefælles søster og broder boede i Danmark, kontaktede hende i 2004, havde der ikke været kontakt med disse, fordi ansøgeren havde rettet henvendelse til det danske politi om sagen. Hun blev skilt i 2006 ved byrettens dom og fik forældremyndigheden over de tre fællesbørn. Hun er opvokset hos bedsteforældrene i Kuwait og havde efter sin moders død ikke mere familie i Irak. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde vægt på, at ansøgeren havde været udsat for trusler på livet fra den tidligere ægtefælle, og at dennes herboende familie også tidligere havde rettet henvendelse til ansøgeren, alt i anledning af at ansøgeren havde fundet en kæreste i Danmark og havde de tre fællesbørn på henholdsvis 9, 7 og 5 år fra ægteskabet hos sig. Ansøgeren, der som anført for kort tid siden havde født hendes og den herboende kærestes fælles barn, havde ikke længere familie i Irak, og hendes tidligere ægtefælle, der havde nære slægtninge i Danmark, var via disse orienteret om ansøgerens forhold. Under de nuværende forhold i Irak fandt flertallet herefter, at ansøgeren under de ovennævnte omstændigheder ved en tilbagevenden til Irak risikerede alvorlige overgreb eller umenneskelig eller nedværdigende behandling, hvorfor ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2006/21

Nævnet meddelte i **december 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en mindreårig mandlig statsborger fra Irak, født i 1989. Indrejst i september 2005. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren for nævnet havde fremtrådt meget umoden og havde vanskeligt ved at forklare også om seksuelle emner, som fremtræder tabuiserede. Flygtningenævnet lagde til grund, at den mindreårige ansøger, som af ham forklaret, af en gift kvinde i det lokale nærområde havde været udsat for seksuelle overgreb, og at han herefter blev udsat for trusler fra kvindens ægtefælle, efter at denne var blevet bekendt med forholdet. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at der forgæves havde været forsøgt mægling som følge af episoderne. Videre at ansøgeren straks efter opdagelsen forlod sit hjem og rejste ud af landet. Det var yderligere oplyst, at der efter ansøgerens udrejse havde været fremsat konkrete trusler. Flygtningenævnet fandt ikke, at den mindreårige kunne henvises til at tage ophold i andre områder af Irak. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt på denne baggrund, at ansøger havde sandsynlig-

gjort, at han ville være i en reel risiko for at blive underkastet umenneskelig behandling eller andre forhold der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Irak/2006/18

7.16.5 Statsløse bedoons

Nævnet **stadfæstede** i **november 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs bedoon fra Irak, født i 1948. Indrejst i september 2001. Ansøgeren er araber og shia-muslim af trosretning. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om, at han er statsløs bedoon, født i Kuwait, til grund. Flygtningenævnet lagde på baggrund af oplysningerne fra Internationale Røde Kors videre til grund, at ansøgeren i 1992 blev udvist til Irak. Det måtte lægges til grund, at han under disse omstændigheder var indrejst i Irak gennem grænsekontrollen. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde boet fast i Irak indtil udrejsen derfra i 2001. Flygtningenævnet tilsidesatte således ansøgerens forklaring om et længerevarende ophold i ørkenområdet og om myndighedernes beslaglæggelse af hans ejendom. Ansøgeren havde ikke sandsynliggjort forklaringen herom, og ansøgerens forklaring om omstændighederne i forbindelse med tre familiemedlemmers forklaringer til de danske myndigheder i forbindelse med asylansøgningerne måtte anses for ganske utroværdig. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren højst sandsynligt er irakisk statsborger, men nævnet fandt ikke med fuld sikkerhed at kunne fastslå dette. Ifølge Flygtningekonventionens artikel 1A (2) skal statsløse vurderes i forhold til det land, hvor pågældende tidligere havde fast bopæl. Da ansøgeren havde haft fast bopæl i Irak gennem de seneste cirka ti år inden indrejsen i Danmark, var det uden afgørende betydning for asylvurderingen, om ansøgeren var statsborger i Irak. Ansøgeren skulle vurderes i forhold til Irak. Ansøgeren havde ikke et sådant modsætningsforhold til myndigheder eller bestemte grupper i Irak, at han risikerede forfølgelse der. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for asyl, jf. udlændingelovens § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Statsløs/2006/2

Der henvises endvidere til resuméer i kapitel 3.1.1.1; 3.1.2.2; 3.1.3.3; 5.3; 5.4.1; 5.8; 6.3.2.2 og 6.4.2.

7.17 Iran

17 stadfæstelser
13 tilladelser

7.17.1 Politiske forhold

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1966. Indrejst første gang i 2000, hvor han blev tilbagetaget til Tyskland. I juli 2002 indrejste han i Danmark på ny som familiesammenført. Ansøgning om asyl indgivet i april 2003. Til brug for Udlændingeservices behandling af sagen havde ansøgeren fremlagt en meddelelse fra Revolutionsdomstolen i

Teheran og en forkyndelse af en anholdelsesordre fra Revolutionsdomstolen vedrørende ansøgeren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv. Ansøgeren havde besvaret spørgsmål herom benægtende flere gange i asylansøgningsskemaer, og han havde kun overfladisk kunnet fortælle om episoder med politisk tilsnit. Ansøgeren havde således overordnet forklaret, at han var sympatisør og havde henvist til familiemedlemmers medlemskab af partier. Forespurgt om hans virksomhed på et trykkeri havde betydning for hans asylsag, erklærede ansøgeren, at det ikke er tilfældet. Ingen af de mange begivenheder, som ansøgeren havde forklaret om, var sket i tilslutning til politiske aktiviteter. Begivenhederne strakte sig fra 1982 til 1999. Det virkede tilfældigt, at ansøgeren var blevet impliceret i kontroverser af forskellig karakter, der ikke havde sammenhæng med hinanden eller med andre aktiviteter, som ansøgeren havde foretaget. Ansøgeren havde forklaret særdeles usikkert om navnlig tidspunkterne for de enkelte begivenheder, herunder den sidste episode, hvorunder han skulle være blevet pisket som straf. Flygtningenævnet måtte lægge til grund, at piskningen fandt sted adskillige år før udrejsen. Ansøgeren forklarede, at de begivenheder, han havde fremhævet under denne sag, ikke blev nævnt over for de tyske asylmyndigheder. Efter ansøgerens forklaring kunne han, efter han fik afslag på asyl i Tyskland, indrejse problemfrit i Iran. Ansøgeren opholdt sig i Iran i cirka et år uden at have problemer med myndighederne. Ansøgeren fik udstedt pas og kunne efter at være blevet kontrolleret i Teherans lufthavn udrejse uden at have andre problemer end, at hans første pas var ødelagt af hans ægtefælle. Herefter kunne ansøgeren indrejse til Danmark på grundlag af familiesammenføring. Ansøgeren søgte først om asyl cirka 9 måneder efter indrejsen. I overensstemmelse med Udenrigsministeriets vurdering blev det lagt til grund, at to fremlagte tilsigelser var uægte. Under de omstændigheder havde ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han havde et modsætningsforhold til de iranske myndigheder, og han opfyldte derfor ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgeren havde ytret sig i et lokalt blad, fandtes ikke at kunne føre til et andet resultat, allerede som følge af ytringernes indhold. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at hjemvise sagen med henblik på Udlændingeservices stillingtagen til en fremlagt lægerapport fra Amnesty International. Iran/2006/1.

Nævnet meddelte i **august 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran, født 1958. Indrejst i januar 2006. Det fremgår af sagen, at ansøgeren i december 1989/januar 1990 blev ansat i en bank. Ansøgerens daværende ægtefælle var aktiv for en reformistisk bevægelse og arbejdede som freelancejournalist for forskellige aviser. I 2002 udrejste ægtefællen. På et tidspunkt modtog ansøgeren en tilsigelse til at skulle møde op til afhøring i bankens sikkerhedsafdeling. Han blev beskyldt for at have kautioneret for nogle personer, der ikke havde betalt afdrag på nogle lån, som han havde hjulpet de pågældende med at optage. Låntagerne var medlemmer af en politisk

oppositionsgruppe. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ansøgerens forklaring til grund. Flertallet lagde således til grund, at ansøgerens ægtefælle i 2002 flygtede fra Iran på grund af sit journalistiske virke herunder for en reformistisk avis, at hun og børnene havde fået asyl i Sverige på dette grundlag, at han efter ægtefællens flugt blev degraderet til en lavere stilling i banken, at han frem til skilsmissen i 2004 fortsat var i myndighedernes søgelys, at han i flere tilfælde havde formidlet lån til ægtefællens politiske venner, at det efterfølgende viste sig, at lånene var opnået ved sikkerhedsstillelse i form af falske skøder, at ansøgeren blev tilbageholdt af myndighederne, da lånene ikke blev afdraget, at han blev sigtet for medvirken til bedrageri, og at to af låntagerne efterfølgende var blevet anholdt af myndighederne. På den baggrund fandt flertallet, at ansøgeren havde en velbegrundet frygt for at blive kædet sammen med ægtefællens venners politiske aktiviteter, og at han af den grund ville være i en konkret risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2006/7

Nævnet meddelte i **oktober 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1980. Indrejst i marts 2005. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde således udøvet begrænsede politiske aktiviteter i form af uddeling af løbesedler for en mindre monarkistisk gruppe, som han var medlem af. Flertallet fandt videre, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hans aktiviteter ved anholdelsen af to andre medlemmer af gruppen var kommet til de iranske myndigheders kendskab, og at ansøgeren i forbindelse hermed var blevet eftersøgt af myndighederne. Flertallet bemærkede tillige, at ansøgerens farbroder, der var bosat i Tyskland, var stifter af den monarkistiske gruppe, og at ansøgeren angiveligt var deserteret efter aftjening af en del af sin værnepligt, hvorfor han også af denne grund var i myndighedernes søgelys. Flertallet fandt således, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerede forfølgelse som følge af sin politiske aktivitet. Iran/2006/9

7.17.2 Religiøse forhold

Nævnet meddelte i **juni 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran, født 1963. Indrejst i maj 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren under hele sagen havde forklaret, at han i 1993/1994 fik en kristen åbenbaring. I februar/marts 2003 i forbindelse med et kristent møde var han blevet fængslet af myndighederne i fem måneder og herunder udsat for overgreb. Han var blevet løsladt med meldepligt og pålæg om at afholde sig fra kristne aktiviteter. Han havde videre forklaret, at han i juni 2004 havde deltaget i et kristent møde, som myndighederne havde stormet. Ansøgerne var undsluppet og var udrejst herefter. Hans bopæl var blevet ransaget af myndighederne. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke grundlag for at kunne forkaste ansøgerens forklaring. På denne baggrund fandt nævnets flertal, at der ikke kunne bortses fra, at ansøgeren havde bragt sig i myndighedernes søgelys på en sådan

måde, at han ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse som omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2006/6

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 3.1.2.1; 3.1.3.3; 5.4.3.1; 5.4.3.2; 5.7.1.2; 5.7.1.3; 5.8 og 6.5.3.

7.18 Libyen

3 stadfæstelser
1 tilladelse

Nævnet **stadfæstede** i **december 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libyen, født i 1975. Indrejst i januar 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han mange gange var blevet stoppet på markedet og andre steder i byen af myndighedspersoner, som har slået ham og har krævet eller taget penge fra ham. I 1998 eller 1999 blev han tilbageholdt i syv eller ti dage, men derpå løsladt uden sigtelse. Ansøgeren udrejste, fordi myndighedernes chikanøse fremfærd var uforandret. Det var de samme myndighedspersoner eller deres efterfølgere, der udøvede samme chikane i ansøgerens lokalområde, både over for ansøgeren og andre, der ikke havde magt i lokalområdet. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren havde erkendt, at han siden 1995 har været udrejst til flere lande, blandt andre Egypten, Marokko, Spanien og Frankrig, for at erhverve sig indtægter. Han har ikke haft problemer med de libyske myndigheder i forbindelse hermed. Han har aldrig haft et pas. Ansøgeren har ikke haft alvorlige konflikter med de libyske myndigheder i årene op til udrejsen i januar 2006, men har været udsat for chikane primært i form af, at myndighedspersoner har taget penge, når ansøgeren kørte som lastbilchauffør. Den generelle chikane, som ansøgeren har været udsat for, fandt nævnet måtte anses for udslag af de lokale myndigheders generelle fremfærd i ansøgerens hjemområde, og nævnet fandt ikke, at chikanen har haft en sådan intensitet og karakter, at forholdene omfattes af udlændingelovens § 7. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren, der ikke kunne anses for at have været politisk aktiv eller profileret grundet sin illegale udrejse ved tilbagevenden til Libyen skulle være i myndighedernes søgelys eller i konkret risiko for overgreb. Dette gjaldt tilsvarende, selv hvis det måtte antages, at de libyske myndigheder måtte blive bekendt med, at ansøgeren har søgt om asyl i Danmark. Nævnet lagde herved vægt på det oplyste i Udlændingeservices fact-finding mission fra november 2004 (baggrund 51) og det oplyste, senest i en rapport fra 9. oktober 2006 fra British Home Office vedrørende returnering af afviste asylansøgere m.v. Samlet fandt nævnet herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libyen risikerer forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1, eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2. Libyen/2006/1

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 5.7.1.2.

7.19 Marokko

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 5.6.

1 stadfæstelse
0 tilladelser

7.20 Nepal

5 stadfæstelser
0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nepal, født i 1975. Indrejst i november 2005. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk gurung, buddhist og kommer fra en mindre landsby. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han frygter maoisterne, da de – formentlig i april 2005 – havde kidnappet hans fader, og da maoisterne flere gange herefter havde truet med også at ville kidnappe ansøgeren – senest kort før flugten fra landsbyen, der formentlig fandt sted i sensommeren/efteråret 2005. Ansøgerens forklaring om enkeltheder, tidspunkter m.m. forekom på flere punkter temmelig usikker, herunder i forbindelse med oplysningerne om kidnapningen af faderen, de efterfølgende trusler og omstændighederne i forbindelse med udrejsen af Nepal og indrejsen i Danmark. Selvom det blev lagt til grund, at ansøgerens fader var blevet kidnappet – og muligt flygtet – havde ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han var konkret og individuelt forfulgt af maoisterne, således at dette kunne medføre asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde ved vurderingen heraf også vægt på, at ansøgeren havde kunnet opholde sig i landsbyen i cirka fem måneder efter den nævnte kidnapning. Hertil kom, at ansøgeren – hvis han mente sig i risiko for overgreb fra maoisterne – måtte henvises til at tage ophold i en anden del af Nepal – eventuelt i den by, hvor hans ægtefælle efter det oplyste havde kunnet opholde sig de seneste måneder uden at blive opsøgt af maoister. Nepal/2006/2

7.21 Nigeria

10 stadfæstelser
0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria, født i 1974. Indrejst i november 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset om nævnet lagde til grund, at ansøgeren i marts 2005 i sin forretning i Lagos måtte være blevet opsøgt af personer fra OPC (Oduda Peoples Congress) og afkrævet en ulovlig særskat, og uanset om OPC i forbindelse hermed måtte have sat ild til ansøgerens forretning, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han som følge heraf var i risiko for en konkret og individuel forfølgelse fra OPC´s side. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at OPC rettede henvendelse til alle forretningsdrivende i området, og at forholdet således måtte anses som et led i OPC´s generelle, ulovlige aktiviteter mod forretningsdrivende i Lagos. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren måtte henvises til at søge myndighederne beskyttelse. Flygtningenævnet bemærkede herved, at ansøgeren efter det oplyste ikke havde haft konflikter med myndighederne i Nigeria. Flygtningenævnet fandt end-

videre, at ansøgeren, hvis han ikke fandt på ny at kunne tage ophold i Lagos, kunne henvises til at tage ophold i et andet område i Nigeria. Flygtningenævnet bemærkede herved, at ansøgeren var født og opvokset i et landdistrikt, hvor han fortsat havde familie. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Nigeria/2006/3

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 5.3 og 5.7.1.4.

7. 22 Pakistan

2 stadfæstelser
2 tilladelser

Der henvises til resuméer i kapitel 5.7.1.3 og 5.8.

7.23 Rusland

7 stadfæstelser
1 tilladelse

Nævnet meddelte i **januar 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en mandlig statsborger fra Rusland, født i 1978. Indrejst i oktober 2003. Ansøgeren er etnisk tjetjener. Under den første tjetjenske krig hjalp ansøgeren den tjetjenske oprørsbevægelse med transport af medicin, tøj, mad og andre forsyninger. Under den anden krig deltog ansøgeren aktivt i kamphandlingerne. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er tjetjener. Ansøgeren havde forklaret divergerende om sit asylmotiv til de polske og danske myndigheder, og han havde først under samtalen i Udlændingeservice i maj 2004 omtalt en episode i maj 2002, hvor han under et russisk angreb efterlod sin jakke med sit id-kort. Uanset de divergerende forklaringer fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer efter en samlet vurdering af alle sagens oplysninger ikke at kunne afvise, at ansøgeren havde været tilbageholdt af de russiske myndigheder, som siden eventuelt havde fået kendskab til hans aktive deltagelse i den anden tjetjenske krig. Under henvisning hertil og til baggrundsoplysningerne fandt flertallet, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for at blive tilbageholdt og således havde sandsynliggjort, at han ville være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Rus/2006/1

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland, født i 1982 i Tjetjenien. Indrejst i marts 2004. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren under nævnsbehandlingen og til advokatindlægget til støtte for sin asylansøgning navnlig havde gjort gældende, at russiske soldater flere gange ved henvendelse på moderens og hans egen bopæl havde udsat ansøgeren for overgreb for at få oplysninger om hans halvbroder, og at han ikke ønskede at udføre militærtjeneste i hjemlandet, idet han under en sådan tjeneste risikerede at skulle del-

tage i kamphandlinger mod tjetjenere. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren først havde afgivet forklaring om halvbroderens aktiviteter til advokatindlægget, idet ansøgeren ikke havde oplyst herom hverken til skemaet eller under samtalen med Udlændingeservice. Flygtningenævnet bemærkede videre, at ansøgeren havde forklaret divergerende til de polske myndigheder og til de danske myndigheder om tidspunktet for hans ophold hos hans onkel i en by i Rusland. Han havde således til de polske myndigheder forklaret, at han havde opholdt sig i denne by fra august 2000 til juni 2001, idet han sammen med sin broder var blevet sendt til Rusland, efter at han havde været udsat for overgreb af de russiske soldater på bopælen. Til samtalen med Udlændingeservice havde ansøgeren derimod forklaret, at overgrebet på bopælen fandt sted i maj 2001. Under nævnsbehandlingen havde ansøgeren yderligere forklaret, at han havde været udsat for to overgreb, uden at han i dag nærmere kunne fastlægge tidspunktet for de to overgreb på anden måde, end at de havde fundet sted kort tid forud for hans og moderens udrejse. Flygtningenævnet kunne under disse omstændigheder alene lægge til grund for sagen, at russiske soldater på et tidspunkt havde henvendt sig på hans og moderens bopæl, men alene som led i en generel ransagning. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne afvise, at ansøgeren i forbindelse med en sådan ransagning kunne have været udsat for enkeltstående fysiske overgreb, men Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at disse overgreb havde haft en sådan karakter, at de kunne anses for konkret individuel asylbegrundende forfølgelse af ansøgeren. Flygtningenævnet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Rusland ville være i risiko for at blive hvervet til militære opgaver i Tjetjenien. Flygtningenævnet lagde i denne forbindelse vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger om, at de russiske myndigheder alene sender kontraktansatte militærpersoner til Tjetjenien. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for konkret og individuel forfølgelse af de grunde, som er anført i Flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i reel risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Rus/2006/2

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland, født i 1987. Indrejst i 2004 sammen med sin moder. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv særligt havde henvist til, at han ikke ønskede at udføre militærtjeneste i hjemlandet, idet han frygtede at blive sendt til kamphandlinger mod tjetjenere. Han havde endvidere henvist til, at moderen var blevet udsat for trusler, idet hun kort før udrejsen havde skrevet under på en vidneforklaring vedrørende et drab på en nabo. Flygtningenævnet fandt ikke, at det forhold, at ansøgeren risikerede at blive indkaldt til militærtjeneste, kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren ikke havde sandsynlig-

gjort, at han i givet fald ville være i risiko for at blive hvervet til militæropgaver i Tjetjenien. Flygtningenævnet henviste i den forbindelse til oplysningerne i Udlændingeservices fact-finding rapport "sikkerheds- og menneskerettighedsforhold m.v. i Tjetjenien" fra august 2005, hvoraf fremgår, at de regulære russiske tropper primært er professionelle soldater, og at den russiske hær fra 1. januar 2005 alene sender kontraktsoldater til Tjetjenien. Forklaringen om moderens underskrift på en falsk vidneerklæring var fremkommet meget sent i det samlede sagsforløb og blev ved sagens behandling i Flygtningenævnet angivet som hovedårsagen til udrejsen. Flygtningenævnet bemærkede, at det fremgik af moderens samtalereferat med service, at hun havde omtalt, at en mandlig nabo blev dræbt, men at hun ikke havde oplyst, at hun blev anmodet om at vidne i sagen, ligesom det fremgik, at der ikke var nogen præcis årsag til udrejsen i 2002. Det fremgik af materialet fremlagt af ansøgeren, at den pågældende person skulle være blevet dræbt i 2001, og ansøgeren havde ikke nærmere kunnet redegøre for det mellemliggende tidsforløb, hvorved bemærkedes, at det fremgik af de polske asylakter, at ansøgeren og moderen søgte om asyl i Polen i december 2002. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var fremkommet en plausibel forklaring på, at det nu påberåbte hovedmotiv til udrejsen først var fremkommet ved nævnets behandling af sagen, og fandt derfor at måtte bortse fra de nye oplysninger. Uanset om oplysningerne måtte lægges til grund, fandt Flygtningenævnet dog ikke grundlag for at antage, at moderens forhold i givet fald skulle give anledning til asylrelevante problemer for ansøgeren. Flygtningenævnet fandt, at de ransagninger, der var foretaget i ansøgerens families bolig, var af generel karakter og således ikke rettet konkret og individuelt mod ansøgeren. Det forhold, at ansøgeren ved en enkelt lejlighed var taget med af myndighederne, måtte vurderes som en enkeltstående handling, som ikke kunne anses for asylbegrundende. Uanset om det blev lagt til grund, at ansøgeren havde medvirket til at skjule våben med videre, fandt Flygtningenævnet, at der var tale om en begrænset og underordnet virksomhed, som i øvrigt ikke kunne antages at være myndighederne bekendt, og derfor ikke var asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Rus/2006/4

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 6.4.1.

52 stadfæstelser
0 tilladelser

7.24 Serbien

7.24.1 Kosovo-provinsen i Serbien

Nævnet **stadfæstede** i **august 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien, født 1982. Indrejst i juli 2001. I

maj 2002 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingeservice, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I marts 2006 genoptog Flygtningenævnet sagen på baggrund af oplysninger om, at navne på familiemedlemmer til ansøgeren var omtalt i en bog, der omtaler personer, der samarbejdede med serberne under krigen i Kosovo. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er bosniak, muslim og var i 2001 sammen med sin broder flygtet fra en navngiven by, der ligger nordøst for en anden navngiven by i Kosovo. Ansøgeren fik i 2002 sin sag behandlet i Flygtningenævnet, og der blev dengang truffet afgørelse om, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. I forbindelse med behandlingen af spørgsmålet om genoptagelse af sagen havde den beskikkede advokat særligt henvist til, at ansøgeren skulle være i risiko som følge af, at familiemedlemmer til ansøgeren var nævnt i en bog, der i 2004 blev udgivet i den anden navngivne by i et oplag på cirka 600 eksemplarer. I bogen var det anført, at et af ansøgerens familiemedlemmer og 12-14 andre navngivne personer fra ansøgerens hjemby skulle have profiteret af krigen i årene 1998/99, ligesom de navngivne personer skulle have været loyale over for det serbiske regime. Ansøgerens fader skulle ifølge bogens oplysninger være blevet beordret af politiet til at registrere tomme huse, som senere blev brændt af. Ansøgeren havde yderligere henvist til, at hans fader i Kosovo havde modtaget flere trusler, rettet mod faderen og ansøgerens mindre søster. Truslerne var blevet anmeldt til politiet, og kommunen og politiet havde iværksat forskellige sikkerhedsforanstaltninger. Ansøgeren havde i den forbindelse henvist til, at han selv cirka 6 måneder forud for sin udrejse i 2001 var udsat for at blive kidnappet af ukendte albanere. Han blev dog frigivet efter nogle dages tilbageholdelse. Endelig fremgik det af sagen, at UNMIK havde tilbagekaldt en tidligere afgivet accept af tilbagetagelse af ansøgeren og hans broder. UNMIK havde begrundet tilbagekaldelsen med, at en slægtning til ansøgeren arbejdede i politiet i en tredje by under det serbiske regime, og at ansøgerens familie efter 1999 havde været udsat for overgreb som følge heraf. UNMIK havde endvidere henvist til, at den pågældende familie risikerede gengældelse, hvis familiens medlemmer blev tvangsmæssigt udsendt til Kosovo. De foreliggende baggrundsoplysninger gav ikke anledning til at fastslå, at den generelle sikkerhedssituation for tilbagevendte bosniakker var forværret, siden Flygtningenævnet i maj 2002 traf afgørelse i sagen. Tværtimod syntes der at være tale om en bedring af situationen i tidsrummet fra 2002 til 2006. Om den generelle situation i Kosovo henviste nævnet blandt andet til den seneste British Home Office rapport om Serbien og Montenegro (inklusive Kosovo) fra oktober 2005, punkterne 3.15.4-3.15.7, der bekræftede denne antagelse. Nævnet henviste endvidere til UNHCR's seneste Position Paper fra juni 2006, hvori bosniakker ikke var omtalt blandt de etniske minoriteter, som skulle være i særlig risiko. Når der sås bort fra den eventuelle eksponering, der kunne være en følge af den nævnte bog, var der derfor ikke grundlag for at komme til et andet resultat end Flygtningenævnet gjorde ved afgørelsen af 29. maj 2002. Efter de foreliggende oplysninger

måtte nævnet lægge til grund, at ansøgeren ikke havde haft en særlig tilknytning til det serbiske regime eller havde haft særlige aktiviteter for serberne. I den omtalte bog var der heller ikke beskyldninger herom, ligesom der heller ikke var beskyldninger om, at ansøgerens familiemedlemmer skulle have begået alvorligere forbrydelser mod den albanske befolkning under krigen. Efter nævnets opfattelse kunne omtalen af ansøgerens familiemedlemmer i bogen ikke antages at indeholde oplysninger, som ikke i forvejen var kendt i lokalbefolkningen. De beskyldninger, der – med rette eller urette – var indeholdt i bogen om ansøgerens familiemedlemmer, var efter nævnets opfattelse ikke af en så alvorlig karakter, at der var grundlag for at antage, at ansøgeren som følge heraf skulle være i en særlig risiko for overgreb fra lokalbefolkningens side ved en tilbagevenden til Kosovo. Der måtte ved vurderingen også lægges vægt på, at der var hengået 7 år siden krigens afslutning, og at ansøgerens fader frivilligt vendte tilbage til Kosovo efter krigens afslutning, hvor han blev valgt ind i bystyret i den anden navngivne by. Det forhold, at ansøgeren i 2001 var tilbageholdt af nogle albanere, kunne ikke føre til en anden vurdering. Det bemærkedes herved, at ansøgeren blev frigivet efter nogle dage tilbageholdelse. Med hensyn til oplysningerne om, at ansøgerens fader og søster havde været udsat for trusler, måtte der ved vurderingen af betydningen for ansøgerens forhold lægges vægt på, at faderen havde fungeret som en del af et bystyre siden 2002, og efter ansøgerens oplysninger havde der løbende været trusler, som dog ikke på noget tidspunkt havde resulteret i overgreb på familien, hverken på faderen eller på andre familiemedlemmer. Det bemærkedes, at myndighederne i Kosovo i øvrigt efter det foreliggende havde reageret adækvat i forhold til truslerne, der måtte betragtes som udslag af kriminelle handlinger, og som også behandledes således af myndighederne. På denne baggrund og under hensyn til de foreliggende oplysninger om forholdene for bosniakker i Kosovo fandt nævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Kosovo ville være i risiko for at blive udsat for overgreb, som myndighederne ikke ville kunne beskytte ham imod. Det bemærkedes herved, at ansøgeren – såfremt han ikke mente at kunne tage ophold på sin hjemegn – måtte henvises til at tage ophold andetsteds i Kosovo, hvorved nævnet henviste til den tidligere nævnte rapport fra British Home Office – særligt pkt. 3.15.5.-6. Den omstændighed, at UNMIK ved breve fra august 2004 og juni 2006 havde tilkendegivet ikke for tiden at kunne acceptere ansøgerens tvangsmæssige tilbagesendelse til Kosovo, gav heller ikke grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkedes herved, at det er Flygtningenævnet, der efter en konkret og individuel behandling af en sag, træffer afgørelse om, hvorvidt en ansøger opfylder betingelser for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt fortsat ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. SerMon/2006/12

Nævnet **stadfæstede** i **august 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Serbien, født 1982. Indrejst i oktober 2001. Flygtningenævnet stadfæstede i 2003 Udlændingeservices afgørelse om afslag på asyl. Ansøgerens sag blev i februar 2006 genoptaget på baggrund af, at UNMIK havde afvist at tilbagetage ansøgeren med henvisning til, at ansøgerens bedstefader angiveligt var blevet kidnappet som følge af, at han havde arbejdet sammen med de serbiske myndigheder. UNMIK kunne på den baggrund ikke garantere for ansøgerens sikkerhed. **Flygtningenævnet** udtalte, at Flygtningenævnet ikke efter behandlingen af sagen i nævnet fandt tilstrækkelig anledning til at udsætte sagen som begæret af advokaten. Flygtningenævnet bemærkede herved, at nævnet lagde til grund, at ansøgerens farfader i juli 1999 blev kidnappet af albanerne og på tidspunktet for nævnsbehandlingen var død. Nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerens families hus var nedbrændt. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren er etnisk gorani, født og opvokset i Kosovo-provinsen. Ansøgeren havde aldrig været politisk aktiv, og han havde ikke haft egentlige konflikter med myndighederne. Ansøgeren havde under sagsforløbet forklaret meget divergerende også om væsentlige forhold for asylsagen. Først under interviewet med de norske udlændingemyndigheder i oktober 2003 og uddybet under samtalen med ansøgerens danske advokat i maj 2006 havde ansøgeren oplyst, at han havde været tvangshvervet af det serbiske militær og været i serbisk uniform i tre måneder, da han var 17 år. Her var han set af albanere, hvorfor han frygtede for sit liv. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hans farfader eller familien i øvrigt havde været fremtrædende samfundsborgere, idet ansøgeren under nævnsmødet havde oplyst, at farfaderen var almindelig arbejder. Familien havde været velstillet og kendt som goranier. Ansøgeren havde som sit asylmotiv under dette nævns behandling især henvist til perioden i serbisk militæruniform sammenholdt med kidnapningen af farfaderens og farbroderens hverv som reserveofficer i den serbiske hær. Henset til, at ansøgeren havde henvist til, at han især frygtede forfølgelse ved en tilbagevenden til Kosovo, fordi albanerne havde set ham som serbisk soldat, fandt Flygtningenævnet at måtte lægge betydelig vægt på, at dette angiveligt fandt sted i sommeren 1999, og at ansøgeren først udrejste i oktober 2001. Farfaderen forsvandt i sommeren 1999, men heller ikke dette fik ansøgeren til at flygte ud af landet før 2001. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han var konkret, individuelt forfulgt, da han udrejste, eller at han ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til Kosovo. De foreliggende baggrundsoplysninger gav ikke anledning til at fastslå, at den generelle sikkerhedssituation for tilbagevendte goranier skulle være blevet forværret, siden Flygtningenævnet i marts 2003 traf afgørelse i sagen. Tværtimod synes der at have været tale om en bedring af situationen i tidsrummet fra 2002 til 2006. Om den generelle situation i Kosovo kunne der blandt andet henvises til den seneste British Home Office rapport om Serbien og Montenegro (inklusive Kosovo) fra oktober 2005, punkt 3.16, der bekræftede denne antagelse. Der kunne endvidere henvises til UNHCR's posi-

tion paper fra juni 2006, hvori etniske goranier i modsætning til UNHCR's tidligere position papers ikke længere var iblandt de minoritetsgrupper, der generelt blev anset for at have behov for international beskyttelse. De generelt vanskelige forhold – herunder vedrørende fast ejendom – for etniske minoriteter i Kosovo gav ikke i sig selv grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at UNMIK i september 2004 ikke for tiden kunne acceptere ansøgerens tvangsmæssige udsendelse til Kosovo-provinsen gav heller ikke grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkedes herved, at det er Flygtningenævnet, der efter en konkret og individuel behandling af en sag, træffer afgørelse om, hvorvidt en asylansøger opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt fortsat ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, for at få asyl. Ser-Mon/2006/13

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Serbien, født i 1984 (M) og i 1985 (K), samt tre børn. Indrejst i februar 2006. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne er etniske romaer fra Kosovo-provinsen. Nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerne ikke havde været medlem af nogen politiske eller religiøse partier, organisationer, foreninger eller lignende. Nævnet bemærkede, at den mandlige ansøger havde afgivet divergerende og udbyggende forklaringer om sit asylmotiv. Den mandlige ansøger havde til asylregistreringsrapporten og under samtalen hos Udlændingservice som asylmotiv henvist til, at han havde modtaget trusler fra sine naboer, som urigtigt havde beskyldt ham for at have deltaget i et tyveri, som en anden nabo skulle have begået. Den mandlige ansøger havde videre forklaret, at han blev fængslet og dømt for at have begået tyveriet, at han blev tilbageholdt mellem to uger og en måned, og at han blev løsladt, efter at hans moder havde betalt kaution for ham. Han henviste endvidere til, at han ved en tilbagevenden til Kosovo ikke ville have noget sted at bo, ligesom han ikke ville kunne få noget arbejde. Den mandlige ansøger havde herudover til asylregistreringsrapporten forklaret, at KFOR ikke hjælper romaer i Kosovo, og at KFOR siger, at der ikke vil ske noget. Den mandlige ansøger havde over for Dansk Flygtningehjælp endvidere forklaret, at han flere gange blev overfaldet af naboerne, som slog og sparkede ham samt kastede sten efter ham, og at han var gået til politiet, hvor han havde fået at vide, at han skulle gå hjem, og at der ikke ville ske noget. Til den beskikkede advokat havde den mandlige ansøger forklaret, at han seks-syv gange blev overfaldet på bopælen af albanere, at han mange gange blev overfaldet på gaden af albanere, at han fire gange anmeldte overfaldene til politiet, men at overfaldene fortsatte, hvorfor han og ægtefællen var nødt til at flygte. Den kvindelige ansøger havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kosovo ikke ville kunne forsørge sine børn, idet hun

hverken ville kunne få et sted at bo eller arbejde i Kosovo. Uanset om ansøgernes forklaringer lagdes til grund for sagen, fandt nævnet ikke, at de overgreb, de trusler og den chikane, som ansøgerne havde været udsat for, havde haft en sådan karakter og intensitet, at dette kunne begrunde, at ansøgerne skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet fandt, at ansøgerne måtte henvises til at anmelde disse forhold til de relevante myndigheder, herunder overordnede muligheder. Nævnet fandt heller ikke, at dommen mod den mandlige ansøger for tyveri kunne begrunde, at ansøgerne skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet fandt, at der var tale om et forhold af strafferetlig karakter, og at den mandlige ansøger kunne henvises til at søge sagen indbragt for en højere retsinstans. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at den mandlige ansøger efter det oplyste blev løsladt uden betingelser efter cirka en måneds tilbageholdelse. Nævnet fandt endvidere ikke, at de generelle forhold for etniske romaer i Kosovo kunne begrunde, at ansøgerne meddeles asyl eller beskyttelsesstatus. For så vidt angår den beskikkede advokats henvisning til UNHCR's position paper fra juni 2006 bemærkede nævnet, at UNHCR i sit foregående position paper fra marts 2005, under sektion III. Policy Recommendations and Conclusions, pkt. 1. Ethnic Minorities at Risk, underpkt. 14, har anført følgende: "Against the described developments and constraints for ethnic minorities UNHCR is concerned in particular for Kosovo Serb and Roma communities as well as for ethnic Albanians in a minority situation. Therefore, the Office maintains and reiterates its position that members of these groups should continue to benefit from international protection in countries of asylum under the 1951 Convention or complementary forms of protection depending on the circumstances of the claims. For these groups and individuals return should only take place on a strictly voluntary basis in safety and dignity in a coordinated and gradual manner. Such return to be sustainable needs to be supported by re-integration assistance". Nævnet fandt ikke, at anbefalingerne i UNHCR's seneste position paper fra juni 2006 kunne føre til en ændret vurdering af ansøgernes sag. Nævnet bemærkede herved, at det af dokumentet blandt andet fremgår, at den generelle sikkerhedsmæssige situation i Kosovo er forbedret siden udgivelsen af UNHCR's position paper fra marts 2005, ligesom bevægelsesfriheden for etniske minoritetsgrupper er forbedret. Det fremgår endvidere, at antallet af forbrydelser med et muligt etnisk motiv ifølge UNMIK er reduceret betydeligt. Nævnet bemærkede i øvrigt, at UNHCR over for Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration har tilkendegivet, at der med det seneste position paper ikke er tiltænkt nogen ændring i UNHCR's hidtidige standpunkt vedrørende beskyttelse af personer fra Kosovo. Nævnet udtalte endvidere, at den beskikkede advokat i sit skriftlige indlæg havde anført, at den mandlige ansøger over for ham havde oplyst, at han er roma eller ashkalij. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at UNHCR i position paper fra juni 2006 under sektion I. Introduction, pkt. 3, blandt andet har anført følgende: "Positive developments within the inter-ethnic environment have had a particular impact on members of the Ashkaelia and Egyptian communities in Kosovo.

UNHCR is therefore no longer including these minorities among those at risk." Nævnet bemærkede endvidere, at det følger af udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., at nævnet selv drager omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Nævnet fandt, at sagen var tilstrækkeligt oplyst, og nævnet fandt således ikke grundlag for at imødekomme den beskikkede advokats begæring om, at nævnet kontaktede UNHCR med henblik på at indhente en skriftlig uddybning af UNHCR's position paper fra juni 2006. Det forhold, at UNMIK generelt ikke accepterer, og at UNHCR generelt ikke kan anbefale tvangsmæssig udsendelse af visse befolkningsgrupper fra Kosovo-provinsen, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering af ansøgernes sag. Endelig fandt Flygtningenævnet ikke, at oplysningerne om ansøgernes personlige forhold i øvrigt, herunder den mandlige ansøgers helbredsmæssige forhold, kunne føre til, at ansøgerne skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ser-mon/2006/8

7.24.2 Det øvrige Serbien

Nævnet **stadfæstede** i **september 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Serbien, født i 1975. Indrejst i november 2004. Nævnet stadfæstede samme dag Udlændingeservices afgørelse vedrørende ansøgerens ægtefælle samt parrets tre mindreårige børn, som indrejste sammen med ansøgeren. **Flygtningenævnet** udtalte, at den beskikkede advokat havde nedlagt påstand om hjemvisning af sagen til Udlændingeservice til fornyet behandling, idet Udlændingeservice i sin afgørelse ikke har forholdt sig til spørgsmålet, om ansøgerens ægtefælle var omfattet af begrebet en social gruppe, ligesom Udlændingeservice havde taget stilling til spørgsmålet om ægtefællens troværdighed uden hensyntagen til hendes helbredsforhold og psykiske lidelse, jf. Handbook pkt. 208. Advokaten havde endvidere fremsat begæring om, at nævnet iværksatte en DNA-test af ansøgeren, hans ægtefælle og et af parrets børn med henblik på at få fastslået, hvorvidt barnets fader rettelig var en af tre voldtægtsmænd. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingeservice. Nævnet fandt heller ikke grundlag for at iværksætte den ønskede DNA-test. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han frygtede sin svigerfader, idet svigerfaderen havde bortført, slået og voldtaget ansøgerens ægtefælle, ligesom han havde bortført, truet og mishandlet ansøgeren, fordi svigerfaderen, der er ortodoks muslim, ikke ville acceptere, at datteren havde giftet sig med ansøgeren, der er etnisk roma, og havde konverteret til kristendommen. Ansøgerens norske, svenske og finske asylsagsakter var indgået i nævnets vurdering af sagen. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren havde opgivet andre identiteter til de tyske og norske asylmyndigheder end til de danske og svenske asylmyndigheder, hvilket generelt svækkede tilliden til hans troværdighed. Hertil kom, at ansøgeren på en række centrale punkter havde forklaret usikkert og divergerende – også set i forhold til ægtefællens forklaring. Det gjaldt for eksempel omstændighederne omkring de begåede overgreb, herunder voldtægten. Ansøgeren

havde i sit asylansøgningsskema oplyst, at han var vidne til en dobbelt voldtægt, hvilket han havde fragået i nævnet. Forklaringerne indeholdt endvidere divergenser i forhold til udrejsetidspunkter samt anmeldelser af forholdene til myndighederne. Efter en samlet vurdering af det forklarede hændelsesforløb og henset til, at ansøgeren vedholdende havde forklaret om familiekonflikten med svigerfaderen, fandt nævnet imidlertid – uanset det ovenfor anførte – som anført i ægtefællens sag, ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at forkaste forklaringen om de begåede overgreb, herunder voldtægt, i sin helhed. Selv om det herefter lagdes til grund, at ansøgeren og ægtefællen i et vist omfang havde været udsat for overgreb, fandt Flygtningenævnet ikke, at de nævnte forhold havde haft en sådan karakter, at de kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet lagde herved særlig vægt på, at der var tale om kriminelle handlinger fra privatpersoners side, som ikke kunne antages at være myndighedsunderstøttede. Nævnet fandt således, at ansøgeren måtte henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne i Serbien. Flygtningenævnet fandt efter de afgivne forklaringer ikke, at ansøgeren og hans ægtefælle havde sandsynliggjort, at de i relevant og tilstrækkeligt omfang havde forsøgt at opnå denne beskyttelse. Ansøgeren og hans ægtefælle havde således under det samlede sagsforløb udtalt sig divergerende om, i hvilket omfang der var foretaget anmeldelser til politiet. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at såfremt de lokale myndigheder ikke ville foretage sig noget i anledning af anmeldelserne, måtte ansøgeren og ægtefællen henvises til at klage herover til de relevante overordnede myndigheder, hvilket ikke var sket. Det kunne derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren og ægtefællen ikke kunne opnå den fornødne myndighedsbeskyttelse. Flygtningenævnet fandt ikke, at det oplyste om svigerfaderens medlemskab af SPS og venskab med en politichef gav grundlag for at antage, at ansøgeren og ægtefællen ikke kunne opnå en sådan beskyttelse. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren ikke havde haft konflikter med myndighederne i Serbien bortset fra nogle strafprocessuelle indgreb i forbindelse med kriminelle forhold, der ikke var asylbegrundende, og at hans medlemskab af SPS ikke havde givet anledning til asylrelevante problemer. De generelle forhold i Serbien gav ikke i sig selv grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ser-mon/2006/7

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Serbien, født i 1961 (M) og i 1963 (K), samt to børn. Indrejst i januar 2006. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer til grund for sagen. Det fulgte af disse forklaringer, at begge ansøgere havde været politisk aktive og ligeledes aktive indenfor menneskerettighedsbeskyttelse, og at de af samme grund havde været udsat for chikanerier og trusler af forskellig art, blandt andet under informationssamtaler hos sikkerhedstjenesten. Det måtte efter ansøgernes samstemmende forklaringer lægges til grund, at den umiddelbare årsag til deres udrejse af Serbien i 2005 var nogle mere eller mindre udtalte trusler om kidnapning af datteren, muligvis

sammenholdt med at den kvindelige ansøger havde profileret sig i lokal-tv på AIDS dagen den 19. december 2004 og ligeledes sammenholdt med, at den mandlige ansøger havde været udsat for en form for attentatforsøg en tidlig morgen i 2004. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger fandt nævnet imidlertid ikke grundlag for at antage, at nogen af de nævnte episoder enten havde været direkte myndighedsunderstøttede eller dog har haft en sådan intensitet, at de kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet lagde til grund, at ansøgerne var udrejst legalt på egne ægte pas. Uanset om det måtte kunne lægges til grund, at ansøgernes anmeldelser af episoderne til det serbiske politi ikke havde ført til noget resultat, måtte ansøgerne henvises til at udnytte de tilstedeværende klagemuligheder til overordnede myndigheder. Nævnet fandt grundlæggende, at attentatforsøget på den mandlige ansøger og de mere eller mindre udtalte trusler om kidnapning af datteren måtte anses for borgerlig kriminalitet, som ansøgerne måtte søge beskyttelse imod hos de stedlige myndigheder. Endelig fandt nævnet, at hvis ansøgerne ikke fandt at kunne tage ophold i deres hjemområde i den sydøstlige del af Serbien, kunne de henvises til at tage ophold i andre dele af Serbien, da der ikke var grundlag for at antage, at de vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse i hele Serbien. Nævnet fandt herefter ikke grundlag for, at ansøgerne – som følge af deres tilhørsforhold til det bulgarske mindretal i Serbien – ville være i risiko for konkret individuel forfølgelse omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, og nævnet fandt ej heller grundlag for at antage, at ansøgerne ville være i reel risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Sermon/2006/9

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 3.1.2.2, 3.1.2.3, 3.2 samt 5.7.1.1

36 stadfæstelser
4 tilladelser

7.25 Somalia

7.25.1 Somaliland/Nordvestsomalia

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1975 – indrejst i sommeren 2002. Ansøgeren boede i Somalia indtil 1988, hvor han sammen med familien flyttede til Etiopien på grund af borgerkrigen. Ansøgeren havde ikke nogen personlige konflikter i Somalia, men han oplevede flere overgreb på civilbefolkningen, ligesom to onkler og en tante mistede livet under borgerkrigen. Fra 1988 til 2002 opholdt ansøgeren sig uden problemer i Etiopien. I juni 2000 indgik han i Etiopien ægteskab med en somalisk kvinde med opholdstilladelse i Danmark. I juni 2002 indrejste ansøgeren i Danmark på familiesammenføring. I 2003 udrejste ansøgeren til Sverige, idet han fik kendskab til, at hans ægtefælle havde en affære

med en anden mand. I 2005 indrejste ansøgeren på ny i Danmark, hvor han søgte asyl, idet han gerne ville være sammen med sin herboende søn. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren, som tilhører Isaaq Haber Yonis klanen, kom således fra regionen Somaliland i Somalia. Efter ansøgerens forklaring var der intet grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia ville risikere forfølgelse omfattet af FN's Flygtningekonvention, eller at han ville være i konkret og individuel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Da ansøgeren derfor ikke opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingeservices afgørelse. Det blev besluttet, at ansøgeren kunne udsendes til Nordvestsomalia, jf. udlændingelovens § 32 a. Somalia/2006/3

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1977. Indrejst i december 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at Flygtningenævnet fandt, at der for nævnet forelå tvivl om ansøgerens geografiske tilknytningsforhold i Somalia henset til det oplyste i vurderingen fra en sprogtest om, at ansøgeren højst sandsynligt havde sin sproglige baggrund i det nordlige Somalia, og at ansøgeren havde et mangelfuldt realkendskab til byen Afgoye i det sydlige Somalia. Nævnet fandt derfor, at der forelå tvivl om, hvorvidt ansøgeren var født og opvokset i Afgoye, som ansøgeren ifølge sin forklaring forlod omkring 1994, da det lykkedes ham at undslippe den militsgruppe, der holdt ham som tvangsarbejder. Nævnet fandt, at ansøgerens asylmotiv primært burde vurderes ud fra ansøgerens tilhørsforhold til minoritetsklanen Midgan og det forhold, at ansøgeren ifølge sin forklaring i 2001 mødte sin kæreste, der tilhørte klanen Marehaan, og med hvem ansøgeren, efter det oplyste, havde et fællesbarn på nu tre år, ligesom de forventede fødslen af endnu et fællesbarn inden for relativt kort tid. Nævnet bemærkede, at ansøgeren i nævnsmødet havde forklaret, at hans kærestes familie ikke var helt klar over hans klantilknytning, men at klanen Marehaan ikke ville acceptere ægteskab med en mand fra Midganklanen. Nævnet fandt, at ansøgerens situation var præget af de meget vanskelige, men generelle forhold i Somalia, herunder forholdende for Midganklanen. Nævnet fandt imidlertid ikke, at det forhold, at ansøgeren tilhørte denne minoritetsklan, indebar, at ansøgeren af denne grund ved en tilbagevenden til Somalia risikerede en asylbegrundende forfølgelse. Nævnet fandt, at det nævnte resultat fra sprogtesten indebar, at ansøgerens forklaring om, at han ved en tilbagevenden til Somalia alene ville have mulighed for at tage ophold i området ved Afgoye, fordi han alene havde tilknytning hertil, ikke kunne lægges til grund. Nævnet fandt, at ansøgeren måtte anses for at have tilknytning til det nordlige Somalia, selv hvis det blev lagt til grund, at ansøgeren havde haft sin tidlige opvækst i Afgoye og på grund af krigen i 1991 efterfølgende måtte forlade området. Den del af ansøgerens asylmotiv, der angik hans herboende kæreste, synes mere præget af de overordnede generelle forhold for henholdsvis Marehaan og Midgan, uden at der for ansøgeren var tale om en konkretiseret og individuel konflikt.

Nævnet bemærkede herved, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia ikke kunne anses for at være udsat for en så konkret risiko, at der herved forelå en asylbegrundende forfølgelse. Herefter og idet de generelle forhold i Somalia, uanset at disse var meget vanskelige, ikke kunne føre til et andet resultat, fandt nævnet ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia risikerede en forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller risikerede en umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2. Somalia/2006/10

7.25.2 Kønsrelateret forfølgelse

Nævnet meddelte i **marts 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1987. Indrejst i marts 2005. Ansøgeren havde forklaret, at hun tilhører Madhiban-klanen, samt at en mand tilhørende Mooryan-militsen ønskede at gifte sig med hende, hvilket hun imidlertid ikke ønskede, hvorfor den pågældende mand flere gange havde opsøgt hende og truet hende. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at hun er opvokset i og omkring Mogadishu, og at hun ved en tilbagevenden dertil risikerer overgreb fra en magtfuld person, der ønskede at gifte sig med hende. Efter den foretagne sproganalyse, hvoraf det fremgår, at ansøgeren vel har sin sproglige baggrund i nord, men også anvender udtryk, der stammer fra syd, sammenholdt med ansøgerens forklaring om, at moderens familie kommer fra nord, fandt Flygtningenævnet ikke, at sproganalysens resultat er i modstrid med ansøgerens forklaring. Flygtningenævnet fandt endvidere, at ansøgeren konsistent og troværdigt havde forklaret om sine forhold, og nævnet fandt derfor at kunne lægge forklaringen til grund. Flygtningenævnet lagde herefter vægt på ansøgerens klanforhold, at hun ikke har familie i Mogadishu, ud over en kusine, hvis ægtefælle blev såret af skud, da han forsøgte at beskytte ansøgeren mod overgreb, at ansøgeren flygtede ud af landet umiddelbart herefter, samt at personen, der stod bag truslerne tilhører en indflydelsesrig milits i området. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens klantilhørsforhold og den omstændighed, at hun er enlig kvinde, i sig selv er tilstrækkeligt til at meddele asyl. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun vil være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Somalia/2006/4

Nævnet **stadfæstede** i **april 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født 1982. Indrejst i maj 2005. Ansøgeren tilhører klanen Reer Hamar, underklan Shaashi. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at hun er enlig kvinde uden netværk og risikerer at blive voldtaget og slået ihjel ved en tilbagevenden. Ansøgeren var ved en sprogtest placeret som hjemhørende i det nordlige Somalia og ikke som forklaret omkring Mogadishu, men uanset om hendes forklaring blev lagt til grund, fandtes der ikke at foreligge asylbegrundende

forhold. Nævnet lagde herved vægt på, at de overgreb, som ansøgeren havde været udsat for, lå cirka ti år tilbage og var et led i de generelle forhold. Ansøgerens klanmæssige tilknytning og den omstændighed, at hun er enlig kvinde uden netværk, kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Somalia/2006/5

7.25.3 Religiøse forhold

Nævnet meddelte i **august 2006** opholdstilladelse **(B-status)** til en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1977. Indrejst i juli 2005. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren under nævnsmødet havde gjort et særdeles troværdigt indtryk, og at hans forklaring og svar på spørgsmål under nævnsmødet ligeledes havde været præget af høj grad af troværdighed. Ansøgeren havde forklaret, at hans fader – der drev forretning i Kenya – på et tidspunkt konverterede til kristendommen uden at gøre hverken ansøgeren eller andre i Somalia bekendt hermed. Faderens stærkt religiøse familiemedlemmer fik imidlertid mistanke om faderens "vantro" og begyndte at udspionere ham. Samtidig forsøgte de at inddrage ansøgeren og hans søskende stærkere i det muslimske trossamfund og i grupperne, der ønskede shariadomstolene indført i Somalia. Folk begyndte at tale om ansøgerens fader, og da ansøgeren fra andre havde hørt, at hans fader var gået over til kristendommen, spurgte ansøgeren faderen direkte herom. Selvom faderen overfor ansøgeren åbenlyst erkendte at være blevet kristen, ville ansøgeren imidlertid ikke gå imod ham. Da de religiøse familiemedlemmer gennem somaliere i Kenya fik bekræftet, at faderen var konverteret, og da ansøgeren og hans søskende samtidig afslog at lade sig inddrage i de mere fundamentalistiske grupper, var de religiøse familiemedlemmer overbevist om, at både ansøgerens fader og alle hans børn var blevet kristne. Dette var baggrunden for drabet på faderen og ansøgerens søskende, og for at ansøgeren er efterstræbt. Ansøgeren skjulte sig fra dag til dag forskellige steder i ca. 14 dage, indtil faderens forretningsforbindelse fik ham med ud af landet til Djibouti. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund. Det blev således lagt til grund, at ansøgerens fader og alle hans hjemmeboende søskende blev dræbt på bopælen af to bevæbnede personer, efter at det var blevet kendt, at faderen var blevet kristen. Under henvisning til baggrundsoplysningerne om forholdene i Mogadishu, herunder oplysningerne om de stærkt religiøse og fundamentalistiske gruppers indflydelse, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden ville være i en reel risiko for overgreb, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddelte herefter ansøgeren opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Somalia/2006/8

Der henvises endvidere til resuméer i kapitel 3.1.2.1; 3.1.2.2; 5.3; 5.5; 5.7.1.5 og 6.5.3.

7.26 Sri Lanka

11 stadfæstelser
0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **august 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født 1979. Indrejst i oktober 2005. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentligste ansøgerens forklaring til grund om, at han var tilbageholdt i 18 dage i 1995 af regeringshæren og blev udsat for slag under tilbageholdelsen. Det forhold, at ansøgeren var tilbageholdt dengang, kan ikke nu begrunde asyl. Ansøgeren har yderligere påberåbt sig, at han ved løsladelsen i 1995 blev hvervet som spion for hæren, og at han på denne baggrund blev opsøgt i 2000 og bedt om at observere over for LTTE's politiske kontor i en navngiven by. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han i 2005 fik to advarsler fra LTTE på grund af mistanke om spionage, men at der ikke skete videre. Efter de nævnte advarsler forblev ansøgeren nogle måneder i sin hjemby, hvorefter han rejste til Colombo, hvor han opholdt sig i mindst en måned forud for den legale udrejse. Flygtningenævnet bemærkede om denne del af ansøgerens forklaring, at ansøgeren fra begyndelsen havde oplyst, at han havde udført spionage for regeringshæren og havde i detaljer forklaret herom. Nævnet fandt imidlertid, at ansøgeren på en række punkter, herunder centrale punkter, havde forklaret divergerende, samt at hans forklaring på nogle punkter tillige forekom usandsynlig. Divergenserne i ansøgerens forklaring vedrørte forløbet i forbindelse med hærens kontakt til ham i 2000 samt ansøgerens forklaring om tidspunkterne for de angivne advarsler fra LTTE. Nævnet fandt, at ansøgerens forklaring om, at hans hvervning i 2000 skulle have sammenhæng med et tilsagn givet i forbindelse med ansøgerens løsladelse i 1995, forekom mindre sandsynlig. Nævnet fandt endvidere, at ansøgerens forklaring om, hvorledes han gennem fem år en til to gange om ugen observerede ved LTTE's kontor og indlod sig i samtale med adskillige personer, der besøgte kontoret, forekom usandsynlig, idet det måtte formodes, at en sådan aktivitet i en mindre by ikke kunne foregå tilsyneladende upåagtet igennem så lang en periode. Det fandtes tillige mindre sandsynligt, at LTTE ved mistanke mod ansøgeren skulle have indskrænket sig til alene at give ham advarsler. Uanset om det imidlertid lagdes til grund, at ansøgeren havde foretaget visse observationer i lokalområdet, hvilke var blevet videregivet til en kontaktperson i hæren, fandtes der imidlertid ikke grundlag for at antage, at ansøgeren således er i søgelyset fra LTTE's side, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i risiko for en asylbegrundende forfølgelse. Det bemærkedes herved, at ansøgeren efter sin egen forklaring ophørte med sit arbejde for regeringshæren og opholdt sig i sit hjemområde nogle måneder forud for sin udrejse uden at blive udsat for yderligere fra LTTE's side. Hvis ansøgeren imidlertid ved en tilbagevenden finder ikke at kunne tage ophold i sit hjemområde, fandt nævnet, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i Colombo, hvor han tidligere har haft ophold med sin familie, og hvor han har opholdt sig i mindst en måned før udrejsen. Det bemærkedes herved, at ansøgeren efter sin egen forklaring udrejste med accept fra den angivne kontaktperson fra hæren, og at hans udrejse var legal og problemfri. Efter det anførte har ansøgeren således ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Sri

Lanka risikerer at blive udsat for en forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han er i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet at udlændingelovens § 7, stk. 2. Srilanka/2006/1

Nævnet **stadfæstede** i **august 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Sri Lanka, født i 1965 (M) og i 1979 (K). Indrejst i september 2005. **Flygtningenævnet** lagde efter den mandlige ansøgers forklaring til grund, at ansøgeren ikke var politisk aktiv eller i øvrigt involveret i konflikter med de srilankanske myndigheder eller LTTE, men at ansøgeren gennem nogle år, hvor han blandt andet havde ejet en fiskerbåd, regelmæssigt måtte betale beløb til LTTE på mellem 8.000 og 12.000 rupies, fordi han i lighed med andre fiskere var tvunget til det. Ansøgerens asylmotiv grundede sig navnlig på frygten for en Karuna-gruppe, der i april 2005 krævede hans samarbejde vedrørende oplysning om ansøgerens fætter. Om denne fætter forklarede ansøgeren, at han i 15 år havde været medlem af LTTE. Ansøgeren havde senest set ham en halv time i 2001 under et besøg hos fætterens moder, der er ansøgerens moster. Ansøgeren havde intet med fætteren at gøre og havde været imod hans deltagelse i LTTE. Nævnet bemærkede, at det indgik i nævnets vurdering, at ansøgeren gav forskellige oplysninger om fætterens position i LTTE, idet ansøgeren på den ene side forklarede, at han havde en høj rang, men på den anden side i samtalen med Udlændingeservice i januar 2006 oplyste, at fætteren var ham, som samlede penge ind for LTTE i området. Efter april 2005 var ansøgeren i maj 2005 blevet standset af to personer, heriblandt en fra Karuna-gruppen. De lod ansøgeren gå, da han på forespørgsel oplyste, at han ikke havde set fætteren. I nævnsmødet oplyste ansøgeren om, at han senest i juni 2005 var blevet ID-kontrolleret ved en myndighedsvagtpost i Batticaloa uden problemer. To dage før udrejsen i september 2005 var ansøgeren og hans ægtefælle blevet forsøgt standset af to ukendte personer i et skovområde, men ansøgeren havde fortsat sin kørsel på motorcykel. Efter udrejsen satte personer fra Karuna-gruppen sig i besiddelse af ansøgerens motorcykel, der var placeret hos ansøgerens svigerfader, og i den forbindelse fremsatte personerne trusler mod ansøgeren, fordi han var udrejst. Ved vurderingen af den risiko, som ansøgeren havde henvist til ved en tilbagevenden, fandt nævnet efter det anførte, at ansøgeren måtte anses for uprofileret. Ansøgerens forbindelse til LTTE måtte anses for ringe, og – således som ansøgeren også havde forklaret – ses i sammenhæng med, at også mange andre fiskere måtte betale penge til LTTE. Ansøgeren havde intet haft at gøre med sin fætter og været imod dennes deltagelse i LTTE. Selv om nævnet ikke ville afvise muligheden efter ansøgerens forklaring om, at de srilankanske myndigheder samarbejdede med Karuna-grupper, fandt nævnet, at en risiko for efterstræbelse af ansøgeren fra de srilankanske myndigheders side måtte anses som usandsynlig, og at henvendelser fra personer tilknyttet en Karuna-gruppe i Batticaloa måtte anses for lokalt betinget og ikke understøttet ud over en mulig afgrænset lokal sammenhæng. Nævnet lagde ved vurderingen vægt på, at ansøgeren som anført ikke i øvrigt havde haft

problemer med myndighederne, og at ansøgeren og hans ægtefælle var udrejst legalt af Colombo i september 2005. Den kvindelige ansøger havde om sit asylmotiv henvist til ægtefællens forhold og havde ikke selv været udsat for konflikter. Efter en samlet vurdering af ansøgernes forklaringer fandt nævnet herefter ikke, at det kunne antages, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Sri Lanka risikerede en forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller umenneskelig eller nedværdigende behandling som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkedes, at nævnet ved sin ovennævnte vurdering fandt, at ansøgerne kunne tage ophold i andre dele af Sri Lanka, navnlig Colombo, såfremt de ikke ønskede at tage ophold i Batticaloa. Nævnet fandt ikke, at der efter det fremkomne i ansøgernes sag var tilstrækkeligt grundlag for at udsætte afgørelsen på indhentelse af nærmere oplysninger eventuelt via Udenrigsministeriet om forbindelsen mellem Karuna-grupper og de srilankanske myndigheder, som mest subsidiært påstået af den beskikkede advokat. SriLanka/2006/2

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 3.2.

17 stadfæstelser
21 tilladelser

7.27 Statsløse palæstinensere

7.27.1 Statsløse palæstinensere fra Libanon

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1976. Indrejst i december 2000. **Flygtningenævnet** kunne tiltræde, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon efter nævnets praksis måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren havde en nær tilknytning til Libanon, hvor han måtte antages fortsat at kunne opnå den fornødne beskyttelse, hvorfor Libanon måtte anses for ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at ansøgeren er født og opvokset i Libanon, hvor han fortsat har familie. Det forhold, at ansøgeren har herboende familiemedlemmer, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Der kunne herved nærmere henvises til bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 3, hvoraf det blandt andet fremgår, at udlændingens eventuelle tilknytning til Danmark, f.eks. fordi den pågældende har herboende familiemedlemmer, ikke skulle tillægges betydning i relation til spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding skulle meddeles konventions- eller beskyttelsesstatus her i landet eller henvises til et andet land som første asylland. Flygtningenævnet bemærkede, at det svækkede ansøgerens troværdighed, at han ikke havde oplyst de tyske myndigheder om sit nu påberåbte asylgrundlag i forhold til Abu Nidal-gruppen, og at han først på et meget sent tidspunkt havde søgt om asyl i Danmark. Flygtningenævnet fandt ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at afvise, at ansøgeren havde haft en tilknytning til Abu Nidal-gruppen i den flygtningelejr, hvor han boede. Ansøgeren havde forklaret, at han havde agi-

teret for organisationen, og at han i lejren havde indsamlet oplysninger om, hvem der havde sympatiseret med henholdsvis den libanesiske efterretningstjeneste og den syriske efterretningstjeneste, og at han havde videregivet disse oplysninger til en navngiven person. Den pågældende person havde været den eneste, som ansøgeren havde haft kontakt med, efter at organisationens kontorer blev lukket i 1994/1995. Ansøgeren havde forklaret, at han havde været afhørt af såvel den syriske som den libanesiske efterretningstjeneste om sine aktiviteter, og at han herefter var blevet løsladt. Ansøgeren havde i øvrigt ikke haft problemer med myndighederne. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne antages at have noget udestående med de libanesiske myndigheder. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt efter en vurdering af ansøgerens aktiviteter, oplysningerne om Abu Nidal-gruppen, og det tidsmæssige forløb, at der ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede overgreb fra denne gruppe ved en tilbagevenden til Libanon. Flertallet bemærkede endvidere, at ansøgerens fader fortsat bor i lejren, og at han ikke havde været udsat for overgreb. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt derfor, at ansøgeren fortsat kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Stat.pal/2006/2

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1980. Indrejst i august 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren var statsløs palæstinenser og født i De Arabiske Emirater. Da ansøgeren var to til tre år gammel, flyttede han med sin familie til Syrien. Da ansøgeren var omkring fire år, rejste familien som følge af faderens arbejde til Libyen, hvor ansøgeren og familien har boet indtil 2005. Mens ansøgeren boede i Libyen, havde han ofte været på feriebesøg i Libanon. I 1994 fik ansøgeren under et familiebesøg i Libanon et libanesisk rejsedokument (pas), og han har siden fået dette forlænget. I maj/juni 2005 rejste ansøgeren til Libanon, hvor han flyttede ind hos sin farbroder. Ansøgerens fader var født i Palæstina, og han flyttede i 1948 med sin familie til Libanon. Ansøgeren har endelig oplyst, at hans fader og moder – efter ansøgerens udrejse af Libanon i august 2005 – var rejst fra Libyen til Libanon. Selvom ansøgeren i en længere årrække havde boet i Libyen, lagde Flygtningenævnet vægt på, at han – på grund af sin fader – til stadighed havde haft en tæt tilknytning til Libanon, hvor han også havde taget ophold forud for sin indrejse til Danmark. Det tiltrådtes derfor, at ansøgerens asylsag skulle vurderes i forhold til Libanon. Som følge af, at ansøgeren var statsløs palæstinenser, var han efter praksis omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Da Flygtningenævnet anså Libanon som første asylland, skal det i overensstemmelse med udlændingelovens § 7, stk. 3, afgøres, om ansøgeren allerede havde opnået beskyttelse der. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han både i Libyen og Libanon var blevet truet af organisationen DFLP (Democratic Front for the Liberation of Palestine) – blandt andet fordi han havde nægtet at deltage i organisationens militærtræning, og fordi han var udeblevet fra møder flere gange. Ansøgeren var dog aldrig

blevet udsat for vold, ligesom han ikke havde haft nogen konflikt med de libanesiske myndigheder. Flygtningenævnet kunne tiltræde Udlændingeservices vurdering af, at ansøgerens modsætningsforhold til DFLP kun havde været af begrænset karakter – og at der uanset truslerne var tale om en mindre intens konflikt, der ikke kunne begrunde asyl. Da ansøgeren ikke i øvrigt havde nogen konflikt med de libanesiske myndigheder, tiltrådtes det herefter, at ansøgeren kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, og derfor ikke opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Stat.pal/2006/5

Nævnet **stadfæstede** i **august 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1979. Indrejst i september 2005. **Flygtningenævnet** kunne tiltræde, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon efter nævnets praksis måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren havde påberåbt sig, at han ved en tilbagevenden til Libanon ville være i fare, da han ikke ønskede at lade sig hverve til militante grupper. Nævnet bemærkede, at ansøgeren havde oplyst, at han var blevet forsøgt hvervet til Fatah cirka tre år forud for udrejsen, men afslog. Ansøgeren forklarede over for nævnet, at han siden gennem bekendte havde fået opfordringer til at melde sig, men at der ikke var sket yderligere. Nævnet kunne efter det oplyste ikke lægge til grund, at ansøgeren risikerede en asylbegrundende forfølgelse som følge af de sporadiske hvervningsforsøg. Dette gjaldt uanset de seneste krigshandlinger i Libanon. Ansøgeren er født og opvokset i Libanon, hvor størstedelen af hans familie fortsat opholdt sig. Efter det anførte måtte det antages, at ansøgeren fortsat ville kunne opnå beskyttelse i Libanon, der derfor kunne tjene som hans første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Det forhold, at ansøgeren havde herboende familiemedlemmer, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Stat.pal/2006/6

Nævnet **stadfæstede** i **december 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1981. Indrejst i april 2006. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det lagdes til grund, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, at han ikke havde haft problemer med myndighederne, og at han i øvrigt fremstod helt uprofileret. Ansøgerens frygt for at blive straffet og udsat for tortur i fængslet ved en tilbagevenden til Libanon på grund af illegal udrejse kunne ikke begrunde asyl. Efter det foreliggende baggrundsmateriale var der ikke holdepunkt for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle blive udsat for en uforholdsmæssig sanktion. Det indgik endvidere i nævnets vurdering, at registrerede flygtninge kan få udstedt rejsedokumenter, og at ansøgeren havde oplyst, at han var i besiddelse af et flygtningekort. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren havde en nær tilknytning til Libanon, hvor han havde boet hele sit liv frem til udrejsen, og hvor hans nærmeste familie var bosat. Ansøgeren måtte derfor fortsat antages at kunne få den fornødne beskyttelse

i Libanon, som måtte anses for ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Hverken ansøgerens oplysninger om de generelt vanskelige forhold for statsløse palæstinensere i Libanon, eller den omstændighed, at ansøgeren havde haft problemer med at skaffe sig et arbejde for at kunne forsørge familien, kunne føre til noget andet resultat. Stat.pal/2006/8

Der henvises endvidere til resuméer gengivet i kapitel 3.1.3.3 og 6.3.2.2.

7.28 Sudan

2 stadfæstelser
1 tilladelse

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan, født i 1985. Indrejst i maj 2005. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren for nævnet oplyste, at han var født i den midterste del af Darfur provinsen i Sudan. En sprog- og kendskabstest tydede på, at ansøgeren kommer fra Nigeria. Ansøgeren forklarede blandt andet, at han er analfabet og nomade. Han rejste rundt med køer for at finde nye græsningsmuligheder, og det kunne efter ansøgerens opfattelse være forklaringen på, at han talte og forstod forskellige sprog og dialekter. Ansøgeren forklarede, at han aldrig havde været i Nigeria, mens han med udgangspunkt i Sudan havde været i Niger og Tchad med sine køer. Da han var analfabet, var det vanskeligt for ham, at beskrive disse rejser, herunder hvor lang tid det tog at rejse til fods med kvæg fra det centrale Darfur til for eksempel Niger – en rejse på cirka 1000 kilometer. Ansøgeren oplyste i øvrigt, at han var kristen og frani. Som væsentligste asylmotiv henviste ansøgeren til, at han og hans familie i januar 2005 blev udsat for alvorlige overgreb i deres landsby fra en gruppe arabere (Janjaweed-militsen). Mange flygtninge i Darfur-området var ringe uddannede og som følge heraf ikke i stand til at redegøre for deres forhold og situationen på en overbevisende måde. På den baggrund og blandt andet under henvisning til, at ansøgeren i Flygtningenævnet i et vist omfang havde kunnet redegøre for det område i det centrale Darfur, som han angav at komme fra, lagde Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren er født og opvokset i Sudan. Selvom det lagdes til grund, at den landsby, som ansøgeren stammede fra, i januar 2005 havde været udsat for angreb fra Janjaweed-militsen, fandt Flygtningenævnet ikke, at der havde været tale om angreb af en sådan konkret og individuel forfølgelse af ansøgeren, at dette kunne begrunde asyl. Det forhold, at ansøgerens broder – efter det oplyste – efterfølgende skulle have hævnet sig ved at brænde et hus ned, der skulle tilhøre overfaldsmændene, kunne ikke føre til noget andet resultat. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at overfaldsmændene skulle være klar over identiteten på den person (ansøgerens broder), der brændte huset ned. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Sudan/2006/1

Der henvises endvidere til resumé i kapitel 5.7.1.2.

7.29 Syrien

1 stadfæstelse
5 tilladelser

Nævnet meddelte i **marts 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Syrien, født i 1976. Indrejst i februar 2005. Ansøgeren har oplyst, at han fra 1994 til 1997 og igen fra 2004 til 2005 var medlem af Det kurdiske Yekiti-parti i Syrien, PYKS. Han var blevet tilbageholdt to gange, hvor han var blevet udsat for grove fysiske og verbale overgreb. Han var endvidere blevet pålagt ugentlig meldepligt. I 2004 havde ansøgeren anmodet sin fagforening om tilladelse til at åbne en klinik. Han fik afslag, idet beslutninger, der angår kurdere, der er mistænkt for politiske aktiviteter, skal forelægges sikkerhedstjenesten. Han blev ansat hos en kurder, som senere måtte afskedige ansøgeren, idet kurderen blev truet af sikkerhedstjenesten. I 2005 blev ansøgerens bopæl ransaget af sikkerhedstjenesten, som fandt partiaviser og en faxmaskine, som et højerestående medlem i Yekiti-partiet havde sendt en fortrolig fax til. Det var muligt at genskabe indholdet fra faxen. Sikkerhedstjenesten havde derfor kendskab til, at ansøgeren var medlem af partiet. Ansøgerens broder blev senere anholdt i stedet for ansøgeren og udsat for tortur. Ansøgeren er medlem af Yekiti-partiet i Danmark. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet kunne herefter lægge til grund, at ansøgeren uafbrudt havde været i myndighedernes søgelys på grund af sit tilhørsforhold til Yekiti-partiet siden tilbageholdelsen i 1997, og at dette også vil være tilfældet, hvis ansøgeren vender tilbage til Syrien. Ansøgeren, der fortsat er medlem af og aktiv for Yekiti-partiet i Danmark, havde derfor sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden risikerer politisk forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Syrien/2006/1

Nævnet meddelte i **april 2006** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Syrien, født i 1976. Indrejst i august 2005. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder særligt at ansøgeren i 1996 havde været fængslet i 40 dage for udgivelse af kurdiske digte, i hvilken forbindelse han var blevet udsat for tortur, og at han havde været tilbageholdt i seks måneder i 2003 for udbredelse af kurdisk musik og film, og at han i den forbindelse ligeledes var blevet udsat for tortur, samt at han i forbindelse med løsladelsen var blevet pålagt meldepligt, havde fået sit pas inddraget og var blevet meddelt et udrejseforbud i fem år. Uanset om ansøgeren isoleret set risikerede forfølgelse på grund af sin deltagelse i uroligheder i marts 2004, blandt andet henset til oplysningerne i baggrundsmaterialet om amnesti i marts 2005, fandt nævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien på grund af overtrædelse af udrejseforbudet ville være i risiko for at komme i de syriske myndigheders søgelys. På grund af ansøgerens tidligere kurdisk relaterede aktiviteter, og de problemer han i den forbindelse havde haft med de syriske myndigheder, fandt nævnet, at ansøgeren risikerede forfølgelse. Syrien/2006/2

Der henvises endvidere til resumé gengivet i kapitel 5.7.3.1 samt til resumé vedrørende en statsløs kurder fra Syrien gengivet i kapitel 5.7.1.4.

7.30 Tjekkiet

2 stadfæstelser
0 tilladelser

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 5.2.

7.31 Turkmenistan

2 stadfæstelser
0 tilladelser

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2006** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Turkmenistan, født i 1980. Ansøgeren indrejste i Danmark i juli 2005, efter at hun var blevet meddelt opholdstilladelse på andet grundlag. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde anført, at hendes fader i mange år havde været voldelig over for hende, samt at hun frygtede faderens reaktion, når hun vendte hjem til Turkmenistan, og han opdagede, at hun ikke længere var jomfru. Ansøgeren havde endvidere som sit asylmotiv anført, at hun ved en tilbagevenden frygtede at få problemer med myndighederne. Nævnet fandt ikke, at ansøgerens konflikter med og frygt for faderen kunne medføre asyl. Nævnet lagde herved vægt på, at dette var en privatretlig konflikt, og at ansøgeren om nødvendigt måtte søge myndighedernes beskyttelse mod faderen. Nævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at myndighederne ikke kunne eller ville yde ansøgeren beskyttelse. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at nævnet ikke fandt, at ansøgeren ved en tilbagevenden var nødsaget til at tage ophold hos eller i nærheden af faderen. Nævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Turkmenistan ville få problemer med myndighederne. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren udrejste problemfrit af Turkmenistan legitimeret med ægte nationalitetspas, som blev behørigt stemplet af myndighederne. Flygtningenævnet lagde herved også vægt på, at ansøgerens formodning om problemer med myndighederne var fuldstændig uunderbygget. Turk/2006/2

7.32 Uganda

2 stadfæstelser
0 tilladelser

Der henvises til resumé gengivet i kapitel 6.5.3.

Kapitel 8

Statistik

8.1 Nævnets afgørelser i 2006

Nævnet har i 2006 afholdt nævnsmøder svarende til 146 heldagsmøder og har truffet afgørelse i i alt 491 sager, inkl. genoptagede sager.

Tabel 1 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstyper i 2006 samt i de tre foregående år.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2003	2004	2005	2006
Nye spontansager	1.875	1.212	581	389
Genoptagede sager	20	37	26	62
Inddragelsessager	9	3	8	9
Forlængelsessager	83	7	9	0
Bortfaldssager	7	9	13	17
Udsendelsessager	16	26	18	11
Ambassadesager	59	100	59	2
Statusændringssager	44	12	3	1
Afgjorte sager i alt	**2.113**	**1.406**	**717**	**491**

Flygtningenævnet tog i 2006 endvidere i 454 sager stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagen skulle genoptages. Der kan nærmere henvises til afsnit 8.6.

8.2 Sagernes behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2006 fordelt på behandlingsform.

Tabel 2. Afgørelser i 2006 fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	354	-	16	19	389
Genoptagede sager	28	-	11	23	62
Inddragelsessager	7	2	-	-	9
Bortfaldssager	9	8	-	-	17
Udsendelsessager	11	-	-	-	11
Ambassadesager	-	2	-	-	2
Statusændringssager	-	1	-	-	1
I alt	**409**	**13**	**27**	**42**	**491**

Som det fremgår, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde, hvilket skyldes, at størstedelen af sagerne var spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtlige nævnsmøder. Endvidere blev 7 inddragelsessager, 9 bortfaldssager og 11 udsendelsessager afgjort på mundtligt nævnsmøde.

Der berammes som udgangspunkt 4 sager til mundtlig behandling pr. nævnsmøde, men da en række sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes til mundtlig behandling. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

Endelig fremgår det, at der i 2006 blev truffet afgørelse i 19 nye spontansager af en formand eller næstformand på formandskompetencen. Der er tale om sager, der af Udlændingeservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som efter bestemmelsen i udlændingelovens § 53, stk. 8, kan behandles af formanden alene. Herudover blev 23 genoptagede sager behandlet på formandskompetencen.

8.3 Sager afsluttet uden en afgørelse

I 2006 blev i alt 75 sager afsluttet uden en afgørelse. Sager, der er afsluttet uden en afgørelse, omfatter sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingeservices afslag på asyl, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet eller trukket tilbage af Udlændingeservice til fornyet behandling i første instans.

8.4 Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.

Nævnet har i 2006 behandlet sager vedrørende ansøgere fra 46 forskellige nationaliteter samt sager vedrørende statsløse palæstinensere og andre statsløse og en sag, hvor ansøgerens nationalitet er ukendt.

Figur 1 nedenfor viser nationalitetsfordelingen i spontansager, inkl. genoptagede sager med nye afgørelser.

Figur 1. Nationalitetsfordelingen i spontansager

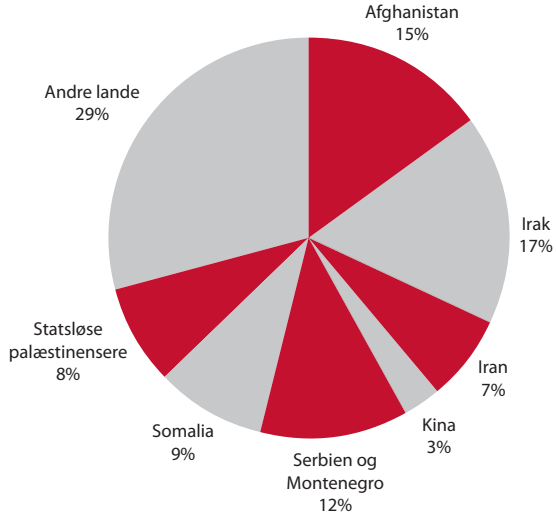

For så vidt angår ”andre lande” i figur 1 bemærkes, at disse sager udgør ca. 29 % af de afgjorte spontansager, hvoraf der for 42 landes vedkommende alene blev behandlet 10 spontansager eller færre vedrørende de pågældende nationaliteter.

Tabel 4 giver en oversigt over den eksakte nationalitetsfordeling af nævnets afgørelser i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager (§ 49 a). I opgørelsen af spontansagerne er medregnet 62 genoptagede spontansager med ny afgørelse.

Tabel 3. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager.

	Spontan-sager	Indragelses-sager	Bortfalds-sager	Udsendeses-sager	I alt
Afghanistan	67	4	-	1	72
Albanien	1	-	-	-	1
Algeriet	1	-	-	-	1
Aserbajdsjan	5	-	-	-	5
Bangladesh	6	-	-	-	6
Bosnien-Hercegovina	6	-	1	-	7
Burkina Faso	3	-	-	-	3
Burma	2	-	-	-	2
Burundi	2	-	-	1	3
Cameroun	4	-	-	-	4
Cuba	1	-	-	-	1
Den Demokratiske Republik Congo	6	-	-	-	6
Egypten	1	-	-	-	1
Elfenbenskysten	2	-	-	-	2
Eritrea	2	-	-	-	2
Etiopien	4	1	-	-	5
Filippinerne	1	-	-	-	1
Georgien	5	-	-	-	5
Ghana	3	-	-	-	3
Guinea	1	-	-	-	1
Indien	7	-	-	-	7
Irak	76	1	4	3	84
Iran	30	1	1	2	34
Jordan	1	-	-	-	1
Kina	15	-	-	-	15
Libanon	-	-	-	1	1
Libyen	4	-	-	-	4
Marokko	1	-	-	-	1
Nepal	5	-	-	-	5
Nigeria	10	-	1	-	11
Pakistan	4	-	-	-	4
Peru	1	-	-	-	1
Rusland	8	-	-	-	8
Senegal	1	-	-	-	1
Serbien og Montenegro	52	-	-	-	52

	Spontan-sager	Indragelses-sager	Bortfalds-sager	Udsendeses-sager	I alt
Sierra Leone	2	-	-	-	2
Somalia	40	-	10	2	52
Sri Lanka	11	-	-	-	11
Statsløse	2	-	-	-	2
Statsløse palæstinensere	38	-	-	-	38
Sudan	3	-	-	-	3
Sydafrika	1	-	-	-	1
Syrien	6	-	-	-	6
Tjekkiet	-	2		-	2
Togo	1	-	-	-	1
Turkmenistan	2	-	-	-	2
Tyrkiet	4	-	-	-	4
Uganda	2	-	-	1	3
Ukendt	1	-	-	-	1
I alt	**451**	**9**	**17**	**11**	**488**

Om sagernes udfald henvises til næste afsnit.

8.5 Afgørelsernes udfald i spontansager

Nævnet har i 2006 truffet afgørelse i 389 nye spontansager og 62 genoptagede sager. Af tabel 4 fremgår sagernes udfald fordelt på nationalitet.

Tabel 4. Nævnets afgørelser i spontansager, herunder genoptagede sager, i 2006.

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	I alt
Afghanistan	45	67 %	15	22 %	7	11 %	67
Albanien	1	100 %	-	-	-	-	1
Algeriet	1	100 %	-	-	-	-	1
Aserbajdsjan	4	80 %	1	20 %	-	-	5
Bangladesh	6	100 %	-	-	-	-	6
Bosnien-Hercegovina	6	100 %	-	-	-	-	6
Burkina Faso	3	100 %	-	-	-	-	3
Burma	-	-	2	100 %	-	-	2
Burundi	2	100 %	-	-	-	-	2
Cameroun	4	100 %	-	-	-	-	4
Cuba	1	100 %	-	-	-	-	1

	Stadfæstelse		§ 7, stk. 1		§ 7, stk. 2		
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	I alt
Den Demokratiske Republik Congo	5	83 %	-	-	1	17 %	6
Egypten	1	100 %	-	-	-	-	1
Elfenbenskysten	1	50 %	1	50 %	-	-	2
Eritrea	2	100 %	-	-	-	-	2
Etiopien	4	100 %	-	-	-	-	4
Filippinerne	1	100 %	-	-	-	-	1
Georgien	5	100 %	-	-	-	-	5
Ghana	3	100 %	-	-	-	-	3
Guinea	1	100 %	-	-	-	-	1
Indien	5	71 %	-	-	2	29 %	7
Irak	68	90 %	4	5 %	4	5 %	76
Iran	17	57 %	7	23 %	6	20 %	30
Jordan	1	100 %	-	-	-	-	1
Kina	14	93 %	1	7 %	-	-	15
Libyen	3	75 %	-	-	1	25 %	4
Marokko	1	100 %	-	-	-	-	1
Nepal	5	100 %	-	-	-	-	5
Nigeria	10	100 %	-	-	-	-	10
Pakistan	2	50 %	-	-	2	50 %	4
Peru	1	100 %	-	-	-	-	1
Rusland	7	88 %	-	-	1	12 %	8
Senegal	1	100 %	-	-	-	-	1
Serbien og Montenegro	52	100 %	-	-	-	-	52
Sierra Leone	2	100 %	-	-	-	-	2
Somalia	36	90 %	-	-	4	10 %	40
Sri Lanka	11	100 %	-	-	-	-	11
Statsløse	2	100 %	-	-	-	-	2
Statsløse palæstinensere	17	45 %	20	52 %	1	3 %	38
Sudan	2	67 %	-	-	1	33 %	3
Sydafrika	1	100 %	-	-	-	-	1
Syrien	1	17 %	4	66 %	1	17 %	6
Togo	1	100 %	-	-	-	-	1
Turkmenistan	2	100 %	-	-	-	-	2
Tyrkiet	4	100 %	-	-	-	-	4
Uganda	2	100 %	-	-	-	-	2
Ukendt	1	100 %	-	-	-	-	1
I alt	**365**	**81 %**	**55**	**12 %**	**31**	**7 %**	**451**

Som det fremgår af tabel 4, har nævnet i 2006 stadfæstet Udlændingeservices afgørelse i 81 % af sagerne, dvs. at nævnet i 2006 har omgjort 19 % af Udlændingeservices afgørelser i spontansager. I det tal indgår 20 tilladelser til statsløse palæstinensere fra Libanon, hvor nævnet efter genoptagelse af sagerne meddelte tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, da udsendelse af de pågældende måtte anses for udsigtsløs. Såfremt disse tilladelser ikke medregnes, er omgørelsesprocenten 15 %. Til sammenligning var omgørelsesprocenten 16 % i 2005. I 2004 var omgørelsesprocenten 12 %. I det tal indgik 19 tilladelser til statsløse palæstinensere fra Libanon, hvor nævnet efter genoptagelse af sagerne meddelte tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Såfremt disse tilladelser ikke blev medregnet, var omgørelsesprocenten 11 % i 2004.

8.6 Genoptagelsessager

Tabel 5 viser nævnets afgørelser i genoptagede spontansager med ny afgørelse fordelt på nationalitet.

Tabel 5. Nationalitetsfordeling og nævnets afgørelser i genoptagede sager med ny afgørelse i 2006

	Stadfæstelse	§ 7, stk. 1	§ 7, stk. 2	I alt
Afghanistan	1	3	-	4
Bangladesh	1	-	-	1
Ghana	2	-	-	2
Irak	2	-	1	3
Iran	1	-	3	4
Rusland	2	-	-	2
Serbien og Montenegro	20	-	-	20
Somalia	-	-	2	2
Statsløse palæstinensere	-	20	1	21
Syrien	-	2	-	2
Tyrkiet	1	-	-	1
I alt	**30**	**25**	**7**	**62**

Som det fremgår af tabel 5, blev der meddelt tilladelse i 32 sager svarende til 52 % af sagerne.

Det høje tal for meddelelse af opholdstilladelse skal ses i forhold til, at nævnet kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye omstændigheder i sagen. 23 genoptagede sager er behandlet på formandskompetencen. Heri indgår 20 sager vedrørende statsløse palæstinensere, der tidligere af nævnet er blevet meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. § 7, stk. 3, da Libanon blev

anset for nærmest til at yde beskyttelse, men hvor Rigspolitiet efterfølgende har rettet henvendelse til nævnet og meddelt, at udsendelsen til Libanon er udsigtsløs, hvorfor nævnet har genoptaget sagerne og meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Flygtningenævnet tog i 2006 i 454 sager stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagen skulle genoptages. Heraf blev 83 sager genoptaget, mens der i 296 sager blev meddelt afslag på genoptagelse. I 75 sager afviste nævnet at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdssted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. Antallet af afgørelser vedrørende genoptagelse er næsten det samme som antallet af afgørelser i spontansager (451 spontansager), og en stor del af nævnets ressourcer er således anvendt på genoptagelsesspørgsmål.

Til sammenligning tog nævnet i 2005 stilling til spørgsmålet om genoptagelse i 574 sager. Heraf blev 55 sager genoptaget. I 426 sager blev der meddelt afslag på genoptagelse, og 93 sager blev afvist, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdssted

Nationalitetsfordelingen i sager, hvori der anmodes om genoptagelse, er næsten lige så bred som i de nye spontansager. De største nationalitetsgrupper i 2006 var Serbien og Montenegro, herunder Kosovo-provinsen, Irak og Iran.

8.7 Afgørelsernes udfald i bortfaldsager, inddragelses- og forlængelsessager og udsendelsessager

Tabel 6 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelses- og forlængelsessager og udsendelsessager fordelt på nationalitet.

Tabel 6. Udfaldet af nævnets afgørelser i inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

	Bortfaldssager		Inddragelsesssager		Udsendelsessager		I alt
	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	
Afghanistan	-	-	-	4	1	-	5
Bosnien-Hercegovina	-	1	-	-	-	-	1
Burundi	-	-	-	-	1	-	1
Etiopien	-	-	1	-	-	-	1
Irak	1	3	1	-	3	-	8
Iran	1	-	1	-	1	1	4
Libanon	-	-	-	-	1	-	1
Nigeria	1	-	-	-	-	-	1

	Bortfaldssager		Inddragelsesssager		Udsendelsessager		I alt
	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	
Somalia	6	4	-	-	2	-	12
Tjekkiet	-	-	2	-	-	-	2
Uganda	-	-	-	-	1	-	1
I alt	**9**	**8**	**5**	**4**	**10**	**1**	**37**

Som det fremgår af tabel 6, har nævnet i 2006 truffet afgørelse i 9 inddragelses- og forlængelsessager, 17 bortfaldssager og 11 udsendelsessager.

8.8 Sagsbehandlingstider

Nævnets målsætninger for sagsbehandlingstider fremgår af tabel 7 nedenfor.

Tabel 7. Målsætninger for sagsbehandlingstider i 2006

Sagstype	Målsætning	Resultat	Målopfyldelse
Spontansager 100 %	150 dage	127 dage	Opfyldt
Spontansager 80 %	110 dage	78 dage	Opfyldt
Spontansager / hasteprocedure	60 dage	75 dage	Ej opfyldt
Spontansager afgjort på formandskompetence	80 dage	109 dage	Ej opfyldt
Genoptagelsesanmodninger i spontansager	120 dage	203 dage	Ej opfyldt

Spontansager omfatter alle kategorier af spontansager, herunder også genoptagede spontansager og spontansager der behandles på formandskompetencen (sager, der af Udlændingeservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren). Kategorierne i linje 3 – 4 er delmængder af linje 1. Målsætningen er fastsat for dels alle spontansager (100 %), dels for de 80 % af sagerne, der har den korteste sagsbehandlingstid.

Sagsbehandlingstiden opgøres i bruttotid og indeholder således det samlede tidsforbrug til behandling af sagen.

For spontansager afgjort på formandskompetencen var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 109 dage mod en målsætning på 80 dage. Der er tale om 19 sager, som af Udlændingeservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren og som af nævnet er afgjort på formandskompetencen, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8.

Sagsbehandlingstiden i disse sager, som behandles på skriftligt grundlag, men hvor der som i andre spontansager beskikkes en advokat for ansøgeren, var i 2006 som nævnt på 109 dage mod en målsætning på 80 dage. Trods nævnssekretariatets øgede fokus på disse sager blev målsætningen på 80 dage ikke opfyldt, hvilket blandt andet skyldes

personaleressourcemæssige forhold og det forhold, at nævnet i begyndelsen af året behandlede flere af disse sager, som var modtaget i 2005 og som havde en lang liggetid. Sagsbehandlingstiden for disse sager ligger dog under den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager og lavere end i 2005, hvor den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for disse sager var på 138 dage. Nævnssekretariatet vil fortsat have fokus på disse sager med henblik på yderligere at nedbringe sagsbehandlingstiden i 2007.

8.8.1 Sagsbehandlingstider i spontansager afgjort ved skriftlig votering

I 2006 afgjorde nævnet 38 sager ved skriftlig votering, heraf 16 nye spontansager og 11 genoptagede spontansager.

Sagsbehandlingstiden i spontansager afgjort ved skriftlig votering fremgår af tabel 8 nedenfor. Som det ses, var sagsbehandlingstiden i disse sager væsentligt højere end i sager, der blev afgjort direkte på mundtligt nævn.

Karakteristisk for sager, der er afgjort ved skriftlig votering, er, at sagen på nævnsmødet er blevet udsat med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger eller med henblik på at afvente svar på en generel høring, som nævnet vurderer har betydning for den konkrete sag. Der går på denne måde tid med at indhente de yderligere oplysninger, ligesom der går tid med at indhente vota hos nævnsmedlemmerne.

Tabel 8. Sagsbehandlingstider i nye spontansager fordelt på afgørelsesform

Sagstype	Nye spontansager	Antal sager
Sager afgjort på mundtligt nævnsmøde	116 dage	354
Sager afgjort ved skriftlig votering	664 dage	16
Sager afgjort på formandskompetencen	109 dage	19

8.8.2 Sagsbehandlingstider i sager med anmodning om genoptagelse

Ud over spontansager og andre sager, der behandles på et nævnsmøde, har nævnet i 2006 behandlet et stort antal spørgsmål om genoptagelse.
Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager, hvori der er anmodet om genoptagelse, var i 2006 203 dage mod en målsætning på 120 dage.

Flygtningenævnet har i 2006 behandlet det antal genoptagelsesanmodninger, som var muligt med de personalemæssige ressourcer, som har været til rådighed i nævnssekretariatet. Da Flygtningenævnet siden 2003 har modtaget et meget stort antal anmodninger om genoptagelse, har der endvidere været en vis ophobning, som har medført, at sagsbehandlingstiden er blevet længere. Den relativt lange sagsbehandlingstid i disse sager skyldes endvidere, at der er nogle sager, som på grund af foretagelse af høringer og andre supplerende undersøgelser har haft en meget lang sagsbehandlingstid.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Bestemmelse af udtrykket flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode trufne afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel 1, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) pånу frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt pånу har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

(a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;

(b) har begået en alvorlig ikkepolitisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;

(c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogensomhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder indtrådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklarationer afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 945 af 1. september 2006

Herved bekendtgøres udlændingeloven jf. lovbekendtgørelse nr. 808 af 14. juli 2004 med de ændringer, der følger af lov nr. 429 af 9. juni 2004, lov nr. 324 af 18. maj 2005, lov nr. 402 af 1. juni 2005 og lov nr. 403 af 1. juni 2005. Den bekendtgjorte lovtekst indeholder ikke de ændringer, der følger af lov nr. 323 af 18. maj 2005[1)], § 101 i lov nr. 428 af 6. juni 2005, § 26 i lov nr. 430 af 6. juni 2005, § 32 i lov nr. 431 af 6. juni 2005, § 14 i lov nr. 523 af 24. juni 2005, § 31 i lov nr. 542 af 24. juni 2005 og § 10 i lov nr. 554 af 24. juni 2005, da lovene endnu ikke er trådt i kraft.

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen eller, såfremt de pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indrejsen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandsstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandsstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af denne lov, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om opholdstilladelser efter § 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan herved fravige bestemmelserne i denne lov, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Den Europæiske Union eller dens medlemsstater.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Cypern, Estland, Letland, Litauen, Malta, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b,

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, j.nr. 2005/4001-51

BC000295

Schultz Grafisk

stk. 3 og 4, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 28, stk. 6, 2. pkt., § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f-58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, har i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra visummets oprindelige gyldighedsdato. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland. Uden for de i 1. pkt. nævnte tilfælde har udlændinge med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland alene ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 18.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold konventionens artikel 5, stk. 3.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder i løbet af en 6-måneders-periode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for 6-måneders-perioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af Schengenkonventionens artikel 12, jf. artikel 15, til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene.

Stk. 2. Udstedelse af visum efter stk. 1 kan betinges af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed for betaling af et beløb på 50.000 kr.

Stk. 3. Beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, jf. dog 2. pkt. Halvdelen af beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, og det resterende beløb frigives, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last.

Stk. 4. Beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen

1) udvises efter reglerne i kapitel 4,
2) indgiver ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 5, eller

3) indgiver ansøgning om asyl i et andet Schengenland.

Stk. 5. Uanset bestemmelsen i stk. 4, nr. 2, forfalder beløbet nævnt i stk. 2 ikke til betaling, hvis udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, jf. § 9 a, stk. 1, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag, eller hvis hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter stk. 2 skal stilles, og for betaling af beløb, der er forfaldet til betaling efter stk. 3 og 4. Det i stk. 2 angivne beløb er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 4 c. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i en periode på 5 år, hvis der foreligger sådanne omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4. Perioden udgør 3 år, hvis der foreligger sådanne omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 3, 2. pkt. § 4, stk. 3, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis der foreligger ganske særlige grunde.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt., jf. § 4, stk. 4, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis der foreligger omstændigheder som nævnt i § 4, stk. 5, eller hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2. Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt., jf. § 4, stk. 4, nr. 2 og 3, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5, jf. dog § 9 a, stk. 1, 2. pkt., jf. 1. pkt., og stk. 5, for så vidt angår arbejdstagere, der er statsborgere i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet eller Ungarn.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der

meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejdserfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bestemmer den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der
   a) har dansk indfødsret,
   b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
   c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
   d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,
2) et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
   a) har dansk indfødsret,
   b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
   c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
   d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold,
3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person
   a) har dansk indfødsret,
   b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
   c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
   d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at ansøgeren og den herboende person underskriver en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelle medfølgende udenlandske børns danskuddannelse og integration i det danske samfund.

Stk. 3. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, eller som har påtaget sig at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 22.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 20. Økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. kan efter anmodning nedsættes med halvdelen af det beløb, der er stillet sikkerhed for efter 1. pkt., når udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller modtaget bevis for aktiv deltagelse ved uddannelsens afslutning, jf. § 5, stk. 5, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. skal stilles. Det i 1. pkt. angivne beløb er fastsat i 2002-niveau og reguleres fra og med 2003 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal,

medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, i en periode på 1 år inden tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen og frem til meddelelsen af opholdstilladelsen ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 23.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land. Herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, anses for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske. Er ægteskabet indgået eller er samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 213, 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt ansøgning herom er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, hvorpå der meddeles afslag efter stk. 16. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgerens barn kan henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler derimod, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, i øvrigt taler derimod.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 22. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

Stk. 13. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren og en af ansøgerens forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, kun gives, såfremt ansøgeren har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgningen indgives senest 2 år efter, at den herboende person opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 2, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod.

Stk. 14. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter § 17, kun gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor.

Stk. 15. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 25.

Stk. 16. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor,

ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1, §§ 213, 216-219, 222 eller 223, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216-219, 222 eller 223, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 230, 232, 235, 237, 244-246, 250, 260, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Stk. 17. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren og godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 22. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, skal endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

Stk. 18. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Har udlændingen på tidspunktet for ansøgningen lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9 f, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1 eller 2, dog indgives, behandles og tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 19. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, og har skullet godtgøre at være i stand hertil, jf. stk. 3 og stk. 17, 1. pkt.,[2)] og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunalbestyrelsen pålægge garanten at yde betaling for hjælpen. Betalingen skal af kommunalbestyrelsen inddrives hos garanten efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 20. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunalbestyrelsen tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 19, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvordan tvangsinddrivelse efter 1. pkt. skal ske.

Stk. 21. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter stk. 1 om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Stk. 22. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, er i stand hertil, jf. stk. 3, stk. 12, 1. pkt., og stk. 17, 1. pkt. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, er i stand hertil, jf. stk. 3, stk. 12, 1. pkt., og stk. 17, 1. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 23. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt den herboende person siden 1 år inden tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5.

Stk. 24. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om,

hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 12, 2. pkt., og stk. 17, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 25. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 15. Kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.

§ 9 a. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler for at imødekomme ansøgningen, herunder hvis udlændingen kan få ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft. For arbejdstagere, der er statsborgere i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn, finder 1. pkt. alene anvendelse, hvis der ikke kan gives de pågældende opholdstilladelse i medfør af stk. 5.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 e nægtes forlænget efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed, og beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler derfor.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2 kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig her i landet. Ansøgninger, der indgives senere end 7 dage efter, at der er truffet endelig afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 e, kan ikke behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er statsborger i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet eller Ungarn,

1) hvis den pågældende har indgået aftale eller fået tilbud om ordinær fuldtidsansættelse hos en herværende arbejdsgiver i henhold til en hos arbejdsgiveren gældende dansk overenskomst, der vedrører det pågældende arbejde, og hvor der som aftalepart på lønmodtagersiden mindst er tale om en lokal fagforening, som er medlem af en landsdækkende lønmodtagerorganisation,
2) hvis den pågældende på et arbejdsområde, hvor løn- og ansættelsesvilkårene sædvanligvis alene er reguleret i en individuel ansættelseskontrakt, har indgået aftale eller fået tilbud om ordinær fuldtidsansættelse hos en herværende arbejdsgiver som forsker, underviser, funktionær i en ledende stilling eller specialist m.v., eller
3) hvis den pågældende uden for de i nr. 1 og 2 nævnte tilfælde har indgået aftale eller fået tilbud om ordinær fuldtidsansættelse hos en herværende arbejdsgiver på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 5 skal betinges af, at den herværende arbejdsgiver er registreret hos de statslige told- og skattemyndigheder som indeholdelsespligtig efter kildeskatteloven. Udlændingestyrelsen kan indhente oplysning herom fra skattemyndighederne. Oplysningerne kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 5 kan ikke gives, såfremt den herværende arbejdsgiver er omfattet af strejke, lockout eller blokade. Dette gælder dog ikke, hvis konflikten er kendt overenskomststridig eller på anden måde retsstridig.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 5, nr. 3, skal betinges af, at den indgåede ansættelsesaftale eller det fremsatte ansættelsestilbud indeholder de i § 2, stk. 2, i lov om arbejdsgiverens pligt til at underrette lønmodtageren om vilkårene for ansættelsesforholdet nævnte oplysninger.

Stk. 9. I sager vedrørende opholdstilladelse efter stk. 5, nr. 3, afgiver den herværende arbejdsgiver over for Udlændingestyrelsen erklæring om, hvorvidt løn- og ansættelsesvilkårene er sædvanlige, og om, hvorvidt de i stk. 8 nævnte oplysninger er indeholdt i ansættelsesaftalen eller -tilbuddet.

Stk. 10. Det regionale arbejdsmarkedsråd afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt de i stk. 1, 2, 5 eller 8 angivne betingelser efter det regionale arbejdsmarkedsråds opfattelse er opfyldt. Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen videregiver uden udlændingens samtykke oplysning om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 5 til det regionale arbejdsmarkedsråd. Udlændingestyrelsen kan i den forbindelse, herunder i elektronisk form, videregive følgende oplysninger:

1) Lønmodtagerens navn.
2) Arbejdsgiverens navn og adresse og arbejdsstedets beliggenhed.
3) Lønmodtagerens arbejdsfunktioner, titel, rang, stilling og jobkategori.
4) Ansættelsesforholdets begyndelsestidspunkt og dets forventede varighed, hvis der ikke er tale om tidsubestemt ansættelse.
5) Den normale daglige eller ugentlige arbejdstid.

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1, og er meddelt afslag på ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-17, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 19-25, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og
3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

1) En uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling.
2) En uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A eller § 8 B i lov om dansk indfødsret.

§ 9 e. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 1, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

§ 9 f. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

1) en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynder,
2) en udlænding, der her i landet skal virke som missionær, eller

3) en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter stk. 1 inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 6-9 f, hvis

1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 6-9 f, hvis

1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller
5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a eller 25 b, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 6, § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Efter ansøgning meddeles der tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 7 år, og som i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e, jf. dog stk. 7-9, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, kan dog tidligst meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse ved det fyldte 18. år.

Stk. 4. Uanset at betingelserne i stk. 3, 1. pkt., ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning medde-

1) har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 5 år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e,
2) i de sidste 3 år inden indgivelsen af ansøgningen og frem til meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse har været fast tilknyttet arbejdsmarkedet som lønmodtager eller selvstændig erhvervsdrivende her i landet og må antages fortsat at være dette,
3) i de sidste 3 år inden indgivelsen af ansøgningen og frem til meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven og
4) har opnået en væsentlig tilknytning til det danske samfund.

Stk. 5. Uanset at betingelsen i stk. 4, nr. 1, ikke er opfyldt, kan der, hvis ganske særlige grunde taler derfor, meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter stk. 4, jf. dog stk. 7-9, til en udlænding, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 3 år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e.

Stk. 6. Uanset at betingelserne i stk. 3, 1. pkt., og stk. 4 og 5 ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis væsentlige hensyn afgørende taler for at imødekomme ansøgningen, jf. dog stk. 7-9.

Stk. 7. En udlænding kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen er idømt ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, for overtrædelse af
1) lov om euforiserende stoffer, straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191,
2) udlændingelovens § 59, stk. 7, eller straffelovens § 125 a eller
3) bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 237, § 245, § 245 a, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, eller § 288.

tilfælde her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de i § 11 a nævnte tidsrum.

Stk. 9. Medmindre særlige grunde taler derimod, er meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse betinget af, at udlændingen
1) har gennemført et tilbudt introduktionsprogram efter integrationsloven eller, hvis det ikke er tilfældet, har gennemført et andet forløb, der kan sidestilles hermed, jf. stk. 11,
2) har bestået en af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration godkendt danskprøve, jf. stk. 11, og
3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, jf. stk. 11.

Stk. 10. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse eller om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 11. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for anvendelsen af stk. 3-6 og 9 og for kommunalbestyrelsens udtalelse efter integrationslovens § 52.

§ 11 a. Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de i § 11, stk. 7, nævnte tilfælde til hinder for medde-

lelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

1) Ubetinget frihedsstraf i under 60 dage er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 5 år fra tidspunktet for løsladelse.
2) Ubetinget frihedsstraf i 60 dage eller mere, men under 6 måneder, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for løsladelse.
3) Ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år fra tidspunktet for løsladelse.
4) Ubetinget frihedsstraf i 1 år eller mere, men under 2 år, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.
5) Ubetinget frihedsstraf i 2 år eller mere er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 15 år fra tidspunktet for løsladelse.

Stk. 3. Prøveløslades udlændingen, regnes de i stk. 2, nr. 2-5, nævnte tidsrum fra dette tidspunkt.

Stk. 4. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de i § 11, stk. 7, nævnte tilfælde til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

1) Dom til ambulant behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 3 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
2) Dom til behandling i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
3) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 8 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
4) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 15 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 5.

Stk. 5. Ved efterfølgende ændringer af en af de i stk. 4 nævnte retsfølger beregnes udstrækningen af tidsrummet ud fra den sidst idømte retsfølge.

Stk. 6. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Stk. 7. Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lovovertrædelser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes de i stk. 1, 2 og 4 nævnte tidsrum ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre tidsrummet herved bliver kortere end det tidsrum, der efter stk. 1, 2 eller 4 er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge.

§ 11 b. Straf for overtrædelse af § 59, stk. 2, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde, således at det af de nævnte tidspunkter, der indebærer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.

§ 12. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjeneste-

ydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves tillige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
2) Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6, dog ikke statsborgere i Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn.
3) Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.
4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9, 9 b, 9 d eller 9 e.
5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b.
6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Arbejdsministeren kan fastsætte regler om, at en udlænding, som har arbejdstilladelse eller er fritaget for krav herom, skal være medlem af en arbejdsløshedskasse, og om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette arbejdsformidlingen.

Stk. 2. Den, der beskæftiger en udlænding, skal på begæring meddele vedkommende myndighed de nødvendige oplysninger til konstatering af, om udlændingen arbejder lovligt her i landet.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

Stk. 3. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

1) §§ 7 eller 8,
2) § 9 b,
3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset,
6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er

forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. Retten til ophold her i landet bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.
2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejselegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge udlændingen, jf. § 9, stk. 3, stk. 12, 1. pkt., og stk. 17, 1. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 22, finder tilsvarende anvendelse.
5) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge udlændingen, fordi ganske særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 3, og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at være i stand til at forsørge udlændingen. Bestemmelserne i § 9, stk. 22, finder tilsvarende anvendelse.
6) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 6, stk. 12, 2. pkt., og stk. 17, 2. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 24, finder tilsvarende anvendelse.
7) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, stk. 12, 2. pkt., og stk. 17, 2. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 24, finder tilsvarende anvendelse.
8) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig

tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, jf. § 9 f, stk. 4, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Inddragelse efter 1. pkt. sker i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-25 eller § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 2-8, finder ikke anvendelse på udlændinge, som har opholdstilladelse efter § 6.

Stk. 7. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, kan udvises, hvis

1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
5) udlændingen efter § 59, stk. 7, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 237, § 245, § 245 a, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288 eller § 290, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 3 år, kan udvises

1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden

strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23,
2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 2. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold,
2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4-7, og § 25, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

§ 27. De i § 11, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4 og 5, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angi-

vet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingestyrelsens og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration eller Udlændingestyrelsen.

Kapitel 4 a

Fuldbyrdelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

1) har opholdstilladelse her i landet,
2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, eller
3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og

ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.

2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen.
7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, skal afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikkenordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indrejsen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5. Har Danmark fremsat anmodning over for et andet land om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændingen efter reglerne i kapitel 5 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet land har besvaret anmodningen.

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 2, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 4. pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, jf. stk. 2-5. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

Stk. 7. En udlænding, der meddeles afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 9, kan uanset bestemmelserne i stk. 1-4 afvises i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 8. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter EF-asylkonventionen

§ 29 a. En udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EU-land efter reglerne i EF-asylkonventionen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til EF-asylkonventionen.

Stk. 2. Ved EF-asylkonventionen forstås i denne lov konvention om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af Den Europæiske Unions medlemsstater.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse efter § 7, til politiet, når der er meddelt endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbudet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

1) 3 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
2) 5 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) 10 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-7, meddeles dog for mindst 5 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 1 år.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9 f.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et andet nordisk land kan senere ophæves, såfremt ganske særlige grunde taler derfor.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholds-

tilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. Meddeler Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, pålægges udlændingen at udrejse straks. Det samme gælder ved fastsættelse af en ny udrejsefrist, hvis der er meddelt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, efter at Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis der er meddelt opsættende virkning i medfør af § 33, stk. 4, 1. eller 3. pkt., og udrejsefristen først fastsættes efter, at Flygtningenævnet har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Ved afgørelser om udsendelse efter § 27 b kan udlændingen pålægges at udrejse straks. I andre tilfælde må fristen bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. En udlænding, der hidtil har haft en opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere, har ikke i medfør af 1. pkt. ret til at blive her i landet, indtil en klage over en afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen er afgjort.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis ansøgningen indgives inden 15 dage efter, at Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Har Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, har ansøgningen om opholdstilladelse efter § 9 b dog alene opsættende virkning, hvis ansøgningen indgives i tilknytning til forkyndelsen af udrejsefristen i forbindelse med afslaget på opholdstilladelse efter § 7. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, der indgives på et senere tidspunkt end de i 1. og 2. pkt. nævnte tidspunkter, har ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Indbringes en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning.

Stk. 6. Indbringes en afgørelse truffet af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises, afvises, overføres eller tilbageføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

1) deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet hos politiet,
2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejsen, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt., eller
5) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, med henblik på løbende at sikre at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Stk. 4. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at ud-

lændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.
2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter §§ 25, 25 a og 25 b, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved
1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt,
2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan udlændingen frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan frihedsberøves, såfremt de i §§ 34 og 42 a, stk. 7, 1. pkt., og stk. 10, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Stk. 7. En udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i for-

længelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 3. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 3. pkt.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebets længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En

begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp. Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks under-

rettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengenkonventionens artikel 6.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengenkonventionens artikel 3, stk. 1, 2. pkt., alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, og alene inden for disses åbningstid. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænseovergangssted.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan standse et køretøj inde i landet med henblik på at kontrollere, om køretøjet transporterer en eller flere udlændinge, der er indrejst ulovligt i landet.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempling af en udlændings pas eller anden rejselegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om politiets stempling af pas og anden rejselegitimation.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2, jf. § 38, stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som

gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation. Særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de i 1. og 2. pkt. nævnte oplysninger kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 3. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 4. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 6. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling. Kravet tillægges udpantningsret.

Stk. 7. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 8. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 9. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 10. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, afvises visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal afvises.

§ 40 a. Der kan optages fingeraftryk af en udlænding,

1) som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
2) som søger om opholdstilladelse efter udlæn-

dingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og som kan afvises, udvises, overføres eller tilbageføres efter § 48 a, stk. 1, eller

3) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, eller
2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter registreringen af fingeraftrykket i registret.

Stk. 6. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af en udlænding eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

§ 40 b. Der kan optages personfotografi af en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter § 7.

Stk. 2. Der kan endvidere optages personfotografi af en udlænding,

1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,
2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende, eller
3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende.

Stk. 3. Personfotografi, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, slettes 10 år efter registreringen af personfotografiet i registret.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammen-

holdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register. Oplysninger fra registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af udlændingen eller med henblik på udstedelse af eller fremskaffelse af rejsedokument videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, kan udlændingemyndighederne kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

§ 41. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter § 6 eller §§ 9-9 f.
2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.
3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp

til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Udlændingestyrelsen kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere regler om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 1. pkt. ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, og om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 2. pkt. kan pålægges at betale udgifterne hertil. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, herunder fastsætte gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode. Udlændingestyrelsens pålæg til en udlænding om at betale udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser tillægges udpantningsret.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med private organisationer eller selskaber eller statslige styrelser, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, eller kommuner (indkvarteringsoperatører). Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder (beboerråd m.v.) samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 1. pkt. eller stk. 8, 1. pkt.,
4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller

6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen kan til brug for en afgørelse efter stk. 9 eller 10 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Stk. 12. For udlændinge omfattet af stk. 9 og 10, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 b. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Grundydelsen forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, jf. 1. pkt. og stk. 2. Grundydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Grundydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 2. Grundydelsen udgør pr. dag

1) 32,23 kr. for udlændinge, der samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
2) 40,71 kr. for udlændinge over 18 år, der ikke samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
3) 40,71 kr. for uledsagede udlændinge under 18 år og
4) 40,71 kr. for udlændinge under 18 år, som uden for de i nr. 1 nævnte tilfælde ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt.

Stk. 3. En udlænding, der modtager grundydelse, jf. stk. 1, får udbetalt et forsørgertillæg, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Tilsvarende gælder for en udlænding, som ikke modtager grundydelse, fordi den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. stk. 1, jf. dog stk. 12. Der kan kun udbetales ét forsørgertillæg pr. barn. Der kan højst udbetales to forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over for mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn, jf. dog stk. 12. 3. og 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse. Til en familie medregnes udlændingen, dennes ægtefælle eller samlever og dennes eller ægtefællens eller samleverens børn under 18 år. Bor et barn under 18 år ikke sammen med en af eller begge sine forældre, samlever barnet i ægteskab eller samlivsforhold, eller har barnet selv forsørgelsespligt over for et barn under 18 år, betragtes det ikke som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Stk. 4. Forsørgertillægget udgør pr. dag 64,46 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, jf. dog stk. 5, og 23,75 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, udgør forsørgertillægget pr. dag 47,50 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 6,79 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der er meddelt endeligt afslag på en

ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 6. Nedsat forsørgertillæg udgør pr. dag 33,93 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 7. Det er en betingelse for udbetaling af forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, at det barn, som udlændingen har forsørgelsespligt over for, betragtes som hørende til udlændingens familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt. Bor barnet sammen med begge forældre, udbetales forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg til barnets moder. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt forsørgertillæg eller nedsat forsørgertillæg, jf. 1. og 2. pkt. og stk. 3-6. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg reguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægget kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 8. En udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c, får udbetalt en tillægsydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12. Tillægsydelsen bagudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillægsydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillægsydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægsydelsen reguleres endvidere ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen. Tillægsydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9. Får en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt., udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udlændingen udbetalt en tillægsydelse, jf. dog stk. 12. Stk. 8, 2.-6. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Tillægsydelsen udgør pr. dag 23,75 kr. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, udgør tillægsydelsen pr. dag 6,79 kr. 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 11. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, jf. dog stk. 12. Indkvarteringsoperatøren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillægsydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillægsydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdelen af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales tillægsydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 12. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilla-

delse efter § 7 som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt. udgør forsørgertillægget pr. dag 40,71 kr.

Stk. 13. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udleveret naturalieydelser, herunder i form af tøj- og hygiejnepakker, såfremt den pågældende har særligt behov herfor. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelser.

Stk. 14. De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb er fastsat i 2003-beløb og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 c. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udarbejder en kontrakt for en udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3.

Stk. 2. Kontrakten indgås mellem udlændingen og indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., på grundlag af den enkelte udlændings individuelle færdigheder og forudsætninger. Kontrakten indgås senest en uge efter udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7. Kan der ikke opnås enighed om kontraktens indhold, fastsættes indholdet af indkvarteringsoperatøren. Kontrakten kan løbende revideres.

Stk. 3. Kontrakten fastlægger omfang og indhold af

1) de nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, som udlændingen har pligt til at medvirke til udførelsen af, jf. § 42 d, stk. 1,
2) det introduktionskursus, som udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 1,
3) undervisning, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 2-4, og
4) aktivering, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 e, stk. 1-3.

Stk. 4. Det skal fremgå af kontrakten, hvilke tiltag der efter lovgivningen kan bringes i anvendelse over for udlændingen, hvis udlændingen ikke overholder sin kontrakt.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om kontraktens indgåelse, indhold og udformning.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen eller indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der tilsidesætter et meddelt pålæg, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 nævnte opgaver.

§ 42 e. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan deltage i aktivering i form af udførelse af andre end de i § 42 d, stk. 1, nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirken til gennemførelsen af den i §§ 42 f og 42 g nævnte undervisning.

Stk. 2. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, kan endvidere deltage i aktivering i form af en af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilrettelagt intern produktionsvirksomhed, særligt tilrettelagt praktik af kortere varighed og ulønnet humanitært arbejde eller andet ulønnet frivilligt arbejde. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b, og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 3. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2.

Stk. 4. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i aktivering som nævnt i stk. 1-3.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af den i stk. 1-3 nævnte aktivering. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 1. pkt. fravige § 46.

§ 42 f. En udlænding over 18 år, der er indkvarteret på et modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 42 a, stk. 5, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning, der skal give udlændingen et helt indledende kendskab til dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold (introduktionskursus).

Stk. 2. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, eller som har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for den pågældendes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i dansk eller engelsk sprog og danske kultur- og samfundsforhold, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, kan deltage i undervisning i andre fag, i det omfang en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilbyder sådan undervisning, jf. dog stk. 6.

Stk. 4. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt undervisning, som ikke er omfattet af stk. 1-3 og 7.

Stk. 5. En 17-årig udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan deltage i et introduktionskursus, jf. stk. 1, undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold, jf. stk. 2, og undervisning i andre fag, jf. stk. 3, jf. dog stk. 6. 17-årige udlændinge kan deltage i introduktionskurset og den i stk. 2 og 3 nævnte undervisning på samme betingelser som udlændinge over 18 år, jf. stk. 1-3. Stk. 4 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. En udlænding har uanset bestemmelserne i stk. 1-5 ikke ret til at modtage undervisning, hvis Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse efter § 48 a, stk. 1, 1. pkt., om afvisning, overførsel, tilbageførsel eller udvisning og i givet fald udsendelse. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b, og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 7. En udlænding over 18 år, der er omfattet af 42 a, stk. 1, 2. pkt., skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold.

Stk. 8. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i undervisning som nævnt i stk. 1-5 og 7.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af det i stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, nævnte introduktionskursus og om den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 7 nævnte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere bestemme, at den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 7 nævnte undervisning kan ske i et samarbejde med skoler, uddannelsesinstitutioner og udbydere under Beskæftigelsesministeriet, Kulturministeriet, Undervisningsministeriet og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen af den i stk. 3 og 4 og stk. 5, jf. stk. 3 og 4, nævnte undervisning vil være afhængig af, at de i § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 10. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 9, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge,

indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 9 fravige § 46.

§ 42 g. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af 2. pkt., kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 2. pkt. fravige § 46.

§ 42 h. Udlændingestyrelsen og indkvarteringsoperatørerne, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan uden udlændingens samtykke udveksle de oplysninger vedrørende en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortrolige oplysninger, som er nødvendige for

1) varetagelse af administrationen i forbindelse med driften af indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt.,
2) indkvarteringsoperatørernes udbetaling af kontante ydelser, jf. § 42 b, og
3) varetagelse af administrationen efter §§ 42 c-42 g.

Stk. 2. Flytter en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, fra et indkvarteringssted, som drives af en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 1. og 2. pkt., til et indkvarteringssted, som drives af en anden indkvarteringsoperatør, videregiver indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvorfra udlændingen flytter, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvortil udlændingen flytter.

Stk. 3. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan efter anmodning fra Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til Udlændingestyrelsen.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om udvekslingen af oplysninger efter stk. 1, herunder om udveksling af oplysningerne i elektronisk form.

§ 42 i. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om sikring mod følger af arbejdsskade. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 j. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingestyrelsen råder over, og som anvendes til

1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,
3) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og
4) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-3 nævnte funktioner.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglementet af 1995 ikke finder anvendelse ved genanven-

delse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbigt af statskassen. Udgifterne afholdes endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold. 3. pkt. gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist, overført eller tilbageført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Krav efter stk. 2-4 tillægges udpantningsret.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 43 a. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis udlændingen ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor udlændingen efter indrejsen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis udlændingen har fået afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, kan der ydes hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvis udlændingen medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Der kan ikke ydes hjælp efter stk. 1 og 2 til

1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
3) udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og
4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 4. Der kan endvidere ikke ydes hjælp efter stk. 2 til

1) udlændinge, som er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, og
2) udlændinge, der er omfattet af § 10.

Stk. 5. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af udstyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 6. Hjælpen efter stk. 2 udgør 3.000 kr. pr. person over 18 år og 1.500 kr. pr. person under 18 år.

Stk. 7. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 og 2 én gang.

Stk. 8. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1995-niveau og reguleres fra og med 1996

én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det i stk. 6 angivne beløb er fastsat i 2003-niveau og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 43 b. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan, når særlige repatrieringshensyn taler derfor, bestemme, at der kan ydes økonomisk støtte til frivillig tilbagevenden til hjemlandet til grupper af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke har opholdstilladelse her i landet.

§ 44. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge betales et beløb svarende til beløbet for udstedelse af danske pas, jf. paslovens § 4 a.

§ 44 a. Udlændingestyrelsen videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

1) at udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 6-9 f eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
2) at udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller
3) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. I de i stk. 1, nr. 1, nævnte tilfælde videregiver Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen de oplysninger vedrørende udlændingens opholdsgrundlag, som er nødvendige for kommunens administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger der videregives efter 1. pkt.

Stk. 3. Meddeles en udlænding opholdstilladelse efter § 9 eller efter § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan Udlændingestyrelsen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om, hvorvidt der ved afgørelsen af sagen er gjort undtagelse fra de i § 9, stk. 1, 3-8, 11-13, 16 eller 17, nævnte betingelser for meddelelse af opholdstilladelse, til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvori udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen flytter fra udlandet.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9 f, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller frafaldes.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om Udlændingestyrelsens videregivelse af oplysninger efter stk. 1-4, herunder om at videregivelsen af de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger kan ske i elektronisk form.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 7. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere efter aftale med indenrigs- og sundhedsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

§ 44 b. Visiteres en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, til en kommune, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, videregiver indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor udlændingen er indkvarteret, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om videregivelsen af oplysninger efter stk. 1.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamterne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamterne, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer ministeren for flygtninge, indvandrere og integration på baggrund af en indstilling fra justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at de oplysninger, der har ført til vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamterne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af § 9, stk. 19 og 20, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., og § 56 a, stk. 1-4, af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Udlændingestyrelsens afgørelser kan, bortset fra de i § 32 a, § 33, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 53 a og § 53 b nævnte afgørelser, påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens beslutning om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 2, kan ikke påklages.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de af stk. 1 og 2 omfattede sager.

§ 46 a. Afgørelser efter § 9 b og § 33, stk. 4, 3. pkt., træffes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, statsamterne, Udlændingestyrelsen, Flygtningenævnet og ministeren for flygtninge, indvandrere og integration med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

§ 46 c. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang afgørelser vedrørende meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser efter § 6 eller § 9, stk. 1, nr. 3, kan træffes af andre myndigheder end Udlæn-

dingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at et statsamt uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til et statsamt. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endelig fastsætte nærmere regler om, at et statsamt til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager uden udlændingens samtykke kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til et andet statsamt.

§ 46 e. Afgørelser efter § 42 b, stk. 11, 2. pkt., § 42 c, stk. 2, 3. pkt., § 42 e, stk. 4, og § 42 f, stk. 8, træffes af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Afgørelser efter § 42 d, stk. 2, 1. pkt., kan træffes af indkvarteringsoperatøren. Forvaltningsloven finder også anvendelse i forbindelse med indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt., når indkvarteringsoperatøren er en privat organisation eller et privat selskab, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt. kan påklages til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager, der påklages efter 4. pkt., kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem ministeren for flygtninge, indvandrere og integration og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede visum og opholdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum og opholdstilladelse.

§ 47 a. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indrejsen her i landet samt udstede tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 47 b. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 4, stk. 3-5, kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 47 c. En ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a behandles kun, hvis

1) ansøgeren bor eller opholder sig lovligt i det land, hvor ansøgningen indgives,
2) ansøgningen indeholder de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse heraf, og
3) de i forbindelse med ansøgningen fremlagte dokumenter er fuldstændige og ægte.

Stk. 2. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation skal påse, at ansøgningen opfylder betingelserne i stk. 1 og kan afvise ansøgningen, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 3. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation kan afvise en ansøgning om visum efter § 4, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at Udlændingestyrelsen og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration i forbindelse med behandlingen af en sag om et beløbs forfald til betaling efter § 4, stk. 3-5, kan videregive oplysninger, der indgår i sagen, til den herboende reference, og til, at Udlændingestyrelsen sender sagens akter til ministeriet ved påklage af en afgørelse i en sådan sag. Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor danske diplomatiske eller konsulære repræsentationer udsteder visum på vegne af et andet Schengenland, som Danmark repræsenterer.

Stk. 4. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation kan afvise en ansøgning om transitvisum efter § 4, hvis ansøge-

ren ikke har visum eller indrejsetilladelse til vedkommende tredjeland, eller hvis rejseruten gennem Schengenområdet ikke kan anses for velbegrundet.

Stk. 5. Beslutninger om afvisning efter stk. 2-4 kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 7 og 8, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen, vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De i 1.-3. pkt. nævnte afgørelser kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. dog 6. og 7. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning, overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2, 3 eller 5, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25 eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EU-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Udlændingestyrelsen uanset reglerne i §§ 48 a og 48 b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Udlændingestyrelsens afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen den pågældende som asylansøger.

Stk. 2. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter § 48 a, stk. 1, foretager politiet en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute og indhente andre nødvendige oplysninger.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning. Udlændingestyrelsen træffer herunder bestemmelse om udfyldelse af ansøgningsskema og afhøring af udlændingen.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indehol-

de bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-3.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 51. Overføres strafforfølgningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølgningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-25 b nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den rets-

kreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns byret, hvis afgørelsen går ud på:

1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller
4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
   a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
   b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder den i retsplejelovens § 330, stk. 1, nr. 2, nævnte betingelse, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. stk. 11. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, jf. dog stk. 8-10.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 9. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan

behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 10. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 11. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 12. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
2) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
4) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-10.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-10, behandles på skriftligt grundlag.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

1) klagen må anses for grundløs,
2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. En organisation, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, indstiller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en person til hvervet

som repræsentant til varetagelse af barnets interesser. Repræsentanten udpeges af statsamtet.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegning af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Stk. 3. Statsamtet kan ændre en afgørelse efter stk. 1, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Statsamtets afgørelser efter stk. 1 og 3 kan påklages til ministeren for familie- og forbrugeranliggender.

Stk. 5. Ministeren for familie- og forbrugeranliggender kan fastsætte nærmere regler om statsamternes behandling af sager efter stk. 1-4.

Stk. 6. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 25 i lov om forældremyndighed og samvær,
2) barnet fylder 18 år,
3) barnet udrejser af Danmark,
4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden,
5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark,
6) barnet indgår ægteskab, og statsamtet ikke træffer afgørelse efter § 1, 2. pkt., i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, eller
7) statsamtet træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 7. Forelægger Udlændingestyrelsen en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingestyrelsen samtidig en advokat for barnet, medmindre denne selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen iværksætter med samtykke fra et barn, der er omfattet af stk. 1, en eftersøgning af forældrene til barnet. Kan samtykke fra barnet ikke opnås, kan Udlændingestyrelsen iværksætte en eftersøgning af forældrene til barnet, hvis repræsentanten til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, giver samtykke hertil. Eftersøgningen af forældrene kan ske i samarbejde med Dansk Røde Kors eller en anden tilsvarende organisation, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Udlændingestyrelsen og de i 3. pkt. nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre efter 1. og 2. pkt. udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den udpegede repræsentant til varetagelse af barnets interesser.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 4, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af EF-asylkonventionen og Schengenkonventionen m.v.

§ 58 b. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af EF-asylkonventionens artikel 15, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 5. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold,

må i det omfang, det følger af EF-asylkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet EF-asylkonventionen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må i det omfang, det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

§ 58 c. Registertilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter EF-asylkonventionen.

§ 58 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Schengenkonventionen og EF-asylkonventionen.

§ 58 e. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af EF-asylkonventionen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med EU-landene om at tilslutte sig EF-asylkonventionen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i EF-asylkonventionen.

§ 58 f. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande eller EU-lande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis

1) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 22, § 23 eller § 24, nr. 1,
2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 24, nr. 2, og den pågældende er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
4) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2,
5) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller
6) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

§ 58 h. Udlændingestyrelsen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i Schengeninformationssystemet, sletter Rigspolitichefen den pågældende i Schengeninformationssystemet.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrollen her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2, jf. § 38, stk. 2.
2) Indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.
3) Opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.
4) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortielser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 3. Ved straffens udmåling efter stk. 2 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 4. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 5. Ved straffens udmåling efter stk. 4 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt, at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, eller at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.[3)]

Stk. 6. Er der ved en overtrædelse af stk. 4 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillægsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.[4)]

Stk. 7. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, der

1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet,
2) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet,
3) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse her i landet med henblik på herfra at indrejse ulovligt i et andet land,
4) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse ulovligt i eller rejse ulovligt gennem et andet land,
5) for vindings skyld bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt i et andet land, eller
6) ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.[5)]

Stk. 8. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 2, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet.[6)]

Stk. 9. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 6, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til en udlændings ulovlige arbejde her i landet.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 40, stk. 3 og 4, og § 42 a, stk. 7, 2. pkt., og § 42 a, stk. 8, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 4 og 5, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 4, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59, stk. 1, nr. 2, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 65. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.[7)]

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[8)] § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler.[9)] § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden.[10)]

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren.

Lov nr. 387 af 6. juni 1991 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af indenrigsministeren.[11)]

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 385 af 20. maj 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 1992.

Stk. 2. (Udeladt)

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 1 og 3-37, og §§ 2-4 har virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er rejst tiltale i 1. instans.[12)]

Lov nr. 482 af 24. juni 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[13)]

Stk. 2. § 1, nr. 2-5, og § 2 finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens vedtagelse har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.[14)]

Lov nr. 421 af 1. juni 1994 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1994.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 14, finder ikke anvendelse på sager, hvor der forinden ikrafttrædelsen er truffet bestemmelse om sagens berammelse i Flygtningenævnet.[15)]

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. september 1995.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[16)]

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 15, 16 og 18, og § 2, nr. 2 og 3. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, ved hvilke grænseovergangssteder § 1, nr. 15, og § 2, nr. 2, træder i kraft.[17)]

Stk. 4. § 1, nr. 17, 19 og 20, gælder ikke for sager, hvor der inden disse bestemmelsers ikrafttræden er truffet bestemmelse om sagens berammelse i Flygtningenævnet.[18)]

Stk. 5. § 1, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden disses bestemmelsers ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.[19)]

Lov nr. 290 af 24. april 1996 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[20)]

Stk. 2. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.[21)]

Stk. 3. § 1, nr. 9, finder alene anvendelse på personer, der indrejser i landet efter lovens ikrafttræden.[22)]

Lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand indeholder følgende bestemmelser:

§ 17. Ombudsmanden kan af egen drift optage en sag til undersøgelse.

Stk. 2. Ombudsmanden kan gennemføre generelle undersøgelser af en myndigheds behandling af sager.

§ 31. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1997.

§ 32. (Udeladt)

Stk. 2. Klager over Flygtningenævnets afgørelser, der er indgivet til Folketingets Ombudsmand inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtil gældende bestemmelser.

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.[23)] Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangssteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[24)]

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2.[25)]

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 11, og § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 13, og § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, og § 2, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 1999.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-8, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, 21 og 35, finder ikke anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999. § 1, nr. 14, har virkning for opholdstilladelser, der meddeles fra og med den 1. januar 1999.[26)]

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-10, § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-9, 13, 37 og 48, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 36, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden.[27)]

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 6, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2, § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 10, 15-20, 22, 25-27, 29-31, 41, 43, 46, 47, 49, 50 og 52, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., som affattet ved § 1, nr. 32, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen m.v.), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, og udlændinge-

lovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, fortsat anvendelse.

Lov nr. 424 af 31. maj 2000 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[28)]

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 7, stk. 4, 1. og 4. pkt., stk. 7, 1. og 3. pkt., og stk. 8-11, og § 19, stk. 1, nr. 5, 1. pkt., og nr. 6, 1. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1-10 og 15, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

Lov nr. 458 af 7. juni 2001 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2001. § 1, nr. 8, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende. § 1, nr. 10-13, træder i kraft den 1. juli 2001.

Stk. 2. Udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, § 35, stk. 2, og § 36, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3 og 5, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Udlændingelovens § 36, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 362 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[29)]

Stk. 2. Udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, § 22, nr. 4 og 6, § 25, § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1 og 4-8, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2002, jf. dog stk. 2-5.

Stk. 2. Udlændingelovens § 7, §§ 9-9 e, § 19, stk. 1, nr. 1, § 19, stk. 1, nr. 5, og § 26, stk. 1, som affattet, indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 21, 24, 29 og 30, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens §§ 11 og 11 a som affattet henholdsvis indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 6, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 26, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29 og 30, finder alene anvendelse ved afgørelser efter udlændingelovens §§ 22-25 b, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. (Udeladt)

Lov nr. 367 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. § 1, nr. 1-5, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[30)] Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.[31)]

Stk. 2. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt. og stk. 3, 3. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 3 og 4, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler fortsat anvendelse.

Lov nr. 1044 af 17. december 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[32)]

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for personer, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 60 af 29. januar 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2003.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 1. april 2003 er meddelt opholdstilladelse eller er registreret som asylansøgere efter udlændingelovens § 48 e, stk. 1.

Lov nr. 425 af 10. juni 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. (Udeladt)

Stk. 2. § 2 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[33)]

Stk. 3-4. (Udeladt)

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 og § 11 a, stk. 2 og 4, som ændret ved denne lovs § 2, nr. 3-12, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse.

Lov nr. 1204 af 27. december 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 8, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 8, anvendelse.

Lov nr. 427 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2004, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og stk. 10, 11, 13, 14 og 16, § 9 f og § 19, stk. 1, nr. 8, som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 6, 9, 20 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 19, stk. 5, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 31, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 som religiøse forkyndere eller missionærer m.v.

Stk. 4. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 4. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 36 og 37, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt afslag på en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og

som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 428 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[34)]

Lov nr. 429 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 4, stk. 2-5, og §§ 4 c, 47 b og 47 c som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, 3 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om visum.

Stk. 3. Udlændingelovens § 22, nr. 6 og 7, og § 26, stk. 2, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 4-7, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 42 b, stk. 3, 2. og 5. pkt., stk. 8, 1. pkt., stk. 9, 1. pkt., og stk. 12, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 13, 14, 16, 18 og 22, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 46, stk. 2, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har påklaget en afgørelse vedrørende beregningen af kontante ydelser til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 58 g, nr. 6, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 35, finder alene anvendelse for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udvises i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

Lov nr. 324 af 18. maj 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 11 a, stk. 6, § 11 b og § 59, stk. 2 og 3, stk. 7, nr. 6, og stk. 9, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 8, 9, 32, 33 og 34, finder anvendelse på lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Medlemmer af Flygtningenævnet, som er beskikket før lovens ikrafttræden, forbliver medlemmer indtil udløbet af den periode, de er beskikket for. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, finder ikke anvendelse i denne periode. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder også for disse medlemmer.

Stk. 4. Udlændingelovens § 53, stk. 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder for valg af formænd efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 402 af 1. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 2 og 3, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 1, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 403 af 1. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, den 24. august 2005

RIKKE HVILSHØJ

/ Oluf Engberg

1) Lov nr. 323 af 18. maj 2005 om ændring af udlændingeloven (Tilknytning til Eurodac-forordningen og Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag m.v.) er endnu ikke trådt i kraft. Den bekendtgjorte lovtekst indeholder derfor ikke de ændringer, der følger af denne lov. Tidspunktet for Danmarks tilknytning til Eurodac- og Dublinforordningerne på mellemstatsligt grundlag er endnu ikke endeligt fastlagt, og loven træder derfor i kraft efter integrationsministerens nærmere bestemmelse. Loven indebærer ændret affattelse af overskriften til kapitel 5 a, ændret affattelse af § 29 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 1, 2 og 5, § 40 b, stk. 5, § 46, stk. 1, § 56 a, stk. 1-4, ændret affattelse af overskriften til kapitel 8 a, ændret affattelse af §§ 58 b-58 e og indsættelse af § 58 i og § 58 j.

2) Ved lov nr. 402 af 1. juni 2005 om ændring af lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., integrationsloven og udlændingeloven (Styrkelse af familiesammenførtes danskindlæring og fremrykket og intensiveret danskuddannelse til flygtninge m.v.) blev der indsat nye stykker 2 og 3 i § 9. Ved en fejl er der ikke foretaget konsekvensrettelser. Dette vil ske ved en kommende ændring af udlændingeloven. For forståelsens skyld er konsekvensrettelserne foretaget i lovbekendtgørelsen.

3) Ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 er der indsat stk. 2 og 3 som nye stykker i § 59. Endvidere er der indsat et nyt nr. 6 i § 59, stk. 7. Ved en fejl er der ikke foretaget konsekvensrettelser. Dette vil ske ved en kommende ændring af udlændingeloven. For forståelsens skyld er konsekvensrettelserne foretaget i lovbekendtgørelsen.

4) Se note 3.

5) Se note 3.

6) Se note 3.

7) Lov nr. 574 af 19. december 1985 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985 og vedrørte ændrede affattelser af § 46, stk. 2, og § 53, indsættelse af § 53 a og § 53 b samt en ændret affattelse af § 56.

8) Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.

9) § 1, nr. 1, 3, 8 og 10 i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte ændrede affattelser af § 7, § 31, stk. 2, § 48, stk. 2, og § 53 a, stk. 1.

10) § 1, nr. 7, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte en ændret affattelse af § 43, stk. 2, 1. pkt.

11) Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF-asylkonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, § 1, nr. 1, i lov nr. 290 af 24. april 1996 og § 2 i lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev ved bekendtgørelse nr. 610 af 1. juli 1997 sat i kraft den 1. september 1997.

12) § 4 i lov nr. 385 af 20. maj 1992 vedrørte en ændret affattelse af § 62.

13) Lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev bekendtgjort i Lovtidende den 26. juni 1992.

14) § 1, nr. 2-5, i lov nr. 482 af 24. juni 1992 vedrørte en ændret affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2 og 5, og stk. 3, indsættelse af § 9, stk. 4 og 5, og ændrede affattelser af § 18, stk. 2, og § 19, stk. 2. Efter ændringslovens bemærkninger finder de i ændringslovens § 4, stk. 2, nævnte bestemmelser ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.

15) § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrørte en ændret affattelse af § 53.

16) Lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. juni 1995.

17) § 1, nr. 15, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 48, stk. 2, 7. pkt. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der fra og med denne dato indgiver ansøgning om asyl i Københavns lufthavn i Kastrup, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 1, nr. 16, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 48, stk. 3 og 4. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 1, nr. 18, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 54, stk. 2. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl fra og med denne dato, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 2, nr. 2 og 3, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 11.

18) § 1, nr. 17, 19 og 20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte ændrede affattelser af § 53, stk. 2-5, og § 56.

19) § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 1, og indsættelse af § 27, stk. 2.

20) Lov nr. 290 af 24. april 1996 blev bekendtgjort i Lovtidende den 25. april 1996.

21) § 1, nr. 3, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 27, stk. 2.

22) § 1, nr. 9, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 42 a, stk. 1, 2. pkt. og indsættelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt.

23) De ændringer, der følger af lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev, bortset fra de ændringer, der ifølge § 3, stk. 2, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 trådte i kraft den 12. juni 1997, jf. note 24, ved bekendtgørelse nr. 170 af 13. marts 2001 sat i kraft den 25. marts 2001.

24) § 1, nr. 12, 20, 28 og 29 i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte ændrede affattelser af § 28, stk. 3, § 37, stk. 5 og § 48. § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 11. Lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 1997.

25) Lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juli 1998.

26) § 1, nr. 14, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 19, stk. 2.

27) § 1, nr. 3 og 36, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 9, stk. 1, nr. 5, og § 42 a, stk. 6, nr. 1.

28) Lov nr. 424 af 31. maj 2000 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juni 2000.

29) Lov nr. 362 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.

30) Lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.

31) § 1, nr. 6, i lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev ved bekendtgørelse nr. 73 af 27. januar 2003 sat i kraft den 1. marts 2003 og vedrørte indsættelse af § 59, stk. 5.

[32] Lov nr. 1044 af 17. december 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. december 2002.
[33] Lov nr. 425 af 10. juni 2003 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 2003.
[34] Lov nr. 428 af 9. juni 2004 blev bekendtgjort i Lovtidende den 10. juni 2004.

Bilag 4

Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 192 af 15. marts 2006 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005, og efter drøftelse i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

Kapitel 1

Flygtningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets sekretariat.

§ 2. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, jf. dog §§ 44, 45, 46 og 47.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flygtningenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flygtningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som nævnt i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet

§ 5. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttes på et møde i Flygtningenævnets formandskab (formandsmøde). Flygtningenævnets sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket på det pågældende formandsmøde, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
2) beskikkelsesperioden og
3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på højst 4 år til en beskikkelsesperiodes udløb.

Stk. 4. Flygtningenævnets sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb samtlige nævnsmedlemmer, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Et medlem har ret til genbeskikkelse. Genbeskikkes Flygtningenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

Flygtningenævnet, j.nr. 2005/7150-10

BC000325

Schultz Grafisk

§ 6. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flygtningenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flygtningenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flygtningenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flygtningenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flygtningenævnet i den pågældende periode.

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-beskikkelse og substitution

§ 8. Flygtningenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald, kan formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningenævnets kompetence

§ 9. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
2) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17 og 17 a og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
4) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Kapitel 3

Flygtningenævnets virksomhed

Flygtningenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-beskikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningenævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningenævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinier for Flygtningenævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
3) fastlæggelse af retningslinier for advokatbeskikkelse,
4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
6) opfølgning på Udlændingestyrelsens indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og
7) Udlændingestyrelsens underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Flygtningenævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningenævnets sekretariat

§ 20. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarteringssystemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål eller, hvis det ikke er muligt, et andet sprog, som ansøgeren taler. Tolken sender efter-

følgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linieantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt asylansøgere, der af indkvarteringsoperatørerne er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplering af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk med blandt andet udvalgte resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingestyrelsens afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen.

Stk. 2. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet afholder udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Tolken sender en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, honoreres alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte

nævns formand kan godkende timeforbrug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette over for advokaten enten mundtligt i forbindelse med nævnsmødet eller skriftligt ved efterfølgende meddelelse. Kopi af den attesterede salæranmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udleveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævnets behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44, 45, 46 og 47 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingestyrelsen lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsens repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrede ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde

blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen.

§ 39. Under Flygtningenævnets behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilført en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Notatet sendes til Flygtningenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnsmøde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingestyrelsens repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig asylansøger, kan formanden for det enkelte nævn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårige asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingestyrelsen og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingestyrelsen, samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættes behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte nævn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte nævn eller den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 46. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 47. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
2) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, eller
3) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af et nyt nævn.

§ 48. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigspolitiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningenævnets formand.

§ 49. Under Flygtningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Forskellige bestemmelser

§ 50. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. april 2006.

Stk. 2. Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 15. marts 2006

B. O. Jespersen

/ Stig Torp Henriksen

YGTNI

Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der er truffet af Udlændingeservice i første instans.

Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af to medlemmer, hvor det ene medlem er udpeget efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, mens det andet medlem er udpeget efter indstilling fra Advokatrådet.

Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 2006, herunder blandt andet en række resumeer af nævnets afgørelser i 2006.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 491 sager vedrørende statsborgere fra 46 forskellige lande. De fire største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Irak, Afghanistan, Serbien og Somalia.

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningennævnets Sekretariat
Store Kongensgade 1-3
1264 København K

ISBN 87-91763-09-6

9 788791 763090